

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

7391 *Llei 15/2015, de 2 de juliol, de la jurisdicció voluntària.*

FELIPE VI

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

ÍNDEX

Títol preliminar. Disposicions generals.

Article 1. Objecte i àmbit d'aplicació.

Article 2. Competència en matèria de jurisdicció voluntària.

Article 3. Legitimació i postulació.

Article 4. Intervenció del Ministeri Fiscal.

Article 5. Prova.

Article 6. Tramitació simultània o posterior d'expedients o processos.

Article 7. Despeses.

Article 8. Caràcter supletori de la Llei d'enjudiciament civil.

Títol I. De les normes comunes en matèria de tramitació dels expedients de jurisdicció voluntària.

Capítol I. Normes de dret internacional privat.

Article 9. Competència internacional.

Article 10. Llei aplicable als expedients de jurisdicció voluntària en els casos internacionals.

Article 11. Inscripció en registres públics.

Article 12. Efectes a Espanya dels expedients i els actes de jurisdicció voluntària acordats per autoritats estrangeres.

Capítol II. Normes de tramitació.

Article 13. Aplicació de les disposicions d'aquest capítol.

Article 14. Iniciació de l'expedient.

Article 15. Acumulació d'expedients.

Article 16. Apreciació d'ofici de la falta de competència i altres defectes o omissions.

Article 17. Admissió de la sol·licitud i citació dels interessats.

Article 18. Celebració de la compareixença.

Article 19. Decisió de l'expedient.

Article 20. Recursos.

Article 21. Caducitat de l'expedient.

Article 22. Compliment i execució de la resolució que posa fi a l'expedient.

Títol II. Dels expedients de jurisdicció voluntària en matèria de persones.

Capítol I. De l'autorització o aprovació judicial del reconeixement de la filiació no matrimonial.

- Article 23. Àmbit d'aplicació.
- Article 24. Competència, legitimació i postulació.
- Article 25. Tramitació.
- Article 26. Resolució.

Capítol II. De l'habilitació per comparèixer en judici i del nomenament de defensor judicial.

- Article 27. Àmbit d'aplicació.
- Article 28. Competència, legitimació i postulació.
- Article 29. Efectes de la sol·licitud.
- Article 30. Compareixença i resolució.
- Article 31. Cessació del defensor judicial i de l'habilitació per comparèixer en judici.
- Article 32. Rendició de comptes, excusa i remoció del defensor judicial.

Capítol III. De l'adopció.

- Article 33. Competència.
- Article 34. Caràcter preferent i postulació.
- Article 35. Proposta de l'entitat pública i sol·licitud de l'adoptant.
- Article 36. Consentiment.
- Article 37. Assentiment i audiència.
- Article 38. Citacions.
- Article 39. Tramitació.
- Article 40. Procediment per a l'exclusió de funcions tutelars de l'adoptant i extinció de l'adopció.

- Article 41. Adopció internacional.
- Article 42. Conversió d'adopció simple o no plena en plena.

Capítol IV. De la tutela, la curatela i la guarda de fet.

Secció 1a Disposició comuna.

- Article 43. Competència i postulació.

Secció 2a De la tutela i la curatela.

- Article 44. Àmbit d'aplicació.
- Article 45. Tramitació, resolució i recurs.
- Article 46. Prestació de fiança, acceptació i possessió del càrrec.
- Article 47. Formació d'inventari.
- Article 48. Retribució del càrrec.
- Article 49. Remoció.
- Article 50. Excusa.
- Article 51. Rendició de comptes.

Secció 3a De la guarda de fet.

- Article 52. Requeriment i mesures de control.

Capítol V. De la concessió judicial de l'emancipació i del benefici de la majoria d'edat.

- Article 53. Competència, legitimació i postulació.
- Article 54. Sol·licitud.
- Article 55. Tramitació i resolució.

Capítol VI. De la protecció del patrimoni de les persones amb discapacitat.

- Article 56. Àmbit d'aplicació.
- Article 57. Competència, legitimació i postulació.

Article 58. Sol·licitud, tramitació i resolució de l'expedient.

Capítol VII. Del dret a l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge del menor o persona amb capacitat modificada judicialment.

Article 59. Àmbit d'aplicació, competència, legitimació i postulació.

Article 60. Tramitació i resolució.

Capítol VIII. De l'autorització o aprovació judicial per a la realització d'actes de disposició, gravamen o d'altres que es refereixin als béns i drets de menors i persones amb capacitat modificada judicialment.

Article 61. Àmbit d'aplicació.

Article 62. Competència, legitimació i postulació.

Article 63. Sol·licitud.

Article 64. Tramitació.

Article 65. Resolució.

Article 66. Destinació de la quantitat obtinguda.

Capítol IX. De la declaració d'absència i mort.

Article 67. Àmbit d'aplicació.

Article 68. Competència, legitimació i postulació.

Article 69. Defensor judicial en cas de desaparició.

Article 70. Declaració d'absència.

Article 71. Resolució i nomenament de representant de l'absent.

Article 72. Mesures provisionals.

Article 73. Pràctica d'inventari de béns.

Article 74. Declaració de mort.

Article 75. Fets posteriors a la declaració d'absència o mort.

Article 76. Constància de la mort del desaparegut.

Article 77. Comunicació al Registre Civil.

Capítol X. De l'extracció d'òrgans de donants vius.

Article 78. Àmbit d'aplicació i competència.

Article 79. Sol·licitud i tramitació de l'expedient.

Article 80. Resolució.

Títol III. Dels expedients de jurisdicció voluntària en matèria de família.

Capítol I. De la dispensa d'impediment matrimonial.

Article 81. Competència, legitimació i postulació.

Article 82. Sol·licitud.

Article 83. Tramitació i resolució.

Article 84. Testimoni.

Capítol II. De la intervenció judicial en relació amb la pàtria potestat.

Secció 1a Disposició comuna.

Article 85. Tramitació.

Secció 2a De la intervenció judicial en els casos de desacord en l'exercici de la pàtria potestat.

Article 86. Àmbit d'aplicació, competència i legitimació.

Secció 3a De les mesures de protecció relatives a l'exercici inadequat de la potestat de guarda o d'administració dels béns del menor o persona amb capacitat modificada judicialment.

- Article 87. Àmbit d'aplicació, competència i legitimació.
- Article 88. Resolució.
- Article 89. Actuació en casos de tutela.

Capítol III. De la intervenció judicial en els casos de desacord conjugal i en l'administració de béns de guanys.

- Article 90. Àmbit d'aplicació, competència, postulació i tramitació.

Títol IV. Dels expedients de jurisdicció voluntària relatius al dret successori.

Capítol I. De la marmessoria.

- Article 91. Àmbit d'aplicació, competència, postulació i tramitació.

Capítol II. Dels comptadors partidors datius.

- Article 92. Àmbit d'aplicació, competència, postulació i tramitació.

Capítol III. De l'acceptació i repudiació de l'herència.

- Article 93. Àmbit d'aplicació.
- Article 94. Competència, legitimació i postulació.
- Article 95. Resolució.

Títol V. Dels expedients de jurisdicció voluntària relatius al dret d'obligacions.

Capítol I. De la fixació del termini per al compliment de les obligacions quan sigui procedent.

- Article 96. Àmbit d'aplicació.
- Article 97. Competència i postulació.

Capítol II. De la consignació.

- Article 98. Àmbit d'aplicació, competència i postulació.
- Article 99. Tramitació.

Títol VI. Dels expedients de jurisdicció voluntària relatius als drets reals.

Capítol I. De l'autorització judicial a l'usufructuari per reclamar crèdits vençuts que formin part de l'usdefruit.

- Article 100. Àmbit d'aplicació.
- Article 101. Competència i postulació.
- Article 102. Sol·licitud.
- Article 103. Tramitació i resolució.

Capítol II. De l'expedient de delimitació de finques no inscrites.

- Article 104. Àmbit d'aplicació.
- Article 105. Competència, legitimació i postulació.
- Article 106. Sol·licitud i tramitació.
- Article 107. Resolució.

Títol VII. Dels expedients de subhastes voluntàries.

- Article 108. Àmbit d'aplicació.

- Article 109. Competència i postulació.
- Article 110. Sol·licitud.
- Article 111. Tramitació.

Títol VIII. Dels expedients de jurisdicció voluntària en matèria mercantil.

Capítol I. De l'exhibició de llibres de les persones obligades a portar comptabilitat.

- Article 112. Àmbit d'aplicació.
- Article 113. Competència i postulació.
- Article 114. Tramitació.
- Article 115. Manera de dur a terme l'exhibició.
- Article 116. Multes coercitives.

Capítol II. De la convocatòria de juntes generals.

- Article 117. Àmbit d'aplicació.
- Article 118. Competència, legitimació i postulació.
- Article 119. Tramitació.

Capítol III. Del nomenament i la revocació de liquidador, auditor o interventor d'una entitat.

- Article 120. Àmbit d'aplicació.
- Article 121. Competència, legitimació i postulació.
- Article 122. Tramitació.
- Article 123. Resolució i acceptació del càrrec.

Capítol IV. De la reducció de capital social i de l'amortització o alienació de les participacions o accions.

- Article 124. Àmbit d'aplicació, competència i postulació.

Capítol V. De la dissolució judicial de societats.

- Article 125. Àmbit d'aplicació.
- Article 126. Competència, legitimació i postulació.
- Article 127. Tramitació.
- Article 128. Resolució.

Capítol VI. De la convocatòria de l'assemblea general d'obligacionistes.

- Article 129. Àmbit d'aplicació.
- Article 130. Competència, legitimació i postulació.
- Article 131. Tramitació.

Capítol VII. Del robatori, el furt, l'extraviament o la destrucció de títol valor o representació de parts de soci.

- Article 132. Àmbit d'aplicació.
- Article 133. Competència, legitimació i postulació.
- Article 134. Denúncia del fet en el cas de valors admesos a negociació en mercats secundaris oficials.
- Article 135. Tramitació.

Capítol VIII. Del nomenament de pèrit en els contractes d'assegurança.

- Article 136. Àmbit d'aplicació.
- Article 137. Competència, legitimació i postulació.
- Article 138. Tramitació.

Títol IX. De la conciliació.

- Article 139. Procedència de la conciliació.
- Article 140. Competència.
- Article 141. Sol·licitud.
- Article 142. Admissió, assenyalament i citació.
- Article 143. Efectes de l'admissió.
- Article 144. Compareixença a l'acte de conciliació.
- Article 145. Celebració de l'acte de conciliació.
- Article 146. Testimoni i despeses.
- Article 147. Execució.
- Article 148. Acció de nul·litat.

Disposició addicional primera. Referències contingudes en la legislació.

Disposició addicional segona. Règim jurídic aplicable a l'acolliment de menors.

Disposició addicional tercera. Inscripció en els registres públics de documents públics estrangers.

Disposició addicional quarta. Aranzels notarials i registrals.

Disposició addicional cinquena. Modificacions i desplegaments reglamentaris.

Disposició addicional sisena. No-increment de la despesa.

Disposició transitòria primera. Expedients en tramitació.

Disposició transitòria segona. Herències abintestat a favor de l'Administració pública.

Disposició transitòria tercera. Expedients de subhastes voluntàries.

Disposició transitòria quarta. Expedients d'adopció i matrimonials.

Disposició transitòria cinquena. Matrimonis celebrats per les confessions religioses evangèliques, jueves i islàmiques i per les que hagin obtingut el reconeixement d'arrelament notori a Espanya.

Disposició derogatòria única. Derogació de normes.

Disposició final primera. Modificació de determinats articles del Codi civil.

Articles modificats: 47, 48, 49, 51, 52, 53, 55, 56, 57, 58, 60, 62, 63, 65, 73, 81, 82, 83, 84, 87, 89, 90, 95, 97, 99, 100, 107, 156, 158, 167, 173, 176, 177, 181, 183, 184, 185, 186, 187, 194, 196, 198, 219, 249, 256, 259, 263, 264, 265, 299 bis, 300, 302, 314, 681, 689, 690, 691, 692, 693, 703, 704, 712, 713, 714, 718, 756, 834, 835, 843, 899, 905, 910, 945, 956, 957, 958, 1005, 1008, 1011, 1014, 1015, 1017, 1019, 1020, 1024, 1030, 1033, 1057, 1060, 1176, 1178, 1180, 1377, 1389, 1392 i 1442.

Disposició final segona. Modificació del Codi de comerç.

Article modificat: 40.

Disposició final tercera. Modificació de determinats articles de la Llei 1/2000, d'enjudiciament civil.

Articles modificats: 8, 395, 525, 608, 748, 749, 758, 769, 777, 778 bis, 778 ter, 778 quater, 782, 790, 791, 792, 802 i la disposició final vint-i-dosena.

Disposició final quarta. Modificació de la Llei 20/2011, de 21 de juliol, del Registre Civil.

Articles modificats: 58, 58 bis, 59, 60, 61, 67, 74, 78, disposició final segona, disposició final cinquena, disposició final cinquena bis, disposició final desena.

Disposició final cinquena. Modificació de la Llei 24/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de cooperació de l'Estat amb la Federació d'Entitats Religioses Evangèliques d'Espanya.

Article modificat: 7.

Disposició final sisena. Modificació de la Llei 25/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de cooperació de l'Estat amb la Federació de Comunitats Israelites d'Espanya.

Modificació del títol de la Llei.

Articles modificats: 7 i disposició addicional quarta.

Disposició final setena. Modificació de la Llei 26/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de cooperació de l'Estat amb la Comissió Islàmica d'Espanya.

Article modificat: 7.

Disposició final vuitena. Modificació de la Llei 33/2003, de 3 de novembre, de patrimoni de les administracions públiques.

Articles modificats: 20, 20 bis, 20 ter, 20 quater, disposició addicional vint-i-tresena, disposició addicional vint-i-quatrena i disposició final segona.

Disposició final novena. Modificació de la Llei 50/1980, de 8 d'octubre, de contracte d'assegurança.

Article modificat: 38.

Disposició final desena. Modificació de la Llei 41/2003, de 18 de novembre, de protecció patrimonial de les persones amb discapacitat i modificació del Codi civil, de la Llei d'enjudiciament civil i de la normativa tributària amb aquesta finalitat.

Article modificat: 5.

Disposició final onzena. Modificació de la Llei de 28 de maig de 1862, del notariat.

Títol VII. Intervenció dels notaris en expedients i actes especials.

Articles modificats: 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83 i disposició addicional primera.

Disposició final dotzena. Modificació de la Llei hipotecària.

Article modificat: 14 i nou títol IV bis. De la conciliació (article 103 bis).

Disposició final tretzena. Modificació de la Llei de 16 de desembre de 1954, d'hipoteca mobiliària i penyora sense desplaçament de la possessió.

Articles modificats: 86, 87, 88 i 89.

Disposició final catorzena. Modificació del text refós de la Llei de societats de capital, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2010, de 2 de juliol.

Articles modificats: 139, 141, 169, 170, 171, 265, 266, 377, 380, 381, 389, 422 i 492.

Disposició final quinzena. Modificació de la Llei 211/1964, de 24 de desembre, sobre regulació de l'emissió d'obligacions per societats que no hagin adoptat la forma d'anònimes, associacions o altres persones jurídiques i la constitució del sindicat d'obligacionistes.

Article sisè.

Disposició final setzena. Modificació de la disposició transitòria única de la Llei 33/2006, de 30 d'octubre, sobre igualtat de l'home i la dona en l'ordre de successió dels títols nobiliaris.

Modifica la disposició transitòria única.

Disposició final dissetena. Modificació del text refós de la Llei general per a la defensa de consumidors i usuaris i altres lleis complementàries, aprovat per mitjà del Reial decret legislatiu 1/2007, de 16 de novembre.

Articles modificats: 19, 141 i 163.

Disposició final divuitena. Modificació de la Llei 10/2012, de 20 de novembre, per la qual es regulen determinades taxes en l'àmbit de l'Administració de justícia i de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses.

Modifica la lletra e) de l'apartat 1 de l'article 4.

Disposició final dinovena. Gratuïtat de determinats expedients notarials i registrals.

Disposició final vintena. Títol competencial.

Disposició final vint-i-unena. Entrada en vigor.

PREÀMBUL

I

La incorporació al nostre ordenament jurídic d'una Llei de la jurisdicció voluntària forma part del procés general de modernització del sistema positiu de tutela del dret privat iniciat ara fa més d'una dècada. La disposició final divuitena de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, encarregava al Govern la remissió a les Corts Generals d'un projecte de llei de jurisdicció voluntària, una previsió legal vinculada amb la construcció d'un sistema processal avançat i homologable a l'existent en altres països.

Amb la Llei de la jurisdicció voluntària es dona més coherència sistemàtica i racionalitat al nostre ordenament jurídic processal. En efecte, el lloc central de la Llei d'enjudiciament civil en el nostre sistema de justícia, com a norma encarregada de l'ordenació completa del procés civil i de donar plenitud al sistema processal en el seu conjunt, és difícilment compatible amb el manteniment en el seu articulat d'algunes matèries que mereixien un tractament legal diferenciat, per molt que el seu coneixement correspongués als tribunals civils.

Entre aquestes matèries hi ha, de manera pacíficament acceptada, la jurisdicció voluntària. La seva regulació dins de la Llei d'enjudiciament civil, com ha passat a Espanya des de 1855, era més aviat fruit de la vocació recopiladora del nostre dret històric que el resultat de l'aplicació a l'àmbit jurídic-processal de determinades categories conceptuales. Per aquesta raó ara s'opta, igual que en la majoria de les nacions del nostre entorn, per separar la jurisdicció voluntària de la regulació processal comuna, i es mantenen entre aquestes les relacions naturals d'especialitat i subsidiarietat que es produeixen entre normes dins de qualsevol sistema jurídic complex.

La seva regulació en una llei independent suposa, al mateix temps, el reconeixement de l'autonomia conceptual de la jurisdicció voluntària dins del conjunt d'activitats jurídicopúbliques legalment atribuïdes als tribunals de justícia.

II

La Llei de la jurisdicció voluntària no es justifica només com un element més dins d'un pla de racionalització del nostre ordenament processal civil. Tampoc com un simple curs d'homologació legislativa amb altres nacions. La Llei de la jurisdicció voluntària s'ha de destacar, a més, com a contribució singular a la modernització d'un sector del nostre dret que no ha merescut una atenció pel legislador o els autors tan detinguda com altres àmbits de l'activitat judicial, però en el qual estan en joc interessos de gran rellevància dins de l'esfera personal i patrimonial de les persones.

Aquesta Llei és, en altres paraules, la resposta a la necessitat d'una nova ordenació legal, adequada, raonable i realista de la jurisdicció voluntària. En la normativa anterior no era difícil advertir el rastre del temps, amb defectes de regulació i normes obsoletes o

sense el rigor tècnic adequat. Les reformes parcials experimentades en aquest temps no van evitar la pervivència de disposicions poc harmòniques amb institucions orgàniques i processals vigents més modernes, la qual cosa va constituir un obstacle per assolir l'eficàcia que s'espera de qualsevol instrument legal que ha de servir com a via d'intermediació entre el ciutadà i els poders públics.

La Llei de la jurisdicció voluntària aprofita l'experiència dels operadors jurídics i la doctrina emanada dels tribunals i dels autors per oferir al ciutadà mitjans efectius i senzills, que facilitin l'obtenció de determinats efectes jurídics d'una manera ràpida i amb respecte de tots els drets i interessos implicats.

III

L'interès del ciutadà ocupa un lloc central entre els objectius d'aquesta Llei. Al llarg de l'articulat s'estableixen instruments senzills, efectius i adequats a la realitat social a la qual s'apliquen, en cas que requereixin la intervenció dels tribunals de justícia a través de qualsevol dels actes de jurisdicció voluntària.

Aquest sol argument justificaria la procedència de qualsevol reforma legal que afecti la justícia i els seus òrgans, atès que l'activitat d'aquests, com qualsevol tasca pública en què estigui en joc l'existència o l'efectivitat de drets subjectius, ha de ser apta per aconseguir l'efecte que es desitja per mitjans que no generin insatisfacció o frustració entre els interessats. Per això la Llei de la jurisdicció voluntària facilita als ciutadans una regulació legal sistemàtica, ordenada i completa dels diferents expedients que s'hi contenen, amb l'actualització i la simplificació de les normes relatives a la seva tramitació, i tracta d'optar per la via menys costosa i més ràpida, des del respecte màxim de les garanties i de la seguretat jurídica, i amb especial atenció en l'ordenació adequada dels seus actes i institucions.

Es tracta, d'aquesta manera, de regular els expedients de jurisdicció voluntària de manera que el ciutadà es vegi emparat amb el grau d'efectivitat que demana una societat cada vegada més conscient dels seus drets i cada vegada més exigent amb els seus òrgans públics. De vegades, l'objectiu anterior s'aconsegueix amb una mera posada al dia de les actuacions que componen un determinat expedient. D'altres, aquest objectiu es busca des de la simplificació, la conjunció i l'harmonització dels seus preceptes amb d'altres integrats en normes processals o substantives. En especial, es va particularment amb compte a adaptar la regulació dels expedients de jurisdicció voluntària als principis, els preceptes i les normes generals que conté la Llei d'enjudiciament civil, i amb això es tracta de defugir problemes d'interpretació i es dóna resposta a algunes llacunes legals i apories.

Aquesta Llei s'ha elaborat al mateix temps que altres reformes, i afecta les mateixes normes, com les lleis de modificació del sistema de protecció a la infància i l'adolescència, que han de donar una nova regulació, entre altres qüestions, a l'acolliment i l'adopció de menors. Això obliga a coordinar el contingut d'aquestes lleis.

També es busca l'adaptació a la Convenció de les Nacions Unides sobre els drets de les persones amb discapacitat, feta a Nova York el 13 de desembre de 2006, la qual afecta la nova terminologia, en què s'abandona l'ús dels termes d'incapaç o incapacitació, i se substitueixen per la referència a les persones amb capacitat modificada judicialment.

IV

Atès que actua com a canal d'actuació i d'efectivitat de determinats drets regulats en el Codi civil, en el Codi de comerç i en la legislació especial de dret privat, no és difícil deduir el caràcter adjectiu o auxiliar de la jurisdicció voluntària, si bé amb diferències substancials respecte a la jurisdicció, en sentit propi.

La jurisdicció voluntària es vincula amb l'existència de supòsits en què es justifica l'establiment de limitacions a l'autonomia de la voluntat en l'àmbit del dret privat, que impedeixen obtenir un determinat efecte jurídic quan la transcendència de la matèria afectada, la naturalesa de l'interès en joc o la seva incidència en l'estatut dels interessats

o afectats així ho justifiquin. O també, amb la impossibilitat de comptar amb el concurs de les voluntats individuals necessàries per constituir o donar eficàcia a un determinat dret.

La virtualitat d'aquests efectes requereix l'actuació del jutge, en atenció a l'autoritat que el titular de la potestat jurisdiccional mereix com a intèrpret definitiu de la llei, imparcial, independent i essencialment desinteressat en els afers que davant d'aquest es diluciden. Circumstància que els fa especialment aptes per a una tasca en què està en joc l'esfera dels drets dels subjectes.

No obstant això, és constitucionalment admissible que, en virtut de raons d'oportunitat política o d'utilitat pràctica, la llei encomani a altres òrgans públics, diferents dels òrgans jurisdiccional, la tutela de determinats drets que fins al moment actual estaven incardinats a l'esfera de la jurisdicció voluntària i que no afecten directament drets fonamentals o suposen afectació d'interessos de menors o persones que s'han de protegir especialment, i així s'ha fet en la present llei.

V

Precisament sobre la base de l'experiència aplicable del nostre sistema de jurisdicció voluntària, i des de la ponderació de la realitat de la nostra societat i dels diferents instruments existents en aquesta per a l'actuació dels drets, no és nou el debat sobre si seria pertinent mantenir en aquest camp l'exclusivitat dels tribunals de justícia –i, dins d'aquests, del personal jurisdicent–, o si seria preferible encomanar el seu coneixement a altres òrgans i funcionaris públics.

Per tal de donar una resposta idònia a les qüestions anteriors, la llei de la jurisdicció voluntària, de conformitat amb l'experiència d'altres països, però també atenent les nostres necessitats concretes, i buscant l'optimització dels recursos públics disponibles, opta per atribuir el coneixement d'un nombre significatiu dels assumptes que tradicionalment s'inclouïen sota la rúbrica de la jurisdicció voluntària a operadors jurídics no investits de potestat jurisdiccional, com ara secretaris judicials, notaris i registradors de la propietat i mercantils, i compartir amb caràcter general la competència per al seu coneixement. Aquests professionals, que uneixen la condició de juristes i de titulars de la fe pública, tenen sobrada capacitat per actuar, amb plena efectivitat i sense minva de garanties, en alguns dels actes de jurisdicció voluntària que fins ara s'encarregaven als jutges. Si bé la màxima garantia dels drets de la ciutadania la dóna la intervenció d'un jutge, la desjudicialització de determinats supòsits de jurisdicció voluntària sense contingut jurisdiccional, en els quals predominen els elements de naturalesa administrativa, no posa en risc el compliment de les garanties essencials de tutela dels drets i interessos afectats.

La solució legal donada és conforme als postulats de la nostra Carta Magna i, a més, és oportuna en atenció a diferents factors. El prestigi adquirit al llarg dels anys per aquests cossos de funcionaris entre els ciutadans és un element que ajuda a aclarir qualsevol incògnita sobre la seva aptitud per intervenir en la tutela administrativa de determinats drets privats, com a protagonistes principals que són del nostre sistema de fe pública i garants de la seguretat jurídica, sense oblidar el fet que molts dels actes de jurisdicció voluntària tenen per objecte obtenir la certesa sobre l'estat o la manera de ser de determinats negocis, situacions o relacions jurídiques, i els professionals esmentats estan en una condició immillorable per apreciar-los adequadament.

Juntament amb això, la consideració dels recursos organitzatius personals i els mitjans materials actualment posats a la seva disposició, així com de l'elevat grau de modernització i especialització que ha assolit avui l'Administració pública, professionalitzada i regida pels principis d'objectivitat, eficàcia i interdicció de l'arbitrarietat, i subjecta a la llei i al dret per mandat constitucional, justifica igualment l'aposta per la desjudicialització de certes matèries que fins ara s'atribuïen a jutges i magistrats. Això últim posa de relleu que avui han perdut vigència algunes de les raons que històricament van justificar l'atribució de la jurisdicció voluntària, en règim d'exclusivitat, als jutges, atès que, juntament amb aquests, les societats avançades actualment disposen d'altres opcions viables per a l'efectivitat dels drets privats, quan per a això es requereixi la intervenció o la mediació d'òrgans públics.

VI

De la separació de determinats afers de l'àmbit competencial dels jutges i els magistrats només cal esperar, doncs, beneficis per a tots els subjectes implicats en la jurisdicció voluntària: per al ciutadà, en la mesura en què això ha de tenir com a conseqüència, quan necessiti l'actuació de l'Estat per a l'actuació d'un determinat dret, més efectivitat dels seus drets sense pèrdua de garanties; per a secretaris judicials, notaris i registradors de la propietat i mercantils, per la nova dimensió que se'ls dóna com a servidors públics, conseqüent amb la seva qualificació tècnica real i el paper rellevant que exerceixen en el tràfic jurídic; i, en últim terme, per a jutges i magistrats, que poden centrar els seus esforços en el compliment de la missió essencial que la Constitució els encomana, com a titulars exclusius de la potestat jurisdiccional i garants últims dels drets de les persones.

La distribució dels afers entre aquests professionals s'ha fet seguint criteris de racionalitat, cercant des del primer moment el màxim consens amb els col·lectius implicats, amb voluntat de permanència en el temps, adaptant-se a la realitat social actual, plenament garantista en la realització dels drets i els interessos dels afectats, a fi de donar resposta, també en aquesta parcel·la de l'ordenament, al desafiament d'una justícia més moderna i eficaç.

L'objectiu traçat en el pla inicial era assignar cada matèria a l'operador jurídic que, per la seva proximitat material o per garantir una resposta més ràpida al ciutadà, era aconsellable que es fes càrrec del seu coneixement; o a aquell a qui, en virtut de la naturalesa de l'interès o del dret en joc, li era constitucionalment exigible encarregar-se de la tramitació de la matèria esmentada.

Tanmateix, finalment s'ha optat, amb caràcter general, per l'alternativitat entre diferents professionals en determinades matèries específiques que s'allunyen de l'òrbita de l'autoritat judicial. S'estableixen competències compartides entre secretaris judicials, notaris o registradors, la qual cosa és possible tenint en compte que són funcionaris públics i les funcions que exerceixen: els secretaris judicials i els notaris són titulars de la fe pública judicial o extrajudicial, i els registradors tenen un coneixement directe i especialitzat en l'àmbit del dret de propietat i en el mercantil, en concret en societats.

La facultat que amb això tenen els ciutadans d'acudir a diferents professionals en matèries que tradicionalment quedaven reservades a l'àmbit judicial només es pot interpretar com una ampliació dels mitjans que aquesta Llei posa a la seva disposició per garantir els seus drets. Constitueix una garantia per al ciutadà, que veu optimitzada l'atenció que se li presta, atès que pot valorar les diferents possibilitats que se li ofereixen per elegir la que sigui més conforme als seus interessos. No es veu perjudicat cap aspecte dels ciutadans, atès que poden acudir bé al secretari judicial, fent ús dels mitjans que l'Administració de justícia posa a la seva disposició, o bé al notari o registrador, cas en què ha d'abonar els aranzels corresponents.

La reforma preveu, amb un criteri de prudència atesa la procedència d'aquests expedients de l'àmbit judicial, certs límits al principi de lliure elecció del notari pel requeridor, ja que estableix criteris de competència territorial que tenen una connexió raonable amb els elements personals o reals de l'expedient. No obstant això, s'avança cap a una flexibilització més gran de les regles competencials respecte de les vigents actualment en l'àmbit judicial.

VII

Pel que fa als expedients que es mantenen en el si de l'Administració de justícia, el criteri seguit per la Llei de la jurisdicció voluntària és el d'atorgar l'impuls i la direcció dels expedients als secretaris judicials, i atribuir al jutge o al mateix secretari judicial, segons el cas, la decisió de fons que recaigui sobre aquells i les altres resolucions que indiqui expressament aquesta Llei. Es reserva al jutge la decisió de fons dels expedients que afecten l'interès públic o l'estat civil de les persones, els que necessiten una activitat de tutela de normes substantives específica, els que poden deparar actes de disposició o de

reconeixement, creació o extinció de drets subjectius o quan estiguin en joc els drets de menors o persones amb capacitat modificada judicialment, en la nova terminologia a la qual ja s'ha fet referència. D'aquesta manera, el jutge és l'encarregat de decidir, com a regla general, els expedients de jurisdicció voluntària en matèria de persones i de família, i també algun dels expedients en matèria mercantil i de dret d'obligacions i successori que no s'encarreguen a secretaris judicials, notaris o registradors.

VIII

Els secretaris judicials assumeixen, com s'ha assenyalat, un paper d'acord amb les funcions processals que se'ls atribueixen després de l'entrada en vigor de la Llei 13/2009, de 3 de novembre, de reforma de la legislació processal per a la implantació de la nova Oficina judicial. D'aquesta manera, es materialitza la previsió que conté l'article 456 de la Llei orgànica del poder judicial, que atorga competències al secretari judicial en matèria de jurisdicció voluntària quan així ho prevegin les lleis processals, que dona resposta a la recomanació continguda en diferents documents oficials (la Recomanació del Consell d'Europa de 1986, el Llibre blanc de la justícia, elaborat en el si del Consell General del Poder Judicial el 1997, o el Pacte d'Estat per a la reforma de la justícia, subscrit pels principals grups parlamentaris el 28 de maig de 2001). Aquesta habilitació legal, tanmateix, s'ha de fer compatible amb les importants funcions que tenen de direcció processal dels procediments civils i amb la direcció de l'oficina judicial que també els correspon. Per això, s'ha procurat que l'atribució de competències als secretaris judicials en matèria de jurisdicció voluntària no es faci a costa de perjudicar l'exercici de les altres missions importants que els corresponen per llei, i s'ha parat especial esment a fer-los càrrec de la decisió dels expedients on millor i més eficaçment poden servir els interessos dels ciutadans.

En primer lloc, incumbeix al secretari judicial l'impuls de l'expedient de jurisdicció voluntària dins de les seves funcions de direcció tècnica processal, així com dictar les resolucions interlocutòries que siguin necessàries. Per acomplir aquesta tasca tenen la possibilitat legal, expressament prevista a l'article 438.3 i 5 de la Llei orgànica del poder judicial, d'utilitzar els serveis comuns de les oficines judicials.

Així mateix, el secretari judicial s'ha d'encarregar de la decisió d'alguns expedients en els quals es pretén obtenir la constància fefaent sobre la manera de ser d'un determinat dret o situació jurídica, i sempre que no impliqui reconeixement de drets subjectius: compleixen aquestes condicions el nomenament de defensor judicial o la declaració d'absència i de mort –entre els expedients en matèria de persones–.

Als notaris i als registradors de la propietat i mercantils se'ls encomana el coneixement de les matèries on el seu grau de preparació i la seva experiència tècnica afavoreixen l'efectivitat dels drets i l'obtenció de la resposta més ràpida per al ciutadà. La seva participació com a òrgan públic responsable, en el cas dels notaris, té lloc en la majoria dels actes de caràcter testamentari successori, com la declaració d'hereus abintestat o l'adveració i protocol·lització dels testaments, però també en la realització dels oferiments de pagament o en l'admissió de dipòsits i en la venda dels béns dipositats.

Atès que els secretaris judicials i els notaris són titulars de la fe pública judicial o extrajudicial se'ls atribueix, de manera concurrent, la tramitació i resolució de determinats expedients de successions, la consignació de deutes pecuniaris i també les subhastes voluntàries.

Igualment es produeix la concurrència en l'àmbit mercantil. La intervenció del registrador mercantil, juntament amb el secretari judicial, es justifica per l'especialitat material d'aquests expedients, on assumeix un protagonisme rellevant.

Lògicament, en tots els supòsits en què s'estableix una competència concurrent entre diversos operadors jurídics, iniciada o resolta definitivament una actuació per un d'ells no és possible la iniciació o la continuació d'un altre expedient amb el mateix objecte davant d'un altre.

No obstant això, en la mesura en què la present Llei de la jurisdicció voluntària desjudicialitza i encomana a notaris i registradors de la propietat i mercantils determinats

expedients en exclusivitat, es preveu que els ciutadans que hi hagin d'acudir puguin obtenir el dret de justícia gratuïta, per evitar situacions d'impossibilitat d'exercir un dret, que fins ara era gratuït, per falta de mitjans.

IX

És oportú fer alguna consideració més sobre la posició que ocupa aquesta Llei dins del sistema de tutela del dret privat, així com sobre la seva estructura interna. Com a part d'aquest al·ludit pla de racionalització i modernització de l'ordenament jurídic, la Llei de la jurisdicció voluntària actua com a norma general en el seu àmbit de regulació específic. Això garanteix la plenitud del sistema, així com l'existència d'una norma aplicable en tot cas, i s'evita la producció de llacunes.

La Llei de la jurisdicció voluntària conté les normes comunes per a la tramitació dels expedients d'aquesta naturalesa regulats per les lleis, el coneixement dels quals s'atribueix al jutge o al secretari judicial, i així dóna coherència interna al seu articulat. Això li atorga una vocació codificadora anàloga a la que en el seu moment va correspondre, mutatis mutandis, a la Llei 1/2000, de 7 de gener, en relació amb la denominada jurisdicció contenciosa. Raonablement, també, els actes que amb la nova regulació queden fora de l'àmbit competencial dels tribunals de justícia es regulen extramurs d'aquesta Llei, en altres normes dins de l'ordenament jurídic de les quals les disposicions finals fan una nova redacció.

Respecte als seus trets característics generals, la Llei de la jurisdicció voluntària parteix de la regulació d'una sèrie de normes comunes, relatives al seu àmbit d'aplicació, pressupostos processals de l'òrgan judicial i de les parts, i a la tramitació de l'expedient. Aquestes normes donen forma a un procediment general de jurisdicció voluntària, d'aplicació subsidiària a cadascun dels expedients en allò no establert específicament per cadascuna de les regulacions particulars.

De vegades, per evitar duplicitats en la regulació de determinades matèries, la Llei es remet a la legislació civil o mercantil quan s'hi regula un determinat expedient. Es tracta d'una solució plenament respectuosa amb la realitat del nostre ordenament jurídic, atès que, en efecte, l'ordenació d'algunes institucions de dret privat explicita els trets essencials del procediment per obtenir l'efecte jurídic concret a què aquella es refereix. Aquesta solució és menys perturbadora que d'altres, considerant que l'oposada –que consistiria a traslladar totes aquestes normes des de la llei substantiva a aquesta Llei– implicaria deixar buits de contingut nombrosos preceptes del Codi civil o altres normes del nostre ordenament jurídic. La prudència, que sempre ha de presidir qualsevol reforma legal, obliga a optar pel manteniment d'algunes d'aquestes normes en la seva seua actual, sense perjudici que en el futur raons de política legislativa puguin aconsellar altres possibles solucions.

X

La distribució dels actes de jurisdicció voluntària entre diferents operadors jurídics també es reflecteix en l'estructura d'aquesta Llei. El criteri que se segueix és, per raons de sistemàtica legislativa, el d'extreure de l'articulat la regulació de tots els expedients la tramitació dels quals es manté fora de l'Administració de justícia, amb la conseqüència que només s'han de regular en el seu si els actes de la competència del jutge o del secretari judicial.

Per la seva banda, els expedients encarregats a notaris i a registradors els regulen, respectivament, la legislació notarial i la hipotecària. A aquest efecte, les disposicions finals de la present Llei introdueixen les modificacions corresponents de la Llei de 28 de maig de 1862, del notariat, per incorporar la tramitació procedimental dels expedients que se'ls encarreguen. El Text refós de la Llei hipotecària (aprovada pel Decret de 8 de febrer de 1946) no es modifica en aquesta Llei, tret del que es refereix a l'article 14 en el que s'explica més endavant, sinó per les normes de posada en pràctica de l'informe de la Comissió per a la Reforma de les Administracions Públiques, aprovat pel Consell de

Ministres de 21 de juny de 2013, atenent, en aquest cas, la rellevància que té la coordinació inajornable entre el cadastre i el registre i l'establiment de la regulació d'un sistema de comunicació bidireccional entre les dues institucions.

Feta aquesta precisió, s'ha d'assenyalar que els preceptes de la Llei de la jurisdicció voluntària s'integren en títols i aquests, al seu torn, en capítols i, ocasionalment, en seccions.

El títol preliminar, sota la rúbrica «Disposicions generals», conté normes sobre el seu àmbit d'aplicació, competència objectiva, legitimació i postulació, intervenció del Ministeri Fiscal, i el criteri general sobre pràctica de la prova, entre altres previsions rellevants. La Llei defineix el seu àmbit d'aplicació sobre una base purament formal, sense doctrinarismes, i s'entén que els preceptes que la conformen només són aplicables als expedients de jurisdicció voluntària que estiguin previstos legalment i requereixin la intervenció d'un òrgan jurisdiccional en matèria de dret civil i mercantil, sense que hi hagi controvèrsia que s'hagi de substanciar en un procés contenciós, fórmula que facilita la determinació de l'àmbit esmentat. La competència objectiva s'atribueix genèricament als jutjats de primera instància o mercantils, si s'escau, però la designació del subjecte a qui correspon la resolució dins de l'òrgan la determinen les normes particulars de cada expedient.

Quant a la postulació i defensa, la Llei no estableix un criteri general, i deixa el caràcter preceptiu de la intervenció d'advocat i procurador a cada cas concret. Destaca, igualment, la incorporació d'una norma general que regula els efectes de la litispendència d'un expedient de jurisdicció voluntària, d'acord amb la qual s'impedeix la tramitació simultània o successiva de dos o més expedients amb el mateix objecte, i es dona preferència al primer que s'hagi iniciat. Al mateix temps, es nega a la resolució de l'expedient eficàcia impeditiva sobre els processos jurisdiccionals posteriors que es plantegin amb el mateix objecte, i, de manera equivalent, si s'acredita la litispendència d'un expedient de jurisdicció voluntària sobre el mateix objecte sobre el qual hi ha una demanda interposada, s'ha de procedir a arxivar l'expedient.

Quant als seus efectes econòmics, les despeses ocasionades per un expedient de jurisdicció voluntària són a compte del sol·licitant, llevat que la Llei disposi una altra cosa. Es descarta, de manera raonable, la translació a aquest àmbit del criteri general objectiu o del venciment del procés civil atès que, per la naturalesa d'aquest tipus de peticions, no es pot entendre l'existència de vencedors ni vençuts a l'expedient.

Els dos capítols que integren el títol I regulen, respectivament, les normes de dret internacional privat de la Llei (en les quals s'estableix el criteri general de competència internacional per conèixer dels expedients, la remissió a les normes de conflicte de dret internacional privat, així com normes específiques per al reconeixement i l'eficàcia a Espanya dels actes de jurisdicció voluntària acordats per autoritats estrangeres), i les normes procedimentals generals, aplicables a tots els expedients d'aquesta Llei en allò que no estableixin les seves normes específiques. En relació amb això segon, es regula l'expedient amb l'adopció d'un punt de vista dinàmic, des de la seva iniciació fins a la seva decisió, i s'inclouen normes sobre acumulació d'expedients, tractament processal de la competència, admissió de la sol·licitud i situació dels interessats, celebració de la compareixença oral, decisió de l'expedient i règim de recursos, matèria aquesta última en la qual la Llei es remet al que estableix, amb caràcter general, la Llei d'enjudiciament civil. Una qüestió a destacar és que, llevat que la Llei ho prevegi expressament, la formulació d'oposició per algun dels interessats no fa contenciós l'expedient, ni impedeix que continuï la seva tramitació fins que es resolgui. La Llei estableix que l'oposició a la remoció de la tutela o a l'adopció fa contenciós el procediment.

El títol II regula els expedients de jurisdicció voluntària en matèria de persones: en concret, l'ordenat a obtenir l'autorització judicial del reconeixement de la filiació no matrimonial, el d'habilitació per comparèixer en judici i el nomenament del defensor judicial –aquests dos s'atribueixen al secretari judicial–, així com l'adopció i les qüestions relatives a la tutela, la curatela i la guarda de fet. Aquest títol també inclou els expedients de concessió judicial de l'emancipació i del benefici de la majoria d'edat, l'adopció de mesures de protecció del patrimoni de les persones amb discapacitat o l'obtenció d'aprovació

judicial del consentiment prestat a les intromissions legítimes en el dret a l'honor, a la intimitat o a la pròpia imatge de menors o persones amb capacitat modificada judicialment. Dins d'aquest mateix títol es regula també l'obtenció d'autorització o aprovació judicial per efectuar actes de disposició, gravamen o d'altres que es refereixin als béns o drets de menors o persones amb capacitat modificada judicialment, i, finalment, el procediment per a la constatació de la concurrència del consentiment lliure i conscient del donant i altres requisits exigits per a l'extracció i el trasplantament d'òrgans d'un donant viu, de manera concordant amb la legislació interna i internacional aplicable. L'acolliment de menors està regulat per separat en previsió d'una futura desjudicialització del procediment.

S'ha procedit a modificar el sistema legal actual de declaració de mort, per tal de preveure un expedient de caràcter col·lectiu i immediat, per a totes les persones respecte a les qui s'acrediti que estaven a bord d'una nau o aeronau el sinistre de la qual s'hagi verificat, i tractar de donar una millor solució als problemes i les incidències que es produeixen als familiars de residents a Espanya que es vegin involucrats a qualsevol lloc del món en un sinistre del qual es pugui inferir la certesa absoluta de la seva mort. La legitimació s'atorga únicament al Ministeri Fiscal, atesa l'especialitat del supòsit, i s'estableix un règim de competència diferent segons si el sinistre té lloc a Espanya o a fora.

El títol III conté els expedients de jurisdicció voluntària en matèria de família i, dins d'aquests, la dispensa de l'impediment de mort dolosa del cònjuge anterior, que fins ara corresponia al ministre de Justícia, i el de parentesc per contreure matrimoni, el d'intervenció judicial en relació amb l'adopció de mesures específiques per al cas de desacord en l'exercici de la pàtria potestat o per al cas d'exercici inadequat de la potestat de guarda o d'administració dels béns del menor o persona amb capacitat modificada judicialment, i també un expedient per als casos de desacord conjugal i en l'administració de béns de guanyos. També s'ha eliminat la dispensa matrimonial d'edat, ja que s'ha elevat de 14 a 16 anys, d'acord amb la proposta feta pels ministeris de Justícia i de Sanitat, Serveis Socials i Igualtat.

El títol IV regula els expedients de jurisdicció voluntària que s'atribueixen als òrgans jurisdiccionalmentals en matèria de dret successori: d'una banda, els que es reserven a l'àmbit judicial, com la rendició de comptes de la marmessoria, les autoritzacions d'actes de disposició al marmessor o l'autorització o aprovació de l'acceptació o repudiació de l'herència en els casos determinats per la llei; i de l'altra, els que són a càrrec del secretari judicial amb competència compartida amb els notaris, com la renúncia o pròrroga del càrrec de marmessor o comptador partidador, la designació d'aquest i l'aprovació de la partició de l'herència efectuada pel comptador partidador datiu. Dels altres expedients de dret successori es fan càrrec, com hem vist, els notaris.

El títol V preveu els expedients relatius al dret d'obligacions, en concret, per a la fixació del termini per complir les obligacions quan escaigui, del qual coneix el jutge, i la consignació judicial a càrrec del secretari judicial.

El títol VI es refereix als expedients de jurisdicció voluntària relatius als drets reals, constituïts per l'autorització judicial a l'usufructuari per reclamar crèdits vençuts que formin part de l'usdefruit, i per l'expedient de delimitació sobre finques que no estiguin inscrites en el Registre de la Propietat, que és a càrrec del secretari judicial.

El títol VII inclou la regulació de les subhastes voluntàries, a efectuar pel secretari judicial de manera electrònica.

El títol VIII incorpora els expedients en matèria mercantil atribuïts als jutges mercantils: exhibició de llibres per part dels obligats a portar comptabilitat i dissolució judicial de societats. Juntament amb aquests es regulen els que s'atribueixen als secretaris judicials, el coneixement dels quals comparteixen amb els registradors mercantils, com la convocatòria de les juntes generals o de l'assemblea general d'obligacionistes, la reducció de capital social, amortització o alienació de les participacions o accions o el nomenament de liquidador, auditor o interventor. També s'inclouen els expedients de robatori, furt, extraviament o destrucció de títol valor o representació de parts de soci i el nomenament

de pèrit en els contractes d'assegurança, la competència dels quals també està atribuïda als notaris.

Finalment, el títol IX conté el règim jurídic de l'acte de conciliació de manera completa, i trasllada i actualitza a aquesta Llei el que fins ara establia l'anterior Llei d'enjudiciament civil, sense perjudici que, en exercici de la seva autonomia de la voluntat, les persones tinguin la possibilitat d'obtenir acords en els afers del seu interès de caràcter disponible, a través d'altres vies, per la seva sola actuació o mitjançant la intervenció d'altres intermediaris o operadors jurídics, com els notaris o registradors.

XI

Com a colofó, juntament amb la disposició derogatòria general i les disposicions addicionals sobre les modificacions i els desplegaments reglamentaris que requereix aquesta Llei, s'incorporen en disposicions finals les modificacions pertinents del Codi civil, el Codi de comerç, de la Llei d'enjudiciament civil, la Llei de Registre Civil, la Llei de notariat, la Llei hipotecària, la Llei d'hipoteca mobiliària i penyora sense desplaçament de la possessió, a més de la modificació necessària de la Llei de patrimoni de les administracions públiques, la Llei del contracte d'assegurances, la Llei de societats de capital, la Llei de protecció patrimonial de les persones amb discapacitat i la Llei per la qual es regulen determinades taxes en l'àmbit de l'Administració de justícia i de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses.

La modificació del Codi civil té per objecte l'adaptació de molts dels seus preceptes a les noves previsions que conté aquesta Llei, alhora que s'hi introdueixen modificacions que afecten la determinació de la concurrència dels requisits per contreure matrimoni i la seva celebració, així com la regulació de la separació o el divorci de mutu acord dels cònjuges sense fills menors d'edat fora de l'àmbit judicial, i s'atribueixen al secretari judicial i al notari les funcions que fins ara corresponien al jutge i que també comporten una reforma de la Llei 20/2011, de 21 de juliol, del Registre Civil, de la Llei d'enjudiciament civil i de la Llei del notariat.

També s'introdueix, atès que es considera necessària la seva adaptació a la nova realitat social i desplegament legislatiu en l'àmbit penal, una nova regulació de les causes d'indignitat per heretar, així com per ser testimoni en l'atorgament dels testaments.

També és molt important la nova regulació que recull el Codi civil de l'acta o expedient previ a la celebració del matrimoni, que n'encarrega la tramitació al secretari judicial, al notari, a l'encarregat del registre civil o al cònsol o funcionari diplomàtic o consular encarregat del registre civil a l'estranger, alhora que la seva celebració pot tenir lloc davant el secretari judicial, el notari, el funcionari diplomàtic o consular, el jutge de pau i l'alcalde o regidor en qui aquest delegui. Tot això s'emmarca igualment en el procés de diversificació dels elements personals davant els quals es porta a efecte l'autorització de determinats actes, que permet la concentració de l'Administració de justícia en la tasca fonamental que la Constitució li atribueix de jutjar i executar allò jutjat.

Les modificacions en matèria de matrimoni també comporten ajustos que es duen a terme a la Llei 24/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de cooperació de l'Estat amb la Federació d'Entitats Religioses Evangèliques d'Espanya, la Llei 25/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de cooperació de l'Estat amb la Federació de Comunitats Israelites d'Espanya, i la Llei 26/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de cooperació de l'Estat amb la Comissió Islàmica d'Espanya. A més, en relació amb la Llei 25/1992, de 10 de novembre, s'atén la petició dirigida per aquesta Federació perquè la seva denominació passi a ser la de Federació de Comunitats Jueves d'Espanya.

Igualment, i en atenció al pluralisme religiós existent en la societat espanyola, i tenint en compte que actualment han estat reconegudes amb la declaració d'arrelament notori, el Codi civil preveu per a aquests col·lectius el dret a celebrar matrimoni religiós amb efectes civils, de manera que s'equiparen a la resta de confessions que ja gaudien d'aquesta realitat.

A la Llei del Notariat es preveuen les reformes derivades de les noves atribucions atorgades al notari, i s'ha de destacar la previsió per reclamar notarialment deutes dineraris

que siguin no contradits i que permeten aconseguir una carta de pagament voluntària o la formació, mitjançant un expedient, d'un títol executiu extrajudicial al qual el deutor pot oposar, en via judicial, no tan sols el pagament sinó totes les causes que estableix l'article 557 de la Llei d'enjudiciament civil. No és un procediment monitori o de petita quantia sinó que se segueix la tècnica del Reglament (CE) núm. 805/2004 del Parlament Europeu i del Consell, de 21 d'abril, pel qual s'estableix un títol executiu europeu per a crèdits no impugnats, i queden excloses les reclamacions en què intervingui un consumidor o usuari de serveis, o les derivades de la Llei de propietat horitzontal per les especialitats que hi concorren, així com les matèries indisponibles per raó de la seva matèria. Es considera que aquesta nova via per a la reclamació de quantitats líquides ja vençudes i no pagades pot contribuir notablement a una disminució important del volum d'afers que ingressa anualment en els jutjats, atès que es constitueix com una alternativa a la reclamació dels deutes en via judicial.

Les reformes del Codi civil i de la Llei del notariat derivades de les modificacions en matèria de successions i, en especial, el que fa referència a títols successoris, han portat també a modificar la Llei de patrimoni de les administracions públiques. En aquest cas, per reconèixer a l'Administració pública la facultat de declaració d'hereu abintestat, a favor de l'Administració General de l'Estat, de les comunitats autònomes o altres organismes, matèria que també es desjudicialitza, amb la supressió del tradicional repartiment en tres parts de l'haver hereditari i l'establiment que una d'aquestes parts s'ha d'ingressar en el Tresor Públic i les altres dues per a assistència social. Això justifica també la reforma de l'article 14 de la Llei hipotecària per reconèixer com a títol de la successió hereditària, als efectes del Registre, juntament amb el testament i el contracte successori, l'acta de notorietat per a la declaració d'hereus abintestat, la declaració administrativa d'hereu abintestat a favor de l'Estat o de les comunitats autònomes i el certificat successori europeu.

XII

La modificació de la Llei d'enjudiciament civil també serveix per actualitzar el procediment per al retorn dels menors en els casos de sostracció internacional, amb l'objecte d'assegurar una millor protecció del menor i dels seus drets. Aquesta reforma revisa l'opció legislativa consistent a mantenir aquesta matèria dins del camp de la jurisdicció voluntària i fora de l'àmbit propi dels processos contenciosos de família, atès que es tracta de processos que tenen poc a veure amb les normes relatives a la jurisdicció voluntària. Per aquest motiu ara s'aborda la seva regulació com un procés especial i amb substantivitat pròpia, a continuació dels processos matrimonials i de menors a la Llei d'enjudiciament civil. La reforma també modernitza aquest procediment, en què s'introdueixen millores substancials, incloent-hi les mesures cautelars i les comunicacions directes entre autoritats judicials.

En aquesta reforma es busca una concentració més gran de la jurisdicció, amb l'atribució de la competència al jutjat de primera instància amb competències en dret de família de la capital de la província en la circumscripció de la qual estigui el menor que ha estat objecte d'un trasllat o una retenció il·lícits i, si no n'hi ha, al que correspongui per torn de repartiment. Amb això s'afavoreix l'especialització per resoldre els problemes que sorgeixen en relació amb aquests casos i, en conseqüència, la qualitat i l'eficàcia de la resposta judicial.

XIII

Finalment, en relació amb el règim actual de successió en els títols nobiliaris, es modifica l'apartat 3 de la disposició transitòria única de la Llei 33/2006, de 30 d'octubre, sobre igualtat de l'home i la dona en l'ordre de successió dels títols nobiliaris. Aquesta disposició estableix un període transitori en el qual s'apliquen amb caràcter retroactiu les disposicions que assenyala la norma esmentada, en relació amb els expedients administratius o judicials que estaven pendents de resolució a la data d'entrada en vigor

de la Llei. Per tal de reforçar el principi de seguretat jurídica, sense alterar la intenció inicial del legislador, i de conformitat amb el que disposen els apartats 1 i 4 de la disposició transitòria única, es considera necessari modificar la redacció del seu apartat 3 per aclarir que la retroactivitat que preveu la Llei només es refereix als expedients que a 27 de juliol de 2005 estaven pendents de resolució, així com als que es promoguessin després d'aquesta data però, en tot cas, abans del 20 de novembre de 2006, data en què va entrar en vigor la Llei de conformitat amb la disposició final segona.

L'aprovació i vigència de la Llei de la jurisdicció voluntària ha de tenir com a conseqüència necessària la derogació gairebé definitiva de la Llei d'enjudiciament civil de 1881, que s'ha mantingut tots aquests anys en vigor pel que fa a la jurisdicció voluntària i als actes de conciliació.

TÍTOL PRELIMINAR

Disposicions generals

Article 1. *Objecte i àmbit d'aplicació.*

1. Aquesta Llei té per objecte la regulació dels expedients de jurisdicció voluntària que es tramiten davant els òrgans jurisdiccionals.

2. Als efectes d'aquesta Llei es consideren expedients de jurisdicció voluntària tots els que requereixin la intervenció d'un òrgan jurisdiccional per a la tutela de drets i interessos en matèria de dret civil i mercantil, sense que hi hagi controvèrsia que s'hagi de substanciar en un procés contenciós.

Article 2. *Competència en matèria de jurisdicció voluntària.*

1. Els jutjats de primera instància o mercantils, segons el cas, tenen competència objectiva per conèixer i resoldre els expedients de jurisdicció voluntària.

2. En els expedients de jurisdicció voluntària la competència territorial està fixada pel precepte corresponent en cada cas, sense que es pugui modificar per submissió expressa o tàcita.

3. L'impuls i la direcció dels expedients corresponen als secretaris judicials, i s'atribueix al jutge o al secretari judicial, segons el cas, la decisió de fons que recaigui sobre aquells i les altres resolucions que aquesta Llei indiqui expressament.

Quan la competència no estigui atribuïda expressament a cap d'ells, el jutge ha de decidir els expedients que afectin l'interès públic, l'estat civil de les persones, els que necessitin la tutela de normes substantives o puguin deparar actes de disposició, reconeixement, creació o extinció de drets subjectius, així com quan afectin els drets de menors o persones amb capacitat modificada judicialment. La resta d'expedients els ha de resoldre el secretari judicial.

Article 3. *Legitimació i postulació.*

1. Poden promoure expedients de jurisdicció voluntària i intervenir-hi els qui siguin titulars de drets o interessos legítims o la legitimació dels quals els sigui conferida legalment sobre la matèria que constitueixi el seu objecte, sense perjudici dels casos en què l'expedient es pugui iniciar d'ofici o a instància del Ministeri Fiscal.

2. Tant els sol·licitants com els interessats han d'actuar defensats per un lletrat i representats per un procurador en els expedients en què així ho prevegi la present Llei. No obstant això, encara que la Llei no ho requereixi, les parts que ho vulguin poden actuar assistides o representades per un advocat i un procurador, respectivament.

En tot cas, és necessària l'actuació d'advocat i procurador per a la presentació dels recursos de revisió i apel·lació que si s'escau s'interposin contra la resolució definitiva que es dicti en l'expedient, així com a partir del moment en què es formuli oposició.

Article 4. *Intervenció del Ministeri Fiscal.*

El Ministeri Fiscal ha d'intervenir en els expedients de jurisdicció voluntària quan afectin l'estat civil o la condició de la persona o estigui compromès l'interès d'un menor o una persona amb capacitat modificada judicialment, i en els altres casos en què la llei així ho declari expressament.

Article 5. *Prova.*

El jutge o el secretari judicial, segons qui sigui el competent per al coneixement de l'expedient, ha de decidir sobre l'admissió dels mitjans de prova que se li proposin, i pot ordenar prova d'ofici en els casos en què hi hagi un interès públic, s'afectin menors o persones amb capacitat modificada judicialment, ho consideri convenient per clarificar algun element rellevant i determinant de la qüestió o la llei ho prevegi expressament.

Article 6. *Tramitació simultània o posterior d'expedients o processos.*

1. Quan es tramitin simultàniament dos o més expedients amb el mateix objecte, ha de prosseguir la tramitació del que s'hagi iniciat primer i s'ha d'acordar l'arxivament dels expedients incoats posteriorment.

El règim jurídic que preveu aquest apartat per als expedients de jurisdicció voluntària també és aplicable als expedients tramitats per notaris i registradors en les matèries en què la competència els sigui atribuïda de manera concurrent amb la del secretari judicial.

2. No es pot iniciar o continuar amb la tramitació d'un expedient de jurisdicció voluntària que versí sobre un objecte que estigui sent substanciat en un procés jurisdiccional. Una vegada acreditada la presentació de la demanda corresponent, s'ha de procedir a arxivar l'expedient, i les actuacions dutes a terme s'han de remetre al tribunal que estigui coneixent del procés jurisdiccional perquè l'incorpori a les actuacions.

3. S'ha d'acordar la suspensió de l'expedient quan s'acrediti l'existència d'un procés jurisdiccional contenciós la resolució del qual el pugui afectar, i l'incident s'ha de tramitar d'acord amb el que disposa l'article 43 de la Llei d'enjudiciament civil.

Article 7. *Despeses.*

Les despeses ocasionades en els expedients de jurisdicció voluntària són a càrrec del sol·licitant, llevat que la llei disposi una altra cosa.

Les despeses ocasionades per testimonis i pèrits són a càrrec de qui els proposi.

Article 8. *Caràcter supletori de la Llei d'enjudiciament civil.*

Les disposicions de la Llei d'enjudiciament civil són d'aplicació supletòria als expedients de jurisdicció voluntària en tot el que no regula la present Llei.

TÍTOL I

De les normes comunes en matèria de tramitació dels expedients de jurisdicció voluntària

CAPÍTOL I

Normes de dret internacional privat

Article 9. *Competència internacional.*

1. Els òrgans judicials espanyols són competents per conèixer els expedients de jurisdicció voluntària suscitats en els casos internacionals, quan concorrin els fòrums de competència internacional recollits en els tractats i altres normes internacionals en vigor per a Espanya.

En els supòsits no regulats per aquests tractats i altres normes internacionals, la competència està determinada per la concurrència dels fòrums de competència internacional que recull la Llei orgànica del poder judicial.

2. En cas que, d'acord amb les normes de competència internacional, els òrgans judicials espanyols siguin competents en relació amb un expedient de jurisdicció voluntària, però no sigui possible concretar el territorialment competent d'acord amb els criteris d'aquesta Llei, ho és el corresponent al lloc on els actes de jurisdicció voluntària hagin de produir els efectes principals o el de la seva execució.

Article 10. Llei aplicable als expedients de jurisdicció voluntària en els casos internacionals.

Els òrgans judicials espanyols han d'aplicar als expedients i actes de jurisdicció voluntària respecte dels quals siguin competents la llei determinada per les normes de la Unió Europea o espanyoles de dret internacional privat.

Article 11. Inscripció en registres públics.

1. Les resolucions definitives estrangeres de jurisdicció voluntària emanades d'un òrgan judicial es poden inscriure en els registres públics espanyols:

- a) Prèvia superació del tràmit d'exequàtur o de reconeixement incidental a Espanya. Fins llavors només poden ser objecte d'anotació preventiva.
- b) Per l'encarregat del registre corresponent, sempre que verifiqui la concurrència dels requisits exigits per a això.

2. En cas que la resolució no tingui caràcter definitiu, únicament correspon la seva anotació preventiva.

3. El règim jurídic que preveu aquest article per a les resolucions dictades pels òrgans judicials estrangers és aplicable a les resolucions pronunciades per autoritats no pertanyents a òrgans judicials estrangers en matèria de jurisdicció voluntària la competència de les quals correspongui, segons aquesta Llei, al coneixement d'òrgans judicials.

Article 12. Efectes a Espanya dels expedients i els actes de jurisdicció voluntària acordats per autoritats estrangeres.

1. Els actes de jurisdicció voluntària acordats per les autoritats estrangeres que siguin fermes tenen efectes a Espanya i accedeixen als registres públics espanyols prèvia superació del seu reconeixement de conformitat amb el que disposi la legislació vigent.

2. L'òrgan judicial espanyol o l'encarregat del registre públic competent ho és també per atorgar, de manera incidental, el reconeixement a Espanya dels actes de jurisdicció voluntària acordats per les autoritats estrangeres. No és necessari recórrer a cap procediment específic previ.

3. El reconeixement a Espanya dels actes de jurisdicció voluntària acordats per les autoritats estrangeres només es denega en aquests casos:

a) Si l'acte l'ha acordat una autoritat estrangera manifestament incompetent. Es considera que l'autoritat estrangera és competent si el supòsit presenta vincles fundats amb l'Estat estranger les autoritats del qual han atorgat l'acte esmentat. Es considera, en tot cas, que les autoritats estrangeres són manifestament incompetents quan el supòsit afecti una matèria la competència exclusiva de la qual correspongui als òrgans judicials o les autoritats espanyoles.

b) Si l'acte s'ha acordat amb infracció manifesta dels drets de defensa de qualsevol dels implicats.

c) Si el reconeixement de l'acte produeix efectes manifestament contraris a l'ordre públic espanyol.

d) Si el reconeixement de l'acte implica la violació d'un dret fonamental o llibertat pública del nostre ordenament jurídic.

CAPÍTOL II

Normes de tramitació

Article 13. *Aplicació de les disposicions d'aquest capítol.*

Les disposicions d'aquest capítol s'han d'aplicar a tots els expedients de jurisdicció voluntària en allò que no s'oposin a les normes que regulin específicament les actuacions de què es tracti.

Article 14. *Iniciació de l'expedient.*

1. Els expedients s'han d'iniciar d'ofici, a instància del Ministeri Fiscal o per sol·licitud formulada per una persona legitimada, en què s'han de consignar les dades i les circumstàncies d'identificació del sol·licitant, amb indicació d'un domicili als efectes de notificacions.

A continuació s'ha d'exposar amb claredat i precisió el que es demani, així com una exposició dels fets i els fonaments jurídics en què fonamenta la seva pretensió. També s'han d'adjuntar, si s'escau, els documents i dictàmens que el sol·licitant consideri d'interès per a l'expedient, i tantes còpies com interessats hi hagi.

2. En la sol·licitud s'han de consignar les dades i les circumstàncies d'identificació de les persones que puguin estar interessades en l'expedient, així com el domicili o domicilis en què puguin ser citades o qualsevol altre dada que en permeti la identificació.

3. Quan per llei no sigui preceptiva la intervenció d'advocat i procurador, a l'oficina judicial s'ha de facilitar a l'interessat un imprès normalitzat per formular la sol·licitud, i en aquest cas no és necessari que es concreti la fonamentació jurídica del que se sol·licita.

La sol·licitud es pot presentar per qualsevol mitjà, inclosos els que preveu la normativa d'accés electrònic dels ciutadans a l'Administració de justícia.

Article 15. *Acumulació d'expedients.*

1. El jutge o el secretari judicial, segons qui sigui competent per conèixer l'expedient, ha d'acordar d'ofici o a instància de l'interessat o del Ministeri Fiscal l'acumulació d'expedients quan la resolució d'un en pugui afectar un altre, o hi hagi una connexió entre aquests expedients que pugui donar lloc a resolucions contradictòries.

No es pot acordar l'acumulació d'expedients quan la seva resolució correspongui a subjectes diferents.

2. L'acumulació d'expedients de jurisdicció voluntària es regeix pel que preveu la Llei d'enjudiciament civil sobre l'acumulació de processos en el judici verbal, amb les especialitats següents:

a) Si es tracta de l'acumulació d'expedients pendents davant el mateix òrgan judicial, l'acumulació s'ha de sol·licitar per escrit abans de la compareixença assenyalada en primer lloc, i s'han de fer les al·legacions pertinents i decidir sobre aquesta acumulació.

b) Si els expedients estan pendents davant diferents òrgans judicials, els interessats han de sol·licitar per escrit l'acumulació davant l'òrgan que es consideri competent en qualsevol moment abans de la celebració de la compareixença. Si l'òrgan requerit no accedeix a l'acumulació, la discrepància l'ha de resoldre en tot cas el tribunal superior comú.

3. Els expedients de jurisdicció voluntària no són acumulables a cap procés jurisdiccional contenciós.

Article 16. Apreciació d'ofici de la falta de competència i altres defectes o omissions.

1. Presentada la sol·licitud d'iniciació de l'expedient, el secretari judicial ha d'examinar d'ofici si es compleixen les normes en matèria de competència objectiva i territorial.

2. Si el secretari judicial entén que no hi ha competència objectiva per conèixer, pot acordar l'arxivament de l'expedient, prèvia audiència del Ministeri Fiscal i del sol·licitant, en els expedients que siguin de la seva competència. Si passa altrament, n'ha de donar compte al jutge, qui ha d'acordar el que escaigui, després d'haver escoltat el Ministeri Fiscal i el sol·licitant.

En la resolució en què s'apreciï la falta de competència s'ha d'indicar l'òrgan judicial que es considera competent per conèixer de l'expedient.

3. Si el secretari judicial entén que no té competència territorial per conèixer de l'afer, pot acordar la remissió a l'òrgan que consideri competent, prèvia audiència del Ministeri Fiscal i del sol·licitant, en els expedients que siguin de la seva competència. Si passa altrament, n'ha de donar compte al jutge, qui ha d'acordar el que sigui procedent, després d'haver escoltat el Ministeri Fiscal i el sol·licitant.

4. El secretari judicial també ha d'examinar l'existència de possibles defectes o omissions en les sol·licituds presentades i ha de donar, si s'escau, un termini de cinc dies per esmenar-les. Si aquesta esmena no es porta a terme en el termini assenyalat, ha de considerar no presentada la sol·licitud i ha d'arxivar les actuacions en els expedients que siguin de la seva competència. Si passa altrament, n'ha de donar compte al jutge, qui ha d'acordar el que escaigui.

Article 17. Admissió de la sol·licitud i citació dels interessats.

1. El secretari judicial ha de resoldre sobre la sol·licitud i, si entén que aquesta no és admissible, ha de dictar un decret d'arxivament de l'expedient o donar-ne compte al jutge, quan aquest sigui el competent, perquè acordi el que escaigui.

2. Admesa la sol·licitud, el secretari judicial ha de citar a dia cert els qui hagin d'intervenir en l'expedient sempre que concorri alguna de les circumstàncies següents:

a) Que, de conformitat amb la llei, s'hagin d'escoltar en l'expedient interessats diferents del sol·licitant.

b) Que s'hagin de practicar proves davant el jutge o el secretari judicial.

c) Que el jutge o el secretari judicial consideri necessària la celebració de la compareixença per a la millor resolució de l'expedient.

Si només s'ha d'escoltar el Ministeri Fiscal i no és necessària la realització de cap prova, aquest ha d'emetre el seu informe per escrit en el termini de deu dies.

3. Els interessats s'han de citar a dia cert amb almenys quinze dies d'antelació a la celebració de la compareixença, i se'ls ha d'avisar que hi han d'acudir amb els mitjans de prova de què intentin valer-se. La citació s'ha de practicar en la forma que preveu la Llei d'enjudiciament civil, amb lliurament de la còpia de la resolució, de la sol·licitud i dels documents que s'hi adjuntin.

Si algun dels interessats ha de formular oposició, ho ha de fer en els 5 dies següents a la seva citació, i l'expedient no esdevé contenciós, ni impedeix que continuï la seva tramitació fins que sigui resolt, llevat que la llei ho prevegi expressament. L'escrit d'oposició s'ha de traslladar a la part sol·licitant immediatament.

Article 18. Celebració de la compareixença.

1. La compareixença s'ha de dur a terme davant el jutge o el mateix secretari judicial, segons qui tingui competència per conèixer de l'expedient, dins dels trenta dies següents a l'admissió de la sol·licitud.

2. La compareixença s'ha de substanciar pels tràmits que preveu la Llei d'enjudiciament civil per a la vista del judici verbal amb les especialitats següents:

1a Si el sol·licitant no assisteix a la compareixença, el jutge o el secretari judicial, segons a qui correspongui la resolució de l'expedient, ha d'acordar l'arxivament de l'expedient i considerar que hi ha desistit. Si no hi assisteix algun dels altres citats, l'acte s'ha de dur a terme i l'expedient ha de continuar, sense més citacions ni notificacions que les que la llei disposi.

2a El jutge o el secretari judicial, segons qui presideixi la compareixença, ha d'escoltar el sol·licitant, els altres citats i les persones que la llei disposi, i pot acordar, d'ofici o a instància del sol·licitant o del Ministeri Fiscal, si s'escau, l'audiència d'aquells els drets o interessos dels quals es puguin veure afectats per la resolució de l'expedient. S'ha de garantir, a través dels mitjans i els suports necessaris, la intervenció de les persones amb discapacitat en termes que els siguin accessibles i comprensibles.

3a Si es plantegen qüestions processals, incloses les relatives a la competència, que puguin impedir la prossecució vàlida de l'expedient, el jutge o el secretari judicial, escoltats els compareixents, les ha de resoldre oralment en el mateix acte.

4a Quan l'expedient afecti els interessos d'un menor o persona amb capacitat modificada judicialment, s'han de practicar també en el mateix acte o, si no és possible, en els deu dies següents, les diligències relatives als interessos esmentats que s'acordin d'ofici o a instància del Ministeri Fiscal.

El jutge o el secretari judicial pot acordar que l'audiència del menor o persona amb capacitat modificada judicialment es practiqui en un acte separat, sense interferències d'altres persones, al qual pot assistir el Ministeri Fiscal. En tot cas s'ha de garantir que puguin ser escoltats en condicions idònies, en termes que els siguin accessibles, comprensibles i adaptats a la seva edat, maduresa i circumstàncies, i s'ha de sol·licitar l'auxili d'especialistes quan sigui necessari.

Del resultat de l'exploració, se n'ha d'estendre una acta detallada i, sempre que sigui possible, s'ha de gravar en suport audiovisual. Si això té lloc després de la compareixença, l'acta corresponent s'ha de traslladar als interessats perquè puguin efectuar al·legacions en el termini de cinc dies.

5a En la celebració de la compareixença, una vegada practicades les proves, s'ha de permetre als interessats formular oralment les seves conclusions.

6a El desenvolupament de la compareixença s'ha de registrar en un suport apte per a la gravació i la reproducció del so i de la imatge, de conformitat amb el que disposa la Llei d'enjudiciament civil.

Article 19. *Decisió de l'expedient.*

1. L'expedient s'ha de resoldre per mitjà d'una interlocutòria o un decret, segons si la competència correspon al jutge o al secretari judicial, en el termini de cinc dies a comptar de la terminació de la compareixença o, si aquesta no ha tingut lloc, des de l'última diligència practicada.

2. Quan l'expedient afecti els interessos d'un menor o persona amb capacitat modificada judicialment, la decisió es pot fundar en qualssevol fets dels quals s'hagi tingut coneixement com a conseqüència de les al·legacions dels interessats, les proves o la celebració de la compareixença, encara que no hagin estat invocats pel sol·licitant ni per altres interessats.

3. Resolt un expedient de jurisdicció voluntària i una vegada ferma la resolució, no se'n pot iniciar un altre sobre el mateix objecte, llevat que canviïn les circumstàncies que van donar lloc a aquell. El que s'hagi decidit vincula qualsevol altra actuació o expedient posterior que siguin connexos a aquell.

Això també és aplicable respecte als expedients tramitats per notaris i registradors en les matèries el coneixement de les quals sigui concurrent amb el dels secretaris judicials.

4. La resolució d'un expedient de jurisdicció voluntària no impedeix la incoació d'un procés jurisdiccional posterior amb el mateix objecte que aquell, i la resolució que es dicti s'ha de pronunciar sobre la confirmació, la modificació o la revocació del que s'hagi acordat en l'expedient de jurisdicció voluntària.

Article 20. *Recursos.*

1. Contra les resolucions interlocutòries dictades en els expedients de jurisdicció voluntària es pot interposar recurs de reposició, en els termes que preveu la Llei d'enjudiciament civil. Si la resolució impugnada s'ha acordat durant la celebració de la compareixença, el recurs s'ha de tramitar i resoldre oralment en aquest mateix moment.

2. Les resolucions definitives dictades pel jutge en els expedients de jurisdicció voluntària les pot recórrer en apel·lació qualsevol interessat que es consideri perjudicat per aquestes, de conformitat amb el que disposa la Llei d'enjudiciament civil. Si la decisió prové del secretari judicial, s'ha d'interposar recurs de revisió davant el jutge competent, en els termes que preveu la Llei d'enjudiciament civil.

El recurs d'apel·lació no té efectes suspensius, llevat que la llei expressament disposi el contrari.

Article 21. *Caducitat de l'expedient.*

1. L'expedient es considera abandonat si, malgrat l'impuls d'ofici de les actuacions, no es produeix cap activitat promoguda pels interessats en el termini de sis mesos des de l'última notificació practicada.

2. Correspon declarar la caducitat de l'expedient al secretari judicial.

3. Contra el decret que declari la caducitat només es pot interposar recurs de revisió.

Article 22. *Compliment i execució de la resolució que posa fi a l'expedient.*

1. L'execució de la resolució ferma que posa fi a l'expedient de jurisdicció voluntària es regeix pel que estableix la Llei d'enjudiciament civil, i en particular els articles 521 i 522, i en tot cas es pot instar immediatament la realització dels actes que siguin necessaris per donar eficàcia al que s'hagi decidit.

2. Si qualsevol dels expedients als quals es refereix la present Llei dóna lloc a un fet o acte inscripció en el Registre Civil, s'ha d'expedir testimoni de la resolució que correspongui als efectes de la seva inscripció o anotació.

Si la resolució és inscripció en el Registre de la Propietat, Mercantil o un altre registre públic, s'ha d'expedir, a instància de part, manament als efectes de la seva constància registral. La remissió s'ha de fer per mitjans electrònics. La qualificació dels registradors s'ha de limitar a la competència del jutge o secretari judicial, a la congruència del manament amb l'expedient en què s'hagi dictat, a les formalitats extrínseques de la resolució i als obstacles que sorgeixin del registre.

TÍTOL II

Dels expedients de jurisdicció voluntària en matèria de persones

CAPÍTOL I

De l'autorització o aprovació judicial del reconeixement de la filiació no matrimonial

Article 23. *Àmbit d'aplicació.*

1. Les disposicions d'aquest capítol s'han d'aplicar en tots els casos en què, de conformitat amb la llei, el reconeixement de la filiació no matrimonial necessiti autorització o aprovació judicial per a la seva validesa.

2. S'ha de presentar sol·licitud per instar autorització judicial per a l'atorgament del reconeixement de la filiació no matrimonial del menor o de la persona amb capacitat modificada judicialment per qui sigui germà o consanguini en línia recta del progenitor la filiació del qual estigui determinada legalment.

3. S'ha de sol·licitar aprovació judicial per a l'eficàcia del reconeixement de la filiació no matrimonial d'un menor o persona amb capacitat modificada judicialment atorgat:

- a) Per qui no pugui contreure matrimoni per raó d'edat.
- b) Per qui no tingui el consentiment exprés del seu representant legal o l'assistència del curador del reconegut ni del progenitor conegut legalment, sempre que no hagi estat reconegut en testament o dins del termini establert per practicar la inscripció del naixement.
- c) Pel pare, quan el reconeixement s'hagi efectuat dins del termini establert per practicar la inscripció del naixement i quan aquesta s'hagi suspès a petició de la mare.

4. També s'ha d'instar l'aprovació judicial per a la validesa del reconeixement no matrimonial per una persona amb capacitat modificada judicialment.

Article 24. Competència, legitimació i postulació.

1. És competent per conèixer d'aquest expedient el jutjat de primera instància del domicili del reconegut o, si no el té en el territori nacional, el de la seva residència en aquest territori. Si el reconegut no té la seva residència a Espanya, ho és el del domicili o residència del progenitor autor del reconeixement.

2. Pot promoure aquest expedient el progenitor autor del reconeixement, per si mateix o assistit del seu representant legal, tutor o curador, si s'escau.

3. En la tramitació d'aquest expedient no és preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador.

Article 25. Tramitació.

Admesa a tràmit la sol·licitud pel secretari judicial, aquest ha de citar a dia cert el sol·licitant i, segons que correspongui, el progenitor conegut, el representant legal o curador del reconegut i aquest, si té suficient maduresa, i en tot cas si té més de 12 anys, així com els seus descendents si ha mort i n'hi ha, i les persones que consideri oportú, així com el Ministeri Fiscal.

Article 26. Resolució.

1. El jutge ha de resoldre el que escaigui sobre el reconeixement de què es tracti, i per a això ha d'atendre el discerniment del progenitor, la veracitat o autenticitat del seu acte, la versemblança de la relació de procreació, sense necessitat d'una prova plena d'aquesta, i l'interès del reconegut quan sigui un menor o una persona amb capacitat modificada judicialment.

2. Quan es tracti del reconeixement d'un menor o una persona amb capacitat modificada judicialment atorgat per qui sigui germà o parent consanguini en línia recta de l'altre progenitor, el jutge només ha d'autoritzar la determinació de la filiació quan sigui en interès del menor o de la persona amb capacitat modificada judicialment. El jutge ha d'invalidar la determinació esmentada si es presenta un document públic en què consti la manifestació del reconegut sobre això, feta una vegada assolida la plena capacitat.

3. El testimoni de la resolució esmentada s'ha de remetre al registre civil competent per procedir a la seva inscripció.

CAPÍTOL II

De l'habilitació per comparèixer en judici i del nomenament de defensor judicial

Article 27. Àmbit d'aplicació.

1. Les disposicions d'aquest capítol s'han d'aplicar en els casos en què sigui procedent, de conformitat amb la llei, el nomenament d'un defensor judicial de menors o

persones amb capacitat modificada judicialment o per modificar i, en tot cas, s'ha de sol·licitar:

a) Quan en algun afer hi hagi conflicte d'interessos entre els menors o persones amb capacitat modificada judicialment i els seus representants legals o el seu curador, llevat que amb l'altre progenitor o tutor, si hi ha pàtria potestat o tutela conjunta, no hi hagi aquest conflicte.

b) Quan per qualsevol causa, el tutor o el curador no exerceixi les seves funcions fins que cessi la causa determinant o es designi una altra persona per exercir el càrrec.

c) Quan es tingui coneixement que una persona respecte a la qual s'ha de constituir la tutela o curatela necessiti l'adopció de mesures per administrar els seus béns, fins que recaigui resolució judicial que posi fi al procediment.

2. Les disposicions d'aquest capítol també s'han d'aplicar en els casos en què siguin procedents l'habilitació i el nomenament ulterior d'un defensor judicial. S'ha d'instar l'habilitació quan el menor no emancipat o la persona amb capacitat modificada judicialment, que sigui demandat o que tindria gran perjudici si no promogués la demanda, estigui en algun dels casos següents:

a) Que els progenitors, el tutor o el curador estiguin absents i no se sàpiga on són, sense que hi hagi un motiu racional suficient per pensar que han de tornar aviat.

b) Que els dos progenitors, el tutor o el curador es neguin a representar o assistir en judici el menor o persona amb capacitat modificada judicialment.

c) Que els progenitors, el tutor o el curador estiguin en una situació d'impossibilitat de fet per a la representació o l'assistència en judici.

3. No obstant el que disposa l'apartat anterior, s'ha de nomenar un defensor judicial al menor o persona amb capacitat modificada judicialment, sense necessitat d'habilitació prèvia, per litigar contra els seus progenitors, tutor o curador, o per instar expedients de jurisdicció voluntària, quan estigui legitimat per a això o per representar-lo quan el Ministeri Fiscal insti el procediment per modificar judicialment la seva capacitat. No és procedent la sol·licitud si l'altre progenitor o tutor, si n'hi ha, no té un interès oposat al menor o persona amb capacitat modificada judicialment.

Article 28. *Competència, legitimació i postulació.*

1. És competent per al coneixement d'aquest expedient el secretari judicial del jutjat de primera instància del domicili o, si no n'hi ha, de la residència del menor o persona amb capacitat modificada judicialment o a modificar o, si s'escau, el corresponent al jutjat de primera instància que estigui coneixent de l'afer que exigeixi el nomenament d'un defensor judicial.

2. L'expedient s'ha d'iniciar d'ofici, a petició del Ministeri Fiscal, o per iniciativa del menor o persona amb capacitat modificada judicialment o qualsevol altra persona que actuï en interès d'aquest.

3. En la tramitació d'aquest expedient no és preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador.

Article 29. *Efectes de la sol·licitud.*

Des que se sol·liciti l'habilitació i fins que accepti el càrrec el defensor judicial o s'arxivi l'expedient per resolució ferma, queda suspès el transcurs dels terminis de prescripció o de caducitat que afectin l'acció de l'exercici de la qual es tracti.

En cas que el menor o la persona amb capacitat modificada judicialment o a modificar hagi de comparèixer com a demandat o hagi quedat sense representació processal durant el procediment, el Ministeri Fiscal n'ha d'assumir la representació i defensa fins que es produeixi el nomenament d'un defensor judicial.

Article 30. *Compareixença i resolució.*

1. El secretari judicial ha de citar a dia cert el sol·licitant, els interessats que constin com a tals a l'expedient, els qui consideri que la seva presència és pertinent, el menor o persona amb capacitat modificada judicialment o a modificar, si tenen suficient maduresa i, en tot cas, el menor si té més de 12 anys, i el Ministeri Fiscal.

2. En la resolució en què s'accedeixi a la sol·licitud s'ha de nomenar defensor judicial la persona que el secretari judicial consideri més idònia per al càrrec, amb determinació de les atribucions que li confereixi.

3. El testimoni de la resolució de nomenament de defensor judicial en el cas que preveu la lletra c) de l'apartat 1 de l'article 27 s'ha de remetre al registre civil competent per procedir a la seva inscripció.

Article 31. *Cessació del defensor judicial i de l'habilitació per comparèixer en judici.*

1. El defensor judicial ha de comunicar a l'òrgan judicial la desaparició de la causa que va motivar el seu nomenament.

2. Igualment ha de comunicar a l'òrgan judicial quan algun dels progenitors o representants o el curador, si s'escau, es prestin a comparèixer en judici per l'afectat, o quan s'acabi el procediment que va motivar l'habilitació.

Article 32. *Rendició de comptes, excusa i remoció del defensor judicial.*

Són aplicables al defensor judicial les disposicions establertes per a la formació d'inventari, si s'escau, l'excusa i la remoció dels tutors i per a la seva rendició de comptes una vegada conclosa la seva gestió, que ha de tramitar i decidir el secretari judicial competent.

CAPÍTOL III

De l'adopció

Article 33. *Competència.*

En els expedients sobre adopció, és competent el jutjat de primera instància corresponent a la seu de l'entitat pública que tingui encomanada la protecció de l'adoptand i, si no n'hi ha, el del domicili de l'adoptant.

Article 34. *Caràcter preferent i postulació.*

1. La tramitació de l'expedient d'adopció té caràcter preferent i es practica amb intervenció del Ministeri Fiscal.

2. No és preceptiva l'assistència d'advocat ni procurador.

Article 35. *Proposta de l'entitat pública i sol·licitud de l'adoptant.*

1. L'expedient ha de començar amb l'escrit de proposta d'adopció formulada per l'entitat pública o per la sol·licitud de l'adoptant quan estigui legitimat per a això.

2. En la proposta d'adopció formulada per l'entitat pública s'han d'expressar especialment:

a) Les condicions personals, familiars i socials i els mitjans de vida de l'adoptant o adoptants assignats i les seves relacions amb l'adoptand, amb detall de les raons que justifiquin l'elecció d'aquell o aquells.

b) Si s'escau i quan hagin de prestar el seu assentiment o ser escoltats, l'últim domicili conegut del cònjuge de l'adoptant o de la persona a la qual estigui unit per una relació d'afectivitat anàloga a la conjugal, o el dels progenitors, tutor, família acollidora o guardadors de l'adoptand.

c) Si els uns i els altres han formulat el seu assentiment davant l'entitat pública o en un document públic.

3. En els supòsits en què no es requereixi proposta prèvia de l'entitat pública, de conformitat amb el que disposa l'article 176 del Codi civil, l'oferiment per a l'adopció de l'adoptant s'ha de presentar per escrit, en què ha d'expressar les indicacions que contenen els apartats anteriors en la mesura en què siguin aplicables, i les al·legacions i les proves conduents a demostrar que en l'adoptand concorre alguna de les circumstàncies que exigeix la legislació esmentada.

4. Amb la proposta o l'oferiment per a l'adopció s'han de presentar els documents a què es refereixen els apartats anteriors, la declaració prèvia d'idoneïtat de l'adoptant per a l'exercici de la pàtria potestat emesa per l'entitat pública, si escau, i tots els informes o documents que es considerin oportuns.

Article 36. *Consentiment.*

A l'expedient, el secretari judicial ha de citar, perquè manifesti el seu consentiment en presència del jutge, l'adoptant o adoptants i l'adoptand si té més de 12 anys.

Article 37. *Assentiment i audiència.*

1. També s'han de citar, perquè prestin l'assentiment a l'adopció davant el jutge, les persones que indica l'apartat 2 de l'article 177 del Codi civil.

No s'han de citar aquells l'assentiment dels quals sigui necessari però que ja l'hagin prestat amb anterioritat a la iniciació de l'expedient davant l'entitat pública corresponent o en un document públic, llevat que hagin transcorregut més de sis mesos des que ho van fer.

2. Si els progenitors pretenen que se'ls reconegui la necessitat de prestar el seu assentiment a l'adopció, ho han de posar de manifest a l'expedient. El secretari judicial ha d'acordar la suspensió de l'expedient i atorgar el termini de 15 dies per a la presentació de la demanda, de la qual ha de conèixer el mateix tribunal.

Presentada la demanda dins de termini, el secretari judicial ha de dictar un decret en què declari contenciós l'expedient d'adopció i ha d'acordar seguir-ne la tramitació de conformitat amb el que disposa l'article 781 de la Llei d'enjudiciament civil.

Si no es presenta la demanda en el termini fixat, el secretari judicial ha de dictar un decret en què doni per finalitzat el tràmit i aixequi la suspensió de l'expedient d'adopció. El decret és recurrible directament en revisió davant el tribunal. Un cop ferma la resolució esmentada, no s'admet cap reclamació posterior dels mateixos subjectes sobre necessitat d'assentiment per a l'adopció de què es tracti.

3. Així mateix, a l'expedient s'han de citar, perquè el jutge les escolti, les persones que assenyala l'apartat 3 de l'article 177 del Codi civil.

Article 38. *Citacions.*

1. Si en la proposta d'adopció o en l'oferiment per a l'adopció no consta el domicili dels qui han de ser citats, el secretari judicial ha de practicar immediatament les diligències oportunes per esbrinar el domicili de conformitat amb el que preveu l'article 156 de la Llei d'enjudiciament civil, i els ha de citar davant el jutge dins dels quinze dies següents, i ha de garantir la deguda reserva. En la citació als progenitors s'ha de fer constar, si s'escau, la circumstància per la qual la seva audiència és suficient.

2. En les citacions en què hagin de prestar el seu assentiment o ser escoltades, s'hi ha d'incloure l'avertència que si són citades personalment i no compareixen, se seguirà el tràmit sense més citacions. Si no responen a la primera citació i no s'ha efectuat la citació personalment, s'han de tornar a citar per a dins dels quinze dies següents, amb l'avertència que encara que no compareguin l'expedient seguirà el seu tràmit.

3. Quan no s'hagi pogut conèixer el domicili o parador d'alguna persona que hagi de ser citada, o si citada degudament, amb les advertències oportunes, no compareix, s'ha de

prescindir del tràmit i l'adopció acordada serà vàlida, sense perjudici, si s'escau, del dret que concedeix als progenitors l'apartat 2 de l'article 180 del Codi civil.

Article 39. *Tramitació.*

1. El jutge pot ordenar la pràctica de totes les diligències que consideri oportunes per assegurar-se que l'adopció sigui en interès de l'adoptand.

2. Totes les actuacions s'han de portar a terme amb la reserva convenient, i en particular s'ha d'evitar que la família d'origen tingui coneixement de quina és l'adoptiva, excepte en els supòsits que recullen els apartats 2 i 4 de l'article 178 i sense perjudici del que estableix l'article 180 del Codi civil.

3. Si se suscita oposició, l'expedient esdevé contenciós i el secretari judicial ha de citar els interessats a una vista, i la tramitació ha de continuar d'acord amb el que es prevegi per al judici verbal.

4. Contra la interlocutòria que resolgui l'expedient es pot interposar recurs d'apel·lació, que té caràcter preferent, sense que produeixi efectes suspensius.

5. El testimoni de la resolució ferma en què s'acordi l'adopció s'ha de remetre al registre civil corresponent, perquè es practiqui la seva inscripció.

Article 40. *Procediment per a l'exclusió de funcions tutelars de l'adoptant i extinció de l'adopció.*

1. Les actuacions judicials a què es refereixen els articles 179 i 180 del Codi civil s'han de substanciar pels tràmits del judici que correspongui d'acord amb el que estableix la Llei d'enjudiciament civil, i les seves resolucions s'han de remetre al Registre Civil per a la seva inscripció.

2. Durant la substanciació del procediment, el jutge ha d'adoptar, fins i tot d'ofici, i prèvia audiència del Ministeri Fiscal, les mesures de protecció oportunes sobre la persona i els béns de l'adoptat menor o la persona amb capacitat modificada judicialment.

3. Si l'adoptat és major d'edat, l'extinció de l'adopció requereix el seu consentiment exprés.

Article 41. *Adopció internacional.*

En els casos d'adopció internacional cal atènyer-se al que preveuen l'article 9.5 del Codi civil i la Llei 54/2007, de 28 de desembre, d'adopció internacional, així com al que estableixin sobre això els tractats i convenis internacionals en què Espanya sigui part i, en especial, el Conveni de l'Haia de 29 de maig de 1993, relatiu a la protecció de l'infant i a la cooperació en matèria d'adopció internacional.

Article 42. *Conversió d'adopció simple o no plena en plena.*

1. L'adoptant d'adopció simple o no plena constituïda per una autoritat estrangera competent pot instar davant els tribunals espanyols la seva conversió en una adopció regulada pel dret espanyol quan concorri un dels supòsits següents:

a) Que l'adoptand tingui la seva residència habitual a Espanya en el moment de constitució de l'adopció.

b) Que l'adoptand hagi estat o hagi de ser traslladat a Espanya amb la finalitat d'establir-hi la seva residència habitual.

c) Que l'adoptant tingui la nacionalitat espanyola o tingui la seva residència habitual a Espanya.

2. L'adoptant ha de presentar la sol·licitud amb l'ofertament per a l'adopció plena, sense que necessiti una proposta prèvia de l'entitat pública, en què ha d'expressar les indicacions que conté l'article 35 en la mesura en què siguin aplicables. A la sol·licitud hi

ha d'adjuntar el document de constitució de l'adopció per l'autoritat estrangera i les proves conduents a demostrar que en l'adoptat concorren les circumstàncies exigides.

3. Presentada la sol·licitud s'han de seguir els tràmits que estableixen els articles anteriors, en la mesura en què siguin aplicables, i el jutge ha d'examinar la concurrència dels aspectes enumerats a la Llei d'adopció internacional.

4. En tot cas han de manifestar el seu consentiment davant el jutge l'adoptant o adoptants i l'adoptat si té més de dotze anys. Si té menys d'aquesta edat se l'ha d'escoltar d'acord amb la seva edat i maduresa.

Ha d'assentir el cònjuge de l'adoptant o la persona a la qual estigui unit per una relació d'afectivitat anàloga a la conjugal.

5. El testimoni de la interlocutòria que declari la conversió de l'adopció simple o no plena en plena s'ha de remetre al registre civil corresponent, per a la seva inscripció.

CAPÍTOL IV

De la tutela, la curatela i la guarda de fet

Secció 1a Disposició comuna

Article 43. *Competència i postulació.*

1. És competent per conèixer d'aquest expedient el jutjat de primera instància del domicili o, si no n'hi ha, de la residència del menor o la persona amb capacitat modificada judicialment.

2. L'òrgan judicial que hagi conegut d'un expedient sobre tutela, curatela o guarda de fet és competent per conèixer de totes les incidències, els tràmits i l'adopció de mesures posteriors, sempre que el menor o la persona amb capacitat modificada judicialment resideixi en la mateixa circumscripció. En cas contrari, per conèixer d'alguna d'aquestes incidències, és necessari que es demani testimoni complet de l'expedient al jutjat que anteriorment en va conèixer, el qual l'ha de remetre en els deu dies següents a la sol·licitud.

3. En aquests expedients no és preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador, excepte pel que fa a la remoció del tutor o curador, en què és necessària la intervenció d'advocat.

Secció 2a De la tutela i la curatela

Article 44. *Àmbit d'aplicació.*

El que disposa aquesta secció s'ha d'aplicar per a la constitució de la tutela i de la curatela, sempre que aquesta constitució no se sol·liciti en un procés judicial per modificar la capacitat d'una persona.

Article 45. *Tramitació, resolució i recurs.*

1. L'expedient s'ha d'iniciar mitjançant una sol·licitud en què s'ha d'expressar el fet que doni lloc a la tutela o curatela, a la qual s'han d'adjuntar els documents acreditatius de la legitimació per promoure l'expedient, i s'hi han d'indicar els parents més propers de la persona respecte a la qual s'hagi de constituir la tutela o curatela i els seus domicilis. Igualment s'hi ha d'adjuntar el certificat de naixement d'aquest i, si s'escau, el certificat d'últimes voluntats dels progenitors, el testament o document públic notarial atorgat per aquests en què es disposi sobre la tutela o curatela dels seus fills menors o amb la capacitat modificada judicialment, o el document públic notarial atorgat pel mateix afectat en què s'hagi disposat en previsió sobre la seva pròpia tutela o curatela.

2. En la compareixença s'han d'escoltar el promotor, la persona la designació de la qual es proposi si és diferent del promotor, aquell la tutela o curatela del qual es pretengui constituir si té més de 12 anys, o el qui tingui menys d'aquesta edat però sigui suficientment

madur, els parents més propers, el Ministeri Fiscal, i totes les persones que es consideri oportú.

Tant el jutge com el Ministeri Fiscal han d'actuar d'ofici en interès del menor o la persona amb capacitat modificada judicialment, i han d'adoptar i proposar les mesures, les diligències, els informes pericials i les proves que considerin oportuns.

3. El jutge ha de designar un tutor o curador a una persona o persones determinades, de conformitat amb el que preveu el Codi civil.

4. En la resolució que acordi el nomenament d'un tutor o curador, s'hi han d'adoptar les mesures de fiscalització de la tutela o curatela establertes pels progenitors en un testament o document públic notarial, o pel mateix afectat en el document públic notarial atorgat sobre això, llevat que l'interès de la persona afectada sigui un altre.

A falta de previsions o quan aquestes no s'estableixin en interès de l'afectat, d'ofici o a instància del Ministeri Fiscal o del sol·licitant, en la resolució per la qual es constitueixi la tutela o curatela o una altra de posterior, el jutge pot acordar les mesures de vigilància i control oportunes, en interès del constituït en tutela o curatela, així com exigir al tutor o curador un informe sobre la situació personal del menor o la persona amb capacitat modificada judicialment i l'estat de l'administració dels seus béns. Si s'adopten en una resolució posterior, s'han d'escoltar prèviament el tutor o curador, la persona afectada si té suficient maduresa i, en tot cas, el menor si té més de 12 anys i el Ministeri Fiscal.

5. El jutge, en la resolució per la qual constitueixi la tutela o curatela o en una altra de posterior, pot exigir al tutor o curador la constitució d'una fiança que asseguri el compliment de les seves obligacions, i en aquest cas n'ha de determinar la modalitat i la quantia.

Amb posterioritat, d'ofici o a instància de part interessada, també pot deixar sense efecte o modificar en tot o en part la fiança que s'hagi prestat, després d'haver escoltat el tutor o curador, la persona afectada si té suficient maduresa i, en tot cas, el menor si té més de 12 anys i el Ministeri Fiscal.

6. La resolució que es dicti és recurrible en apel·lació sense que produeixi efectes suspensius.

Durant la substanciació del recurs, queden a càrrec del tutor o curador electe, si s'escau, la cura del menor o la persona amb capacitat modificada judicialment i l'administració del seu cabal, segons que correspongui, sota les garanties que el jutge consideri suficients.

Article 46. *Prestació de fiança, acceptació i possessió del càrrec.*

1. Una vegada ferma la resolució per la qual es constitueixi la tutela o curatela, s'ha de citar el designat perquè comparegui en el termini de quinze dies a fi de prestar la fiança establerta per garantir el cabal de l'afectat, si s'escau, i accepti el càrrec o formuli excusa.

2. Prestada la fiança, si s'ha exigida, el jutge l'ha de declarar suficient i ha d'acordar en la mateixa resolució les inscripcions, els dipòsits, les mesures o les diligències que consideri convenientes per a l'eficàcia de la fiança i la conservació dels béns del menor o la persona amb capacitat modificada judicialment.

3. Practicades totes les diligències acordades, el designat ha d'acceptar en una acta atorgada davant el secretari judicial l'obligació de complir els deures del seu càrrec de conformitat amb les lleis, i aquest ha d'acordar donar possessió del càrrec, li ha de conferir les facultats establertes en la resolució judicial que va acordar el seu nomenament i li ha de lliurar una certificació d'aquesta resolució.

4. Quan el designat ho sigui per al càrrec del tutor o administrador dels béns, l'ha de requerir perquè presenti l'inventari dels béns de l'afectat en el termini dels seixanta dies següents. Fins que s'aprovi l'inventari de béns, si s'escau, la persona designada queda a càrrec de la cura del menor o la persona amb capacitat modificada judicialment i l'administració del seu cabal, segons que correspongui, sota les garanties que el jutge consideri suficients.

5. El jutjat que hagi acordat la tutela o curatela ha de remetre testimoni al registre civil corresponent tant de la resolució dictada com de l'acta de la possessió del càrrec, als efectes corresponents.

Article 47. *Formació d'inventari.*

1. El designat que hagi estat nomenat administrador del cabal ha de presentar, dins del termini atorgat, l'inventari de béns, que ha de contenir la relació dels béns de l'afectat, així com les escriptures, els documents i els papers d'importància que es trobin. A continuació, el secretari judicial ha de fixar dia i hora per a la seva formació i ha de citar els interessats, les persones afectades si tenen suficient maduresa i, en tot cas, el menor si té més de 12 anys i el Ministeri Fiscal.

2. Si se suscita controvèrsia sobre la inclusió o exclusió de béns en l'inventari, el secretari judicial ha de citar els interessats a una vista, i la tramitació ha de continuar d'acord amb el que es prevegi per al judici verbal, amb la suspensió de la seva formació fins que aquesta es resolgui.

La sentència que es pronunciï sobre la inclusió o exclusió de béns en l'inventari ha de deixar fora de perill els drets de tercers.

3. Si no hi ha oposició o un cop resolta aquesta, el secretari judicial ha d'aprovar l'inventari, i la persona designada ha de procedir a la seva administració en els termes que estableixi la resolució judicial.

Article 48. *Retribució del càrrec.*

1. Si el tutor o curador sol·licita l'establiment d'una retribució i no està fixada en la resolució que n'hagi efectuat el nomenament, el jutge l'ha d'acordar sempre que el patrimoni del tutelat o assistit ho permeti, n'ha de fixar l'import i la manera de percebre-la, atenent el treball a fer i el valor i la rendibilitat dels béns, després d'escoltar el sol·licitant, el tutelat o assistit si té suficient maduresa i, en tot cas, el menor si té més de 12 anys, el Ministeri Fiscal i totes les persones que consideri oportú. Tant el jutge com les parts o el Ministeri Fiscal poden proposar les diligències, els informes pericials i les proves que considerin oportuns.

L'actuació a què es refereix aquest article s'ha d'executar sense perjudici del recurs d'apel·lació, que no produeix efectes suspensius.

2. Per modificar o extingir la retribució esmentada s'ha de seguir el mateix procediment.

Article 49. *Remoció.*

1. En els casos que preveu el Codi civil, d'ofici, a sol·licitud del Ministeri Fiscal, del tutelat, del subjecte a curatela o d'una altra persona interessada, es pot acordar la remoció del tutor o del curador, prèvia celebració d'una compareixença, en què també s'han d'escoltar el tutor o curador, la persona que l'hagi de substituir en el càrrec i l'afectat si té suficient maduresa i, en tot cas, el menor si té més de dotze anys i el Ministeri Fiscal.

Si se suscita oposició, l'expedient esdevé contenciós i el secretari judicial ha de citar els interessats a una vista, i la tramitació ha de continuar d'acord amb el que es prevegi per al judici verbal.

2. Durant la tramitació de l'expedient de remoció, el jutge pot suspendre el tutor o curador en les seves funcions i el secretari judicial ha de nomenar un defensor judicial al tutelat o subjecte a curatela.

3. El jutge ha d'acordar el que sigui procedent, i ha de nomenar un nou tutor o curador de conformitat amb la legislació civil, amb la remissió de la comunicació corresponent al Registre Civil.

Article 50. *Excusa.*

1. Si concorre alguna de les causes que preveu el Codi civil per excusar-se de l'exercici del càrrec tutelar o de la curatela, el tutor o curador l'ha d'al·legar dins del termini de quinze dies a comptar des que tingui coneixement del nomenament. Si el motiu de l'excusa li sobrevé durant el seu exercici, el pot al·legar en qualsevol moment, tret de les

persones jurídiques, sempre que hi hagi una persona de condicions semblants per substituir-lo.

2. Es pot admetre l'excusa del tutor o del curador prèvia celebració d'una compareixença, en què necessàriament s'han d'escoltar la persona que s'excusi, la que l'hagi de substituir en el càrrec i l'afectat si té suficient maduresa i, en tot cas, el menor si té més de 12 anys i el Ministeri Fiscal.

3. Durant la tramitació de l'expedient, qui hagi sol·licitat la renúncia està obligat a exercir la funció i, si no ho fa, s'ha de nomenar un defensor que el substitueixi, cas en què el substituït queda responsable de totes les despeses ocasionades per l'excusa si aquesta és rebutjada.

4. Admesa l'excusa s'ha de procedir a nomenar un nou tutor o curador i, si s'escau, s'ha de remetre la comunicació corresponent al Registre Civil.

Article 51. *Rendició de comptes.*

1. Anualment, des de l'acceptació del càrrec, el tutor o curador ha de presentar dins dels vint dies següents al compliment del termini un informe sobre la situació personal del menor o la persona amb capacitat modificada judicialment i una rendició de comptes de l'administració dels seus béns, si escau.

2. Presentats els informes, el secretari judicial ha de citar a dia cert davant el jutge titular del càrrec, el tutelat o assistit si té suficient maduresa i, en tot cas, el menor si té més de 12 anys, els que hi estiguin interessats i el Ministeri Fiscal, i es poden proposar d'ofici o a instància de part les diligències i proves que es considerin oportunes.

3. Després d'això, tant si hi ha oposició com si no, el jutge ha de resoldre sobre els informes anuals i la rendició de comptes.

4. Aquestes disposicions són aplicables en els supòsits de rendició final de comptes per extinció de la tutela o curatela, que s'ha de presentar, si s'escau, en el termini de tres mesos des del cessament del càrrec, prorrogables pel temps que sigui necessari si concorre una causa justa. En aquests casos també s'han d'escoltar, si és procedent, el nou tutor o curador i els hereus del tutelat o assistit, si s'escau.

5. En tot cas, l'aprovació judicial dels comptes presentats no impedeix l'exercici de les accions que recíprocament puguin assistir el tutor o curador i el tutelat o subjecte a curatela o els seus drethavents per raó de la tutela o curatela.

Secció 3a De la guarda de fet

Article 52. *Requeriment i mesures de control.*

1. A instància del Ministeri Fiscal, del sotmès a guarda o de qualsevol que tingui un interès legítim, el jutge que tingui coneixement de l'existència d'un guardador de fet el pot requerir perquè informi de la situació de la persona i els béns del menor, de la persona amb capacitat modificada judicialment o de la que ho hagi d'estar, i de la seva actuació en relació amb aquests.

2. El jutge pot establir les mesures de control i de vigilància que consideri oportunes, sense perjudici de promoure un expedient per a la constitució de la tutela o curatela. Aquestes mesures s'han d'adoptar, prèvia compareixença, amb la citació de la persona afectada per la guarda de fet, el guardador i el Ministeri Fiscal.

CAPÍTOL V

De la concessió judicial de l'emancipació i del benefici de la majoria d'edat

Article 53. *Competència, legitimació i postulació.*

1. El jutge de primera instància del domicili del menor és competent per conèixer de la sol·licitud d'emancipació que insti la persona que tingui més de 16 anys subjecta a pàtria

potestat, perquè estigui en algun dels supòsits que preveu l'article 320 del Codi civil; en concret:

- a) Quan qui exerceixi la pàtria potestat contragui núpcies o convisqui maritalment amb una persona diferent de l'altre progenitor.
- b) Quan els progenitors visquin separats.
- c) Quan concorri qualsevol causa que entorpeixi greument l'exercici de la pàtria potestat.

2. El jutge de primera instància del domicili del menor és competent per conèixer de la sol·licitud de benefici de majoria d'edat que insti la persona de més de 16 anys subjecta a tutela, d'acord amb el que preveu l'article 321 del Codi civil.

3. En la pràctica d'aquestes actuacions, no és preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador, llevat que es formuli oposició, cas en què sí és preceptiva l'assistència d'un lletrat a partir d'aquest moment.

Article 54. *Sol·licitud.*

1. L'expedient s'ha d'iniciar mitjançant una sol·licitud adreçada al jutjat pel menor més gran de 16 anys, amb l'assistència d'algun dels seus progenitors, no privats o suspesos de la pàtria potestat, o del tutor. A falta de l'assistència d'aquests, s'ha de nomenar un defensor judicial al menor per instar l'expedient. El Ministeri Fiscal n'ha d'assumir la representació i defensa fins que es produeixi el nomenament del defensor judicial.

2. A la sol·licitud s'han d'adjuntar, si s'escau, els documents que acreditin la concurrència de la causa exigida pel Codi civil per instar l'emancipació o el benefici de majoria d'edat, així com la proposició de prova que consideri pertinent.

Article 55. *Tramitació i resolució.*

1. Admesa a tràmit la sol·licitud pel secretari judicial, ha de citar a dia cert davant el jutge el menor, els seus progenitors o, si s'escau, el seu tutor, el Ministeri Fiscal i els qui hi puguin estar interessats, els quals han de ser escoltats per aquest ordre. Posteriorment, s'han de practicar les proves que s'hagin proposat i acordat.

2. El jutge, tenint en compte la justificació oferta i valorant l'interès del menor, ha de resoldre amb la concessió o la denegació de l'emancipació o el benefici de majoria d'edat sol·licitats.

3. S'ha de remetre al Registre Civil el testimoni de la concessió de l'emancipació o del benefici de majoria d'edat per procedir a la seva inscripció.

CAPÍTOL VI

De la protecció del patrimoni de les persones amb discapacitat

Article 56. *Àmbit d'aplicació.*

1. Les normes d'aquest capítol s'han d'aplicar als expedients que tinguin per objecte alguna de les actuacions judicials que preveu el capítol I de la Llei 41/2003, de 18 de novembre, sobre protecció patrimonial de les persones amb discapacitat i, en concret, per a:

a) La constitució del patrimoni protegit de les persones amb discapacitat o l'aprovació de les aportacions a aquest patrimoni quan els progenitors, el tutor o el curador es neguin injustificadament a prestar-hi el consentiment o assentiment.

b) El nomenament del seu administrador quan no es pugui dur a terme de conformitat amb el títol de constitució.

c) L'establiment d'exempcions a l'exigència d'obtenir per l'administrador de l'autorització o aprovació judicial per a la realització d'actes de disposició, gravamen o d'altres, que es refereixin als béns i drets integrants del patrimoni protegit de les persones amb discapacitat.

d) La substitució de l'administrador, el canvi de les regles d'administració, l'establiment de mesures especials de fiscalització, l'adopció de cauteles, l'extinció del patrimoni protegit o qualsevol altra mesura de naturalesa anàloga que sigui necessària després de la constitució del patrimoni protegit.

Article 57. *Competència, legitimació i postulació.*

1. És competent per conèixer d'aquest expedient el jutjat de primera instància del domicili o, si no n'hi ha, de la residència de la persona amb discapacitat.

2. Per promoure els expedients que regula aquest capítol únicament està legitimat el Ministeri Fiscal, que ha d'actuar d'ofici o a sol·licitud de qualsevol persona, i ha de ser escoltat en totes les actuacions judicials relatives al patrimoni protegit.

3. Els interessats no necessiten advocat ni procurador per intervenir en l'expedient.

Article 58. *Sol·licitud, tramitació i resolució de l'expedient.*

1. L'expedient s'ha d'iniciar mitjançant una sol·licitud per escrit del Ministeri Fiscal en què s'han de consignar les dades i les circumstàncies d'identificació de la persona amb discapacitat, dels seus representants o el seu curador, segons que correspongui, i dels altres interessats en l'afer, així com el domicili o els domicilis en què poden ser citats, i els fets i la resta d'al·legacions que siguin procedents.

2. La seva tramitació s'ha d'ajustar a les normes generals de tramitació que preveu aquesta Llei.

3. El jutge ha de dictar la resolució en interès de la persona amb discapacitat.

Si la resolució estableix la constitució del patrimoni protegit d'una persona amb discapacitat, ha de contenir, almenys, l'inventari dels béns i drets que inicialment el constitueixin; les regles de la seva administració i, si s'escau, de fiscalització, així com els procediments de designació de les persones que hagin d'integrar els òrgans d'administració o, si s'escau, de fiscalització.

4. La resolució és recurrible en apel·lació amb efectes suspensius, excepte quan es nomeni un administrador del patrimoni protegit perquè no es pot designar de conformitat amb les regles establertes en el document públic o la resolució judicial de constitució.

5. Si la resolució dictada pel jutge és la constitució d'un patrimoni protegit i l'administrador designat no és el mateix beneficiari d'aquest patrimoni, aquella s'ha de comunicar al Registre Civil per a la seva inscripció, així com les altres circumstàncies relatives al patrimoni protegit i a la designació i modificació d'administradors del patrimoni esmentat.

Igualment, s'ha de lliurar testimoni de la resolució a la part per a la seva inscripció en els registres respectius quan els béns que integrin el patrimoni protegit tinguin el caràcter de registrables per a la seva inscripció o anotació, o a les gestores d'institucions d'inversió col·lectiva o de societats mercantils si es tracta de participacions o accions d'aquestes.

CAPÍTOL VII

Del dret a l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge del menor o persona amb capacitat modificada judicialment

Article 59. *Àmbit d'aplicació, competència, legitimació i postulació.*

1. Les disposicions d'aquest capítol s'han d'aplicar per obtenir autorització judicial del consentiment a les intromissions legítimes en l'àmbit de protecció que delimita l'article 3 de la Llei orgànica 1/1982, de 5 de maig, de protecció civil del dret a l'honor, a la intimitat

personal i familiar i a la pròpia imatge, quan el Ministeri Fiscal s'hagi oposat al consentiment atorgat pel representant legal d'un menor o persona amb capacitat modificada judicialment.

2. És competent per conèixer d'aquest expedient el jutjat de primera instància del domicili o, si no n'hi ha, de la residència del menor o la persona amb capacitat modificada judicialment.

3. Per promoure aquest expedient està legitimat el representant legal del menor o persona amb capacitat modificada judicialment, sense que sigui preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador.

Article 60. *Tramitació i resolució.*

1. L'expedient s'ha d'iniciar mitjançant una sol·licitud a la qual s'ha d'adjuntar el projecte de consentiment, el document en què consti la notificació de l'oposició del Ministeri Fiscal i els que acreditin la seva representació legal.

2. Una vegada admesa la sol·licitud pel secretari judicial, aquest ha de fixar dia i hora per a la compareixença, a la qual s'han de citar el Ministeri Fiscal, el representant legal del menor o persona amb capacitat modificada judicialment i aquest si el jutge ho considera necessari. El jutge també pot acordar, d'ofici o a instància del Ministeri Fiscal, la citació, si s'escau, d'altres interessats.

3. El jutge ha de dictar resolució al terme de la compareixença o, si la complexitat de l'afer ho justifica, dins dels cinc dies següents, en atenció a l'interès superior del menor o la persona amb capacitat modificada judicialment.

4. Contra aquesta resolució es pot interposar recurs d'apel·lació, amb efectes suspensius, que s'ha de resoldre amb caràcter preferent.

5. Si els representants legals del menor o de la persona amb capacitat modificada judicialment volen que es revoqui el consentiment atorgat judicialment, ho han de posar en coneixement del jutge, qui ha de dictar resolució en què es deixi sense efecte.

CAPÍTOL VIII

De l'autorització o aprovació judicial per a la realització d'actes de disposició, gravamen o d'altres que es refereixin als béns i drets de menors i persones amb capacitat modificada judicialment

Article 61. *Àmbit d'aplicació.*

Les disposicions d'aquest capítol s'han d'aplicar en tots els casos en què, de conformitat amb el Codi civil o la Llei 41/2003, de 18 de novembre, de protecció patrimonial de les persones amb discapacitat, el representant legal del menor o persona amb capacitat modificada judicialment o l'administrador d'un patrimoni protegit necessiti autorització o aprovació judicial per a la validesa d'actes de disposició, gravamen o d'altres que es refereixin als seus béns o drets o al patrimoni protegit, llevat que hi hagi establerta una tramitació específica.

Article 62. *Competència, legitimació i postulació.*

1. És competent per conèixer d'aquest expedient el jutjat de primera instància del domicili o, si no n'hi ha, de la residència del menor o la persona amb capacitat modificada judicialment.

2. Poden promoure aquest expedient els qui tinguin la representació legal del menor o persona amb capacitat modificada judicialment per tal d'efectuar l'acte jurídic de què es tracti, el curador o el defensor judicial, si s'escau, així com el constituït en tutela o curatela, si no li ha estat prohibit.

Quan es tracti de l'administració de béns o drets determinats, amb facultats concretes sobre aquests, conferida pel seu transmissor a títol gratuït a favor de qui no tingui la representació legal d'un menor o persona amb capacitat modificada judicialment, o quan

s'exerceixin separadament la tutela de la persona i la dels béns, ha de sol·licitar l'autorització, si és necessària, l'administrador designat pel transmissor o el tutor dels béns.

Si l'acte és respecte als béns del patrimoni protegit, el legitimat és el seu administrador.

3. No és preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador sempre que el valor de l'acte per al qual s'insti l'expedient no superi els 6.000 euros; altrament la seva actuació és necessària.

Article 63. *Sol·licitud.*

1. En la sol·licitud s'ha d'expressar el motiu de l'acte o negoci de què es tracti, i se n'ha de raonar la necessitat, la utilitat o la conveniència; s'hi ha d'identificar amb precisió el bé o dret a què es refereixi; i s'hi ha d'exposar, si s'escau, la finalitat a què s'hagi d'aplicar la suma que s'obtingui.

Amb la petició que es dedueixi s'han de presentar els documents i antecedents necessaris per poder formular un judici exacte sobre el negoci de què es tracti i, si s'escau, les operacions de partició de l'herència o de la divisió de la cosa comuna efectuada.

2. En el cas d'autorització sol·licitada per transigir, s'hi ha d'adjuntar, a més, el document en què s'hagin formulat les bases de la transacció.

3. Si la sol·licitud és per dur a terme un acte de disposició també s'hi pot incloure la petició que l'autorització s'estengui a la celebració de venda directa, sense necessitat de subhasta ni d'intervenció d'una persona o entitat especialitzada. En aquest cas, s'hi ha d'adjuntar un dictamen pericial de valoració del preu de mercat del bé o dret de què es tracti i s'han d'especificar les altres condicions de l'acte de disposició que es pretengui efectuar.

Article 64. *Tramitació.*

1. Admesa a tràmit la sol·licitud pel secretari judicial, aquest ha de citar a dia cert el Ministeri Fiscal, així com totes les persones que, segons els diferents casos, exigeixin in lles i, en tot cas, l'afectat que tingui suficient maduresa i el menor de més de 12 anys.

2. Quan escaigui dictamen pericial, aquest s'ha d'emetre abans que tingui lloc la compareixença, a la qual s'ha de citar el pèrit o pèrits que l'hagin emès, si així s'acorda, per respondre les qüestions que li plantegin tant els intervinents com el jutge.

Article 65. *Resolució.*

1. El jutge, tenint en compte la justificació oferta i valorant la seva conveniència als interessos del menor o persona amb capacitat modificada judicialment, ha de resoldre la concessió o la denegació de l'autorització o aprovació sol·licitada.

2. L'autorització per a la venda de béns o drets s'ha de concedir sota la condició que s'efectuï en una subhasta pública previ dictamen pericial de valoració d'aquests, llevat que s'hagi instat l'autorització per venda directa o per una persona o entitat especialitzada, sense necessitat de subhasta, i el jutge així ho autoritzi.

S'exceptua el cas que es tracti d'accions, obligacions o altres títols admesos a negociació en un mercat secundari, en què s'ha d'acordar que s'alienin d'acord amb les lleis que regeixen aquests mercats.

3. En el cas d'autorització sol·licitada per transigir, si el jutge la concedeix, ha de determinar l'expedició de testimoni que s'ha de lliurar al sol·licitant per a l'ús que correspongui.

4. Si s'autoritza la realització d'algun acte de gravamen sobre béns o drets que pertanyin al menor o persona amb capacitat modificada judicialment, o l'extinció de drets reals pertanyents a aquests, s'ha d'ordenar seguir les mateixes formalitats establertes per a la venda, a exclusió de la subhasta.

5. La resolució és recurrible en apel·lació amb efectes suspensius.

Article 66. *Destinació de la quantitat obtinguda.*

El jutge pot adoptar les mesures necessàries per assegurar que la quantitat obtinguda per l'acte d'alienació o gravamen, així com per la realització del negoci o contracte autoritzat, s'apliqui a la finalitat per a la qual s'hagi concedit l'autorització.

CAPÍTOL IX

De la declaració d'absència i mort

Article 67. *Àmbit d'aplicació.*

Les normes d'aquest capítol s'han d'aplicar a les actuacions judicials que preveu el títol VIII del llibre I del Codi civil relatives a la desaparició i a les declaracions d'absència i mort d'una persona.

Article 68. *Competència, legitimació i postulació.*

1. En la declaració d'absència i mort, és competent el jutjat de primera instància de l'últim domicili de la persona de la declaració d'absència o mort de la qual es tracti, o, si no n'hi ha, el de la seva última residència.

No obstant això, si es tracta de la declaració de mort en els supòsits dels apartats 2 i 3 de l'article 194 del Codi civil, és competent, en relació amb tots els afectats, el jutjat de primera instància del lloc del sinistre. Si aquest s'ha produït fora del territori espanyol, és competent, respecte dels espanyols i de les persones residents a Espanya, el del lloc on es va iniciar el viatge; i si aquest s'ha iniciat a l'estranger, el del lloc corresponent al domicili o la residència a Espanya de la majoria dels afectats. Quan la competència no es pugui determinar de conformitat amb els criteris anteriors, és competent el jutjat de primera instància del lloc del domicili o la residència de qualsevol d'ells.

2. Estan legitimats per presentar la sol·licitud dels expedients de declaració d'absència i mort el Ministeri Fiscal, d'ofici o en virtut d'una denúncia, el cònjuge de l'absent no separat legalment, la persona que estigui unida per una relació d'afectivitat anàloga a la conjugal, els parents consanguinis fins al quart grau i qualsevol persona que fundadament pugui tenir sobre els béns del desaparegut algun dret exercitable en vida d'aquest o dependent de la seva mort. No obstant això, la declaració de mort a què es refereixen els apartats 2 i 3 de l'article 194 del Codi civil s'ha de fer únicament a instància del Ministeri Fiscal.

3. En els casos de desaparició o d'absència legal, en la sol·licitud inicial s'han d'expressar el nom, el domicili i les altres dades de localització dels parents coneguts més propers de l'absent o desaparegut fins al quart grau de consanguinitat i el segon d'afinitat.

4. En la tramitació d'aquests expedients no és preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador.

Article 69. *Defensor judicial en cas de desaparició.*

1. En els casos de desaparició d'una persona, si se sol·licita per part legitimada o pel Ministeri Fiscal, de conformitat amb l'article 181 del Codi civil, el nomenament d'un defensor, acreditats els requisits que el precepte esmentat estableix, el secretari judicial ha de nomenar defensor qui correspongui, prèvia celebració d'una compareixença en el termini màxim de cinc dies des de la presentació de la sol·licitud, a la qual s'han de citar els interessats i el Ministeri Fiscal i s'han d'escoltar els testimonis proposats pel sol·licitant.

2. En cas d'urgència perquè es derivi perjudici si per al nomenament s'espera fins a la celebració de la compareixença, el secretari judicial pot designar immediatament defensor qui correspongui o qui proposi el sol·licitant, així com adoptar mesures urgents de protecció del patrimoni del desaparegut, i després han de continuar els tràmits ordinaris de l'expedient que, en aquest cas, ha d'acabar per resolució per la qual es ratifiquin o es revoquin el nomenament i les mesures acordades a l'inici.

Article 70. *Declaració d'absència.*

1. La declaració d'absència legal a què es refereixen els articles 182 a 184 del Codi civil, amb el consegüent nomenament d'un representant de l'absent, s'ha d'instar per part interessada o pel Ministeri Fiscal, i s'han d'aportar les proves necessàries que acreditin la concurrència en el cas de tots els requisits que exigeix el Codi esmentat per a aquesta declaració.

2. El secretari judicial ha d'admetre la sol·licitud i fixar dia i hora per a la compareixença, que ha de tenir lloc en el termini màxim d'un mes, a la qual ha de citar el sol·licitant i el Ministeri Fiscal, així com els parents indicats en la sol·licitud inicial i els qui constin com a interessats a l'expedient, i ha d'ordenar publicar dues vegades la resolució d'admissió mitjançant edictes, amb un interval mínim de vuit dies, en la forma que estableix la Llei d'enjudiciament civil, en el «Butlletí Oficial de l'Estat» i al tauler de l'ajuntament de la localitat en què l'absent hagi tingut l'últim domicili. A l'edicte s'ha de fer constar que pot intervenir en la compareixença qualsevol que pugui tenir interès en la declaració d'absència.

3. En aquests expedients, el secretari judicial pot adoptar d'ofici o a instància d'interessat, amb intervenció del Ministeri Fiscal, totes les mesures d'esbrinament i investigació que consideri procedents, així com totes les de protecció que consideri útils al desaparegut o absent.

4. Si a la compareixença es proposa la pràctica d'algun mitjà probatori o actuació útil per esbrinar el parador de la persona de què es tracti a l'expedient, el secretari judicial en pot acordar la pràctica posterior a la compareixença.

Article 71. *Resolució i nomenament de representant de l'absent.*

1. Practicades les proves que s'hagin considerat necessàries i finalitzada la compareixença, el secretari judicial, si és procedent pel resultat de la prova, ha de dictar un decret de declaració legal d'absència, ha de nomenar el representant de l'absent d'acord amb el que disposa l'article 184 del Codi civil, a qui correspon la perquisició de la persona de l'absent, la protecció i administració dels seus béns i el compliment de les seves obligacions, i ha de disposar tot el que sigui procedent d'acord amb el Codi esmentat, segons el cas de què es tracti.

2. Són aplicables als representants datius de l'absent, quan s'adaptin a la seva representació especial, les disposicions que estableixen els capítols IV i VIII sobre nomenament dels tutors, l'acceptació, excusa i remoció del seu càrrec, la prestació de fiança i la fixació de la seva retribució, així com l'obtenció d'autoritzacions i aprovacions per a la realització de determinats actes referits a béns i drets de l'absent, i la seva rendició de comptes una vegada conculsa la seva gestió, que ha de tramitar i decidir el secretari judicial.

Article 72. *Mesures provisionals.*

1. Si abans que s'iniciï l'expedient per a la declaració d'absència legal s'ha adoptat alguna de les mesures que regula el Codi civil per als casos de desaparició, han de subsistir fins que tingui lloc la declaració esmentada, a menys que el secretari judicial, a instància de l'interessat o del Ministeri Fiscal, consideri convenient modificar-les.

2. Si no s'han adoptat, el secretari judicial les pot acordar amb caràcter provisional, fins que no s'ultimi l'expedient d'absència.

Article 73. *Pràctica d'inventari de béns.*

Acceptat el càrrec pel representant, al qual s'ha de donar testimoni de la resolució perquè li serveixi de títol justificatiu, ha de procedir a fer l'inventari de béns mobles i la descripció dels immobles a què es refereix el número primer de l'article 185 del Codi civil, en què s'han d'incloure els deutes o les obligacions pendents de l'absent. S'ha de practicar

en el mateix expedient, amb intervenció del Ministeri Fiscal i de tots els interessats que hi estiguin personats.

Article 74. *Declaració de mort.*

1. La declaració de mort a què es refereix l'apartat 2n de l'article 194 del Codi civil l'ha d'instar el Ministeri Fiscal immediatament després del sinistre. Si es tracta del supòsit que regula l'apartat 3r del mateix article, ho ha de fer al cap de vuit dies del sinistre si no se n'han identificat les restes.

Aportades o practicades les proves que s'hagin considerat necessàries per acreditar la concurrència de tots els requisits que exigeixen els apartats esmentats dins del termini màxim de cinc dies, amb la col·laboració, si s'escau, de les oficines diplomàtiques o consulars corresponents, el secretari judicial competent ha de dictar el mateix dia la resolució oportuna.

El decret dictat pel secretari judicial ha de declarar la mort de totes les persones que estiguin en aquesta situació, i ha d'expressar la data del sinistre com la data a partir de la qual s'entén succeïda la mort.

2. La declaració de mort a què es refereixen l'article 193 i els apartats 1, 4 i 5 de l'article 194 del Codi civil la poden instar els interessats o el Ministeri Fiscal, i s'ha de tramitar de conformitat amb el que estableix aquest capítol.

El decret que dicti el secretari judicial en aquests casos ha de declarar, si és acreditat, el cessament de la situació d'absència legal, si s'ha decretat prèviament, i la mort de la persona, amb expressió de la data a partir de la qual s'entengui succeïda la mort.

3. Un cop la declaració de mort de l'absent sigui ferma, s'ha d'obrir la successió en els seus béns, i s'ha de procedir a la seva adjudicació pels tràmits que estableix la Llei d'enjudiciament civil o extrajudicialment, segons els casos.

Article 75. *Fets posteriors a la declaració d'absència o mort.*

1. Si es presenta alguna persona que afirma ser el declarat absent o mort, el secretari judicial ha d'ordenar que sigui identificada pels mitjans adequats, que pot acordar d'ofici o a instància de l'interessat, i ha de convocar una compareixença a la qual s'han de citar la persona presentada, el Ministeri Fiscal i tots els qui hagin intervingut en l'expedient de declaració.

Acabada la compareixença, el secretari judicial ha de dictar un decret dins dels tres dies següents pel qual s'ha de deixar sense efecte o s'ha de ratificar la resolució de declaració d'absència o mort.

2. Si no es presenta, però es tenen notícies de la seva suposada existència en parador conegut, s'ha de notificar personalment al presumpte afectat la resolució de declaració de la seva absència o mort, i se l'ha de requerir perquè en el termini de vint dies aporti les proves de la seva identitat. Transcorregut el termini, amb independència que hagi presentat les proves o no, el secretari judicial ha de convocar la compareixença que esmenta l'apartat anterior, amb la citació dels qui s'hi expressen. El secretari judicial ha de dictar la resolució que sigui procedent dins dels tres dies següents.

3. Si la persona que afirma ser el desaparegut ho sol·licita i aporta identificació documental que el secretari judicial considera suficient, es pot decretar la suspensió de l'actuació del representant del declarat absent fins a la celebració de la compareixença.

4. Si es té notícia de la mort del desaparegut després de la declaració d'absència o de mort, el secretari judicial, prèvia celebració d'una compareixença a la qual s'han de citar els interessats i el Ministeri Fiscal i en la qual s'han de practicar les proves pertinents per a la comprovació de la mort, ha de resoldre sobre la revocació de la resolució en els tres dies següents.

Article 76. *Constància de la mort del desaparegut.*

Si en qualsevol moment durant la substanciació d'alguns dels expedients a què es refereixen els articles anteriors d'aquest capítol es comprova la mort del desaparegut o absent, s'ha d'arxivar l'expedient i queden sense efecte les mesures que s'hagin adoptat.

Article 77. *Comunicació al Registre Civil.*

S'han de remetre al Registre Civil tots els testimonis necessaris per fer-hi constar tot el que preveu l'article 198 del Codi civil.

CAPÍTOL X

De l'extracció d'òrgans de donants vius

Article 78. *Àmbit d'aplicació i competència.*

1. Les normes d'aquest capítol s'han d'aplicar als expedients que tinguin per objecte la constatació de la concurrència del consentiment lliure, conscient i desinteressat del donant i els altres requisits que exigeix per a l'extracció i el trasplantament d'òrgans d'un donant viu la Llei 30/1979, de 27 d'octubre, sobre extracció i trasplantament d'òrgans, i la resta de normes que la despleguin.

2. És competent per conèixer d'aquests expedients el jutge de primera instància de la localitat on s'hagi de fer l'extracció o el trasplantament, a elecció del sol·licitant.

Article 79. *Sol·licitud i tramitació de l'expedient.*

1. L'expedient s'ha d'iniciar mitjançant una sol·licitud del donant o una comunicació del director del centre sanitari en què s'hagi d'efectuar l'extracció, o la persona en qui delegui, que ha d'expressar les circumstàncies personals i familiars del donant, l'objecte de la donació, el centre sanitari en què s'ha d'efectuar l'extracció, la identitat del metge responsable del trasplantament o extracció, o d'aquell en qui es delegui, i s'hi ha d'adjuntar el certificat mèdic sobre la salut mental i física del donant, emès de conformitat amb el que disposi la normativa corresponent.

Per a l'actuació en aquests expedients no és necessària la intervenció d'advocat o procurador.

2. A la compareixença s'han de citar el metge que ha d'efectuar l'extracció, el metge signant del certificat a què es refereix l'apartat anterior, el metge responsable del trasplantament, o aquell en qui delegui, i la persona a qui correspongui donar l'autorització per a la intervenció, de conformitat amb el document d'autorització per a l'extracció d'òrgans concedida al centre sanitari de què es tracti o a la persona en qui aquest delegui.

3. El donant ha d'atorgar el seu consentiment exprés davant el jutge durant la compareixença, després d'escoltar les explicacions del metge que ha d'efectuar l'extracció i les dels altres assistents a l'acte. El jutge en pot requerir, així mateix, les explicacions que consideri oportunes sobre la concurrència dels requisits exigits a la llei per a l'atorgament del consentiment.

Article 80. *Resolució.*

1. Si el jutge considera que el consentiment prestat expressament pel donant no ha estat de manera lliure, conscient i desinteressada, o no es compleixen els altres requisits establerts legalment, no ha d'estendre el document de cessió de l'òrgan.

2. En cas contrari i si considera que s'han complert els requisits legals, ha d'estendre per escrit el document de cessió de l'òrgan, que han de signar l'interessat, el metge que ha d'efectuar l'extracció i els altres assistents. Si algun d'ells dubta que el consentiment prestat ho hagi estat de manera expressa, lliure, conscient i desinteressada, es pot oposar a la donació.

3. Del document de cessió, en què s'ha de fer constar la possibilitat que té el donant de revocar el consentiment en qualsevol moment previ a la intervenció, se n'ha de facilitar una còpia al donant.

TÍTOL III

Dels expedients de jurisdicció voluntària en matèria de família

CAPÍTOL I

De la dispensa de l'impediment matrimonial

Article 81. *Competència, legitimació i postulació.*

1. El jutge de primera instància del domicili o, si no n'hi ha, de la residència de qualsevol dels contraents és competent per conèixer de la sol·licitud de dispensa dels impediments de mort dolosa del cònjuge o la persona a la qual hagi estat unida per una relació d'afectivitat anàloga a la conjugal i de parentesc per contreure matrimoni del grau tercer entre col·laterals, que preveu l'article 48 del Codi civil.

2. Aquest expedient l'ha de promoure el contraent en qui concorri l'impediment per al matrimoni.

3. En la pràctica d'aquestes actuacions no és preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador.

Article 82. *Sol·licitud.*

L'expedient s'ha d'iniciar mitjançant una sol·licitud adreçada al jutjat que ha d'expressar els motius d'índole particular, familiar o social en què es basa, i a la qual s'han d'adjuntar els documents i antecedents necessaris que acreditin la concurrència de la causa justa exigida pel Codi civil perquè la dispensa sigui procedent i, si s'escau, la proposició de prova, la pràctica de la qual ha d'acordar el jutge. Si es tracta de l'impediment de parentesc, a la sol·licitud s'ha d'expressar, amb claredat, l'arbre genealògic dels contraents.

Article 83. *Tramitació i resolució.*

1. Admesa a tràmit la sol·licitud pel secretari judicial, ha de citar a dia cert els contraents i els qui hi puguin estar interessats, els quals han de ser escoltats. Per a la dispensa de l'impediment de mort dolosa del cònjuge anterior s'ha de citar, a més, el Ministeri Fiscal. En la compareixença s'han de practicar les proves que s'hagin proposat i acordat.

2. El jutge, tenint en compte la justificació oferta, ha de resoldre la concessió o la denegació de la dispensa de l'impediment per al matrimoni.

Article 84. *Testimoni.*

En el cas de concessió de la dispensa per al matrimoni, el secretari judicial ha d'expedir testimoni que s'ha de lliurar al sol·licitant per a l'ús que correspongui.

CAPÍTOL II

De la intervenció judicial en relació amb la pàtria potestat

Secció 1a Disposició comuna

Article 85. *Tramitació.*

1. En els expedients a què es refereix aquest capítol, una vegada admesa la sol·licitud pel secretari judicial, aquest ha de citar a dia cert el sol·licitant, el Ministeri Fiscal, els progenitors, guardadors o tutors, quan escaigui, la persona amb capacitat modificada judicialment, si s'escau, o el menor si té suficient maduresa i, en tot cas, si té més de 12 anys. Si el titular de la pàtria potestat és un menor no emancipat, s'han de citar també els seus progenitors i, a falta d'aquests, el seu tutor. També es pot acordar la citació d'altres interessats.

2. El jutge pot acordar, d'ofici o a instància del sol·licitant, dels altres interessats o del Ministeri Fiscal, la pràctica durant la compareixença de les diligències que consideri oportunes. Si aquestes actuacions tenen lloc després de la compareixença, l'acta corresponent s'ha de traslladar als interessats perquè puguin efectuar al·legacions en el termini de cinc dies.

3. No és preceptiva la intervenció d'advocat ni de procurador per promoure i actuar en aquests expedients.

Secció 2a De la intervenció judicial en els casos de desacord en l'exercici de la pàtria potestat

Article 86. *Àmbit d'aplicació, competència i legitimitació.*

1. Les disposicions d'aquesta secció s'han d'aplicar quan el jutge hagi d'intervenir en els casos de desacord en l'exercici de la pàtria potestat exercitada conjuntament pels progenitors. També són aplicables en els casos en què estigui legalment prevista l'autorització o la intervenció judicial quan el titular de la pàtria potestat sigui un menor d'edat no emancipat i hi hagi desacord o impossibilitat dels seus progenitors o tutor.

2. És competent el jutjat de primera instància del domicili o, si no n'hi ha, de la residència del fill. No obstant això, si l'exercici conjunt de la pàtria potestat pels progenitors s'ha establert per resolució judicial, és competent per conèixer de l'expedient el jutjat de primera instància que l'hagi dictat.

3. Estan legitimats per promoure aquest expedient tots dos progenitors, individualment o conjuntament. Si el titular de la pàtria potestat és un menor no emancipat, també hi estan legitimats els seus progenitors i, a falta d'aquests, el seu tutor.

Secció 3a De les mesures de protecció relatives a l'exercici inadequat de la potestat de guarda o d'administració dels béns del menor o persona amb capacitat modificada judicialment

Article 87. *Àmbit d'aplicació, competència i legitimitació.*

1. Les disposicions d'aquesta secció s'han d'aplicar per adoptar mesures en relació amb l'exercici inadequat de la potestat de guarda de menors o persones amb capacitat modificada judicialment o amb l'administració dels seus béns en els casos a què es refereixen els articles 158, 164, 165, 167 i 216 del Codi civil. I en concret:

a) Per a l'adopció de les mesures de protecció dels menors i de les persones amb capacitat modificada judicialment que estableix l'article 158 del Codi civil.

b) Per al nomenament d'un administrador judicial per a l'administració dels béns adquirits pel fill per successió en la qual el pare, la mare o tots dos hagin estat justament

desheretats o no hagin pogut heretar per causa d'indignitat, i el causant no hagi designat cap persona per a això, ni tampoc pugui exercir la funció esmentada l'altre progenitor.

c) Per atribuir als progenitors que no tinguin mitjans la part dels fruits que equitament correspongui dels béns adquirits pel fill per títol gratuït quan el disposador hagi ordenat de manera expressa que no siguin per a ells, així com dels adquirits per successió en què el pare, la mare o tots dos hagin estat justament desheretats o no hagin pogut heretar per causa d'indignitat, i dels donats o deixats als fills especialment per a la seva educació o carrera.

d) Per a l'adopció de les mesures necessàries per assegurar i protegir els béns dels fills, exigir caució o fiança perquè els progenitors continuïn amb la seva administració o fins i tot nomenar un administrador quan l'administració dels progenitors posi en perill el patrimoni del fill.

2. És competent el jutjat de primera instància del domicili o, si no n'hi ha, de la residència del menor o la persona amb capacitat modificada judicialment. No obstant això, si l'exercici conjunt de la pàtria potestat pels progenitors o l'atribució de la guarda i custòdia dels fills s'ha establert per resolució judicial, així com quan estiguin subjectes a tutela, és competent per conèixer de l'expedient el jutjat de primera instància que hagi conegut de l'inicial.

3. Les mesures a què es refereix aquest capítol s'han d'adoptar d'ofici o a instància del mateix afectat, de qualsevol parent o del Ministeri Fiscal. Quan se sol·licitin respecte d'una persona amb capacitat modificada judicialment, es poden adoptar així mateix a instància de qualsevol interessat.

Article 88. *Resolució.*

Si el jutge considera procedent l'adopció de mesures, ha de resoldre el que correspongui i designar una persona o institució que, si s'escau, s'hagi d'encarregar de la custòdia del menor o la persona amb capacitat modificada judicialment, amb l'adopció de les mesures procedents en el cas de conformitat amb el que estableixen els articles 158 i 167 del Codi civil, i pot nomenar, si escau, un defensor judicial o un administrador.

Article 89. *Actuació en casos de tutela.*

En els casos de tutela del menor o persona amb capacitat modificada judicialment, el jutge que hagi conegut de l'expedient ha de remetre testimoni de la resolució definitiva al que hagi conegut del nomenament del tutor.

CAPÍTOL III

De la intervenció judicial en els casos de desacord conjugal i en l'administració de béns de guanys

Article 90. *Àmbit d'aplicació, competència, postulació i tramitació.*

1. S'han de seguir els tràmits que regulen les normes comunes d'aquesta Llei quan els cònjuges, individualment o conjuntament, sol·licitin la intervenció o l'autorització judicial per:

a) Fixar el domicili conjugal o disposar sobre la residència habitual i objectes d'ús ordinari, si hi ha desacord entre els cònjuges.

b) Fixar la contribució a les càrregues del matrimoni, quan un dels cònjuges incompleixi aquest deure.

c) Efectuar un acte d'administració respecte de béns comuns perquè sigui necessari el consentiment de tots dos cònjuges, o per a la realització d'un acte de disposició a títol oneros sobre aquests, perquè l'altre cònjuge estigui impedit per prestar-lo o s'hi negui injustificadament.

d) Conferir l'administració dels béns comuns, quan un dels cònjuges estigui impedit per prestar el consentiment o hagi abandonat la família o hi hagi separació de fet.

e) Efectuar actes de disposició sobre immobles, establiments mercantils, objectes preciosos o valors mobiliaris, tret del dret de subscripció preferent, si el cònjuge té l'administració i, si s'escau, la disposició dels béns comuns segons la llei o per resolució judicial.

2. En els expedients sobre atribució de l'administració i disposició dels béns comuns a un sol cònjuge, el jutge pot acordar així mateix cauteles i limitacions, d'ofici o a instància del Ministeri Fiscal, quan hagi d'intervenir en l'expedient.

3. En els expedients a què es refereixen els dos apartats anteriors és competent el jutjat de primera instància del que sigui o hagi estat l'últim domicili o residència dels cònjuges.

No és preceptiva la intervenció d'advocat ni de procurador per promoure i actuar en aquests expedients, llevat que la intervenció judicial sigui per a la realització d'un acte de caràcter patrimonial amb un valor superior a 6.000 euros, cas en què és necessària.

4. En la compareixença el jutge ha d'escoltar el sol·licitant, el cònjuge no sol·licitant, si s'escau, i els altres interessats, sense perjudici de la pràctica de les altres diligències de prova que consideri pertinents.

5. En aquests expedients s'ha de donar audiència al Ministeri Fiscal quan estiguin compromesos els interessos dels menors o les persones amb capacitat modificada judicialment.

TÍTOL IV

Dels expedients de jurisdicció voluntària relatius al dret successori

CAPÍTOL I

De la marmessoria

Article 91. *Àmbit d'aplicació, competència, postulació i tramitació.*

1. En els casos en què d'acord amb la legislació civil sigui necessari, és aplicable el que preveu aquest capítol:

1r Per als casos de renúncia del marmessor a càrrec seu o de pròrroga del termini de la marmessoria.

2n Per a la remoció del seu càrrec.

3r Per a la rendició de comptes del marmessor.

4t Per a l'obtenció d'autorització perquè el marmessor pugui efectuar actes de disposició sobre béns de l'herència.

2. Per a l'actuació en aquests expedients no és preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador quan la quantia de l'haber hereditari sigui inferior a 6.000 euros.

3. És competent per conèixer d'aquests expedients, la tramitació dels quals s'ha d'ajustar a les normes comunes d'aquesta Llei, el jutjat de primera instància de l'últim domicili o residència habitual del causant, o d'on estigui la major part del seu patrimoni, independentment de la seva naturalesa de conformitat amb la llei aplicable, o el del lloc en què hagi mort, sempre que estiguin a Espanya, a elecció del sol·licitant. A falta de tots aquests, és competent el jutjat de primera instància del lloc del domicili del sol·licitant.

4. La decisió d'aquests expedients correspon al jutge, tret de la resolució dels supòsits que preveu el número 1r de l'apartat 1 d'aquest article, que correspon al secretari judicial.

CAPÍTOL II

Dels comptadors partidors datius

Article 92. *Àmbit d'aplicació, competència, postulació i tramitació.*

1. El que preveu aquest capítol és aplicable:
 - a) Per a la designació del comptador partidori datiu en els casos que preveu l'article 1057 del Codi civil.
 - b) Per als casos de renúncia del comptador partidori nomenat o de pròrroga del termini fixat per a la realització del seu encàrrec.
 - c) Per a l'aprovació de la partició efectuada pel comptador partidori quan sigui necessari perquè no ha estat confirmada expressament per tots els hereus i legataris.
2. Per a l'actuació en aquests expedients no és preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador quan la quantia de l'herència sigui inferior a 6.000 euros.
3. La tramitació i la decisió d'aquests expedients, que s'han d'ajustar a les normes comunes d'aquesta Llei i al que disposa el Codi civil, corresponen al secretari judicial del jutjat de primera instància de l'últim domicili o residència habitual del causant, o d'on estigui la major part del seu patrimoni, independentment de la seva naturalesa de conformitat amb la llei aplicable, o el del lloc en què hagi mort, sempre que estiguin a Espanya, a elecció del sol·licitant. A falta de tots aquests, és competent el jutjat de primera instància del lloc del domicili del sol·licitant.

CAPÍTOL III

De l'acceptació i repudiació de l'herència

Article 93. *Àmbit d'aplicació.*

1. Les disposicions d'aquest capítol s'han d'aplicar en tots els casos en què, de conformitat amb la llei, la validesa de l'acceptació o repudiació de l'herència necessiti autorització o aprovació judicial.
2. En tot cas, necessiten autorització judicial:
 - a) Els progenitors que exerceixin la pàtria potestat per repudiar l'herència o llegats en nom dels seus fills de menys de 16 anys, o si són més grans d'aquesta edat, sense que arribin a la majoria, i no presten el seu consentiment.
 - b) Els tutors, i si s'escau, els defensors judicials, per acceptar sense benefici d'inventari qualsevol herència o llegat o per repudiar-los.
 - c) Els creditors de l'hereu que hagi repudiat l'herència a la qual hagi estat cridat en perjudici d'aquells, per acceptar l'herència en nom seu.
3. Així mateix, és necessària l'aprovació judicial per a l'eficàcia de la repudiació de l'herència efectuada pels representants legítims de les associacions, corporacions i fundacions capaces d'adquirir.

Article 94. *Competència, legitimació i postulació.*

1. És competent per conèixer d'aquests expedients, la tramitació dels quals s'ha d'ajustar a les normes comunes d'aquesta Llei, el jutjat de primera instància de l'últim domicili o, si no n'hi ha, de l'última residència del causant i, si l'ha tingut en un país estranger, el del lloc del seu últim domicili a Espanya o on estiguin la major part dels seus béns, a elecció del sol·licitant.
2. Poden promoure aquest expedient els qui tinguin la representació dels cridats a l'herència, ells mateixos representats pel Ministeri Fiscal si són menors o tenen la capacitat

modificada judicialment, el seu defensor judicial si no se li ha donat l'autorització en el nomenament i els creditors de l'hereu que hagi repudiat l'herència.

3. És necessària la intervenció del Ministeri Fiscal en els casos que estableixen les lletres a) i b) de l'apartat 2 de l'article 93.

4. Per a l'actuació en aquests expedients no és preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador quan la quantia de l'haver hereditari sigui inferior a 6.000 euros.

Article 95. *Resolució.*

1. El jutge, tenint en compte la justificació oferta i valorant la seva conveniència als interessos dels cridats a l'herència, ha de resoldre la concessió o la denegació de l'autorització o aprovació sol·licitada.

2. En el cas que s'hagi sol·licitat autorització o aprovació per acceptar sense benefici d'inventari o repudiar l'herència, si el jutge no la concedeix, només pot ser acceptada en benefici d'inventari.

3. La resolució és recurrible en apel·lació amb efectes suspensius.

TÍTOL V

Dels expedients de jurisdicció voluntària relatius al dret d'obligacions

CAPÍTOL I

De la fixació del termini per al compliment de les obligacions quan sigui procedent

Article 96. *Àmbit d'aplicació.*

Quan, de conformitat amb l'article 1128 del Codi civil o qualsevol altra disposició legal, sigui procedent que s'assenyali judicialment el termini per al compliment d'una obligació a instància d'algun dels subjectes d'aquesta, s'han de seguir les normes comunes de la present Llei.

Article 97. *Competència i postulació.*

1. La tramitació i la resolució d'aquest expedient corresponen al jutge de primera instància del domicili del deutor. Si la relació establerta és entre un consumidor o usuari i un empresari o professional i aquest és el deutor de la prestació, la competència també pot correspondre al jutge de primera instància del domicili del creditor, a elecció d'aquest.

2. Per a l'actuació en aquest expedient no és preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador.

3. Si se suscita oposició, l'expedient esdevé contenciós i el secretari judicial ha de citar els interessats a una vista, i la tramitació ha de continuar d'acord amb el que es prevegi per al judici verbal.

CAPÍTOL II

De la consignació

Article 98. *Àmbit d'aplicació, competència i postulació.*

1. El que disposa aquest capítol s'ha d'aplicar en els casos en què sigui procedent la consignació de conformitat amb la llei i es faci davant l'òrgan judicial.

2. És competent el jutjat de primera instància corresponent al lloc on s'hagi de complir l'obligació i, si es pot complir en diferents llocs, qualsevol d'aquests a elecció del sol·licitant. Si no n'hi ha, és competent el que correspongui al domicili del deutor.

3. Per a l'actuació en aquest expedient no és preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador.

Article 99. *Tramitació.*

1. El qui promogui la consignació judicial ha d'expressar en la seva sol·licitud les dades i les circumstàncies d'identificació dels interessats en l'obligació a què es refereixi la consignació, el domicili o els domicilis en què puguin ser citats, així com les raons d'aquesta, tot el que faci referència a l'objecte de la consignació, la seva posada a disposició de l'òrgan judicial i, si s'escau, el que se sol·liciti quant al seu dipòsit.

Així mateix, ha d'acreditar haver efectuat l'ofertament de pagament, si escau, i en tot cas l'anunci de la consignació al creditor i els altres interessats en l'obligació.

Amb la sol·licitud s'ha d'efectuar la posada a disposició de la cosa deguda, sense perjudici que posteriorment es pugui designar dipositari el mateix promotor.

2. Si la sol·licitud no compleix els requisits necessaris, el secretari judicial ha de dictar un decret que així ho declari i ha de manar que es torni al promotor allò consignat.

En cas contrari, admesa la sol·licitud pel secretari judicial, aquest ha de notificar als interessats l'existència de la consignació, als efectes que en el termini de deu dies retirin la cosa deguda o facin les al·legacions que considerin oportunes. Igualment ha d'adoptar les mesures oportunes quant al dipòsit de la cosa deguda.

3. Quan els interessats compareguts retirin la cosa deguda i acceptin expressament la consignació, el secretari judicial ha de dictar un decret en què la doni per acceptada, amb els efectes legals procedents, i ha d'ordenar cancel·lar l'obligació i, si s'escau, la garantia, si així ho sol·licita el promotor.

4. Si transcorregut el termini no procedeixen a retirar la cosa deguda, no fan cap al·legació o rebutgen la consignació, s'ha de traslladar al promotor perquè insti, en el termini de cinc dies, la devolució d'allò consignat o el manteniment de la consignació.

En cas que el promotor sol·liciti la devolució d'allò consignat, la petició s'ha de traslladar al creditor per cinc dies, i si l'autoritza a retirar-ho, el secretari judicial ha de dictar un decret que acordi l'arxivament de l'expedient, i el creditor perd totes les preferències que tingui sobre la cosa, i els copromotors i fiadors queden lliures. Si la cosa és retirada per voluntat exclusiva del promotor, l'arxivament de l'expedient deixa subsistent l'obligació.

Quan el promotor insti el manteniment de la consignació, el secretari judicial ha de citar el promotor, el creditor i els qui hi puguin estar interessats a una compareixença que ha de tenir lloc davant el jutge, en la qual han de ser escoltats i s'han de practicar les proves que s'hagin proposat i acordat.

5. El jutge, tenint en compte la justificació oferta, l'obligació i la concurrència en la consignació dels requisits que corresponguin, ha de resoldre declarant si aquesta està ben feta o no.

Si la resolució considera que la consignació està ben feta, aquesta ha de produir els efectes legals procedents, s'ha de lliurar al creditor la cosa consignada i s'ha d'ordenar cancel·lar l'obligació si el promotor ho sol·licita. En cas contrari, l'obligació subsisteix i s'ha de tornar al promotor allò consignat.

6. Les despeses ocasionades per la consignació són a compte del creditor si és acceptada o es declara que està ben feta. Aquestes despeses són a compte del promotor si és declarada improcedent o retira la cosa consignada.

TÍTOL VI

Dels expedients de jurisdicció voluntària relatius als drets reals

CAPÍTOL I

De l'autorització judicial a l'usufructuari per reclamar crèdits vençuts que formin part de l'usdefruit

Article 100. *Àmbit d'aplicació.*

Les disposicions d'aquest capítol s'han d'aplicar en els supòsits en què l'usufructuari pretengui reclamar i cobrar per si els crèdits vençuts que formin part de l'usdefruit, quan estigui dispensat de prestar fiança o no l'hagi pogut constituir, o la constituïda no sigui suficient i no disposi de l'autorització del propietari per fer-ho, així com per posar a interès el capital obtingut amb la reclamació esmentada si no té l'acord del propietari.

Article 101. *Competència i postulació.*

1. És competent per conèixer d'aquests expedients, la tramitació dels quals s'ha d'ajustar a les normes comunes de la present Llei, el jutjat de primera instància de l'últim domicili o, si no n'hi ha, de l'última residència del sol·licitant.

2. Per a l'actuació en aquests expedients no és preceptiva la intervenció d'advocat ni de procurador.

Article 102. *Sol·licitud.*

L'expedient s'ha d'iniciar mitjançant una sol·licitud de l'usufructuari, a la qual s'han d'adjuntar els documents o mitjans de prova que acreditin el seu dret, l'existència del crèdit vençut que es pretengui reclamar o, si s'escau, l'import cobrat en el moment d'efectuar-lo i que pretengui posar a interès i la falta de l'autorització del propietari. En el supòsit que sol·liciti l'autorització per posar a interès el capital obtingut després de cobrar el crèdit vençut, ha d'oferir garanties suficients per conservar-ne la integritat.

Article 103. *Tramitació i resolució.*

1. Admesa a tràmit la sol·licitud pel secretari judicial, ha de convocar a la compareixença el promotor, el propietari i els qui puguin estar interessats en el cobrament del crèdit, que han de ser escoltats per aquest ordre. Posteriorment, s'han de practicar les proves que s'hagin proposat i acordat.

2. El jutge, tenint en compte la justificació oferta i valorant la conveniència del cobrament del crèdit que forma part de l'usdefruit o de la inversió del capital obtingut, ha de resoldre amb la concessió o la denegació de l'autorització sol·licitada.

Si l'autorització atorgada és per cobrar un crèdit vençut que formi part de l'usdefruit, s'ha d'establir l'obligació de l'usufructuari d'informar periòdicament, dins dels terminis atorgats, el tribunal sobre les gestions efectuades, així com del resultat final.

Però si l'autorització és per posar a interès el capital obtingut pel cobrament d'aquest crèdit, la resolució ha de contenir les garanties a establir per l'usufructuari per conservar la integritat del capital.

CAPÍTOL II

De l'expedient de delimitació de finques no inscrites

Article 104. *Àmbit d'aplicació.*

Les disposicions d'aquest capítol s'han d'aplicar quan es pretengui obtenir la delimitació de finques que no estiguin inscrites en el Registre de la Propietat. Quan es tracti de finques inscrites, s'ha d'aplicar el que disposi la legislació hipotecària.

Tampoc són aplicables als immobles la titularitat dels quals correspongui a les administracions públiques, la delimitació dels quals s'ha de practicar de conformitat amb la seva legislació específica.

Article 105. *Competència, legitimació i postulació.*

1. És competent per al coneixement d'aquest expedient el secretari judicial del jutjat de primera instància corresponent al lloc on estigui situada la finca o la major part d'aquesta.

2. L'expedient s'ha d'iniciar a instància del titular del domini de la finca o, si en són diversos, de qualsevol d'aquests, o del titular de qualsevol dret real d'ús i gaudi sobre la finca.

3. En la tramitació d'aquest expedient és preceptiva la intervenció d'un advocat si el valor de la finca és superior a 6.000 euros.

Article 106. *Sol·licitud i tramitació.*

1. L'expedient s'ha d'iniciar mitjançant un escrit en què s'han de fer constar les circumstàncies tant de la finca que es pretén separar com de les adjacents, així com les dades identificadores dels titulars de l'una i de les altres, incloses les cadastrals, amb el seu domicili si el sol·licitant el coneix. Quan la delimitació sol·licitada no es refereixi a la totalitat del perímetre de la finca, s'ha de determinar la part a què s'hagi de contreure. Respecte de les finques adjacents que apareguin inscrites en el Registre de la Propietat, se n'ha d'aportar igualment certificació registral.

El sol·licitant de la delimitació ha d'aportar, en tot cas, la certificació cadastral descriptiva i gràfica de la finca objecte de la delimitació i de les adjacents, així com els documents o justificants que serveixin de fonament a la seva pretensió. A més, en cas que el promotor manifesti que la representació gràfica cadastral no coincideix amb la de la delimitació sol·licitada, n'ha d'aportar una representació gràfica georeferenciada. En tot cas, la representació gràfica alternativa ha de respectar la resta de la delimitació de les finques afectades que resultin de la cartografia cadastral en allò no afectat per la delimitació. La representació gràfica esmentada ha d'estar degudament georeferenciada i subscripta per un tècnic competent, de manera que permeti la seva incorporació al cadastre una vegada practicada la delimitació.

2. El secretari judicial, admesa la sol·licitud, ha de comunicar l'inici de l'expedient a tots els interessats, els qui, en el termini de quinze dies, poden fer les al·legacions i presentar les proves que considerin procedents. Transcorregut el termini, el secretari judicial ha de traslladar als interessats esmentats tota la documentació aportada i els ha de citar a l'acte de delimitació que ha de tenir lloc en el termini de trenta dies per cercar l'avinença entre ells.

La pràctica de la delimitació no se suspèn per la falta d'assistència d'algun dels propietaris adjacents, però queda garantit el seu dret per demandar, en el judici declaratiu que correspongui, la possessió o propietat d'aquelles de les quals es consideri desposseït en virtut de la delimitació. De la mateixa manera, si abans de la compareixença el propietari d'alguna de les finques adjacents s'oposa a la delimitació, ha d'arxivar l'expedient en relació amb la part de la finca contigua amb la de l'opositor, i ha de reservar a les parts el seu dret perquè l'exerceixin en el judici declaratiu que correspongui, i continuar amb la resta.

Article 107. *Resolució.*

1. Si s'aconsegueix l'acord, entre tots els interessats o part d'aquests, el secretari judicial ha de fer constar en una acta tot el que acordin i que l'acte va acabar amb avinença total o parcial respecte d'algun o alguns dels contigus, així com els termes d'aquesta, i els compareixents l'han de signar. Si no es pot aconseguir cap acord, s'ha de fer constar que l'acte va acabar sense avinença.

2. Finalitzat l'acte, el secretari judicial ha de dictar un decret en què es faci constar l'avinença, o que va ser parcial respecte d'algun o alguns dels contigus, o que es va dur a terme sense avinença, i s'ha d'acordar l'arxivament definitiu de les actuacions. Al decret s'ha d'incorporar l'acta i, en tot cas, la certificació cadastral descriptiva i gràfica i, en el supòsit de discordança amb aquesta, la representació gràfica alternativa aportada.

3. El secretari judicial ha de remetre testimoni de l'acta i del decret al cadastre als efectes que aquest pugui fer, si s'escau, les alteracions cadastrals que corresponguin, segons la seva normativa reguladora.

TÍTOL VII

Dels expedients de subhastes voluntàries

Article 108. *Àmbit d'aplicació.*

Les disposicions d'aquest títol s'han d'aplicar sempre que s'hagi de procedir, fora d'un procediment de constrenyiment, a l'alienació en subhasta de béns o drets determinats, a instància del mateix interessat.

Article 109. *Competència i postulació.*

1. És competent el jutjat de primera instància que correspongui al domicili del titular, i si són diversos titulars, el corresponent a qualsevol d'aquests. Quan es tracti de béns immobles és competent el del lloc on aquests radiquin.

2. Per a l'actuació en aquest expedient no és preceptiva la intervenció d'advocat i procurador.

Article 110. *Sol·licitud.*

1. És necessària la sol·licitud d'iniciació de l'expedient, amb la identificació i l'estat del bé o dret, que ha d'anar acompanyada dels documents següents:

- a) Els que permetin acreditar la capacitat legal per contractar del sol·licitant.
- b) Els que acreditin el seu poder de disposició sobre l'objecte o dret de la subhasta. Quan es tracti de béns o drets registrables, s'ha d'adjuntar la certificació registral de domini i càrregues.
- c) El plec de condicions particulars d'acord amb les quals s'hagi de dur a terme la subhasta i on s'ha de recollir la valoració dels béns o drets a subhastar.

2. En cas que hi hagi arrendataris o ocupants de l'immoble de l'alienació del qual es tracti, el sol·licitant els ha d'identificar en la seva sol·licitud inicial, i en aquest cas s'ha de procedir de la manera que prescriu l'article 661 de la Llei d'enjudiciament civil.

3. En la sol·licitud es pot demanar al secretari judicial que acordi la venda del bé o dret per una persona o entitat especialitzada. Si es considera procedent, el secretari judicial ha d'acordar la venda esmentada amb subjecció al que estableix l'article 641 de la Llei d'enjudiciament civil en la mesura en què sigui compatible amb les disposicions d'aquest títol.

Article 111. *Tramitació.*

1. El secretari judicial, abans de resoldre sobre la sol·licitud, ha de consultar el registre públic concursal als efectes que prevegi la legislació especial.

2. En vista de la documentació, ha de resoldre el que escaigui sobre la celebració de la subhasta.

Si n'acorda la procedència, el secretari judicial ha de posar en coneixement del registre públic concursal l'existència de l'expedient amb especificació expressa del número d'identificació fiscal del titular persona física o jurídica el bé del qual hagi de ser objecte de la subhasta. El registre públic concursal ha de notificar al jutjat que estigui coneixent de l'expedient la pràctica de qualsevol assentament que es porti a terme associat al número d'identificació fiscal notificat als efectes previstos en la legislació concursal.

El secretari judicial ha de posar en coneixement del registre públic concursal la finalització de l'expedient quan aquesta es produeixi.

3. Acordada la seva celebració, si es tracta de la subhasta d'un bé immoble o dret real inscrit en el Registre de la Propietat o béns mobles subjectes a un règim de publicitat registral similar al d'aquells, el secretari judicial ha de sol·licitar per procediments electrònics la certificació registral de domini i càrregues. El registrador de la propietat ha d'expedir la certificació amb informació continuada pel mateix mitjà i ha de fer constar aquesta circumstància per una nota al marge del bé o dret. Aquesta nota produeix l'efecte d'indicar la situació de venda en subhasta del bé o dret i caduca al cap de sis mesos de la seva data llevat que amb anterioritat el secretari judicial notifiqui al registrador el tancament de l'expedient o la seva suspensió, cas en què el termini es computa des que el secretari judicial notifiqui la seva represa.

El registrador ha de notificar, immediatament i de manera telemàtica, al secretari judicial i al Portal de subhastes de l'Agència Estatal Butlletí Oficial de l'Estat el fet que s'hagi presentat un altre o altres títols que afectin o modifiquin la informació inicial.

El Portal de subhastes ha de recollir la informació proporcionada pel Registre de manera immediata per traslladar-la als qui en consultin el contingut.

4. La subhasta s'ha de portar a terme, en tot cas, de manera electrònica en el Portal de subhastes de l'Agència Estatal Butlletí Oficial de l'Estat, sota la responsabilitat del secretari judicial, per la qual cosa són aplicables les disposicions de la Llei d'enjudiciament civil sobre això, en la mesura en què siguin compatibles amb el que preveu aquest títol.

5. La publicitat i la celebració de la subhasta s'han d'ajustar al que estableix la Llei d'enjudiciament civil en tot allò que no estigui previst en el plec de condicions particulars. En els edictes s'ha d'expressar el plec de condicions.

6. Acabada la subhasta, el secretari judicial, mitjançant un decret, ha d'aprovar la rematada a favor de l'únic o el millor postor, sempre que cobreixi el tipus mínim que hagi fixat el sol·licitant o no s'hagi reservat expressament el dret a aprovar-la, cas en què se li ha de donar vista de l'expedient perquè en el termini de tres dies demani el que li interessi. Se li ha de donar la mateixa comunicació en cas que algun licitador faci l'oferta d'acceptar la rematada amb la modificació d'algunes de les condicions.

Si el sol·licitant aprova la rematada o accepta la proposició, s'ha de resoldre donant per aprovada la rematada a favor del licitador d'aquesta.

7. Quan a la subhasta no hi hagi cap postor o el sol·licitant no hagi acceptat la proposició, s'ha de sobreseure l'expedient.

8. El decret d'adjudicació ha de contenir la descripció del bé o dret, la identificació dels intervinents, l'expressió de les condicions de l'adjudicació i els altres requisits necessaris, si s'escau, per a la inscripció registral. Un testimoni de la resolució esmentada, que s'ha de lliurar a l'adjudicatari, és títol suficient per a la pràctica de les inscripcions registrals que, si s'escau, corresponguin.

TÍTOL VIII

Dels expedients de jurisdicció voluntària en matèria mercantil

CAPÍTOL I

De l'exhibició de llibres de les persones obligades a portar comptabilitat

Article 112. *Àmbit d'aplicació.*

L'exhibició de llibres, documents i suports comptables de la persona obligada a portar-los, en els casos en què sigui procedent de conformitat amb la llei i amb l'abast que aquestes determinin, es pot sol·licitar mitjançant aquest expedient, sempre que no hi hagi una norma especial aplicable al cas.

Article 113. *Competència i postulació.*

1. La competència correspon al jutjat mercantil del domicili de la persona obligada a l'exhibició, o de l'establiment a la comptabilitat del qual es refereixin els llibres i els documents de l'exhibició dels quals es tracti.

2. En la tramitació d'aquests expedients és preceptiva la intervenció d'advocat i procurador.

Article 114. *Tramitació.*

1. La sol·licitud s'ha de tramitar d'acord amb les normes comunes que regula aquesta Llei; hi ha de constar el dret o interès legítim del sol·licitant i ha d'especificar els assentaments que s'han d'examinar o el seu contingut de la manera més exacta possible, així com l'objecte i la finalitat de la sol·licitud.

Admesa la sol·licitud pel secretari judicial, aquest ha de citar a dia cert davant el jutge els qui hagin d'intervenir en l'expedient. El jutge ha de resoldre sobre la sol·licitud motivadament en la mateixa compareixença, i el secretari judicial l'ha de documentar amb posterioritat, o en els cinc dies següents a la seva finalització mitjançant una interlocutòria.

2. Si s'estima la sol·licitud, s'ha d'ordenar que es posin de manifest els llibres i documents que correspongui examinar, i s'ha d'especificar l'abast de l'exhibició, s'ha de requerir amb aquesta finalitat la persona obligada i s'ha de fixar dia i hora per a l'exhibició. Si el requerit sol·licita algun horari concret amb la finalitat de no pertorbar les seves activitats, el jutge ha d'acordar el que escaigui, un cop escoltats els interessats. De manera motivada, i amb caràcter excepcional, el jutge pot reclamar que es presentin en el jutjat els llibres o el seu suport informàtic, sempre que s'especifiquin els assentaments que s'han d'examinar.

Article 115. *Manera de dur a terme l'exhibició.*

1. La persona obligada a l'exhibició té el deure de col·laborar i facilitar l'accés a la documentació requerida perquè el sol·licitant pugui procedir al seu examen.

2. L'exhibició s'ha de fer davant el secretari judicial en el domicili o l'establiment de la persona obligada a portar els llibres, o mitjançant la seva aportació en suport informàtic si així s'ha acordat, i el sol·licitant pot examinar els llibres, documents o suports especificats per si mateix o amb la col·laboració dels experts que hagi designat en la seva sol·licitud i que el jutge hagi autoritzat; el secretari judicial ha d'aixecar acta de les actuacions.

Article 116. *Multes coercitives.*

1. Si la persona obligada a l'exhibició es nega injustificadament, obstaculitza o vulnera el deure de col·laborar i facilitar l'accés a la documentació sol·licitada, ha de ser requerida pel secretari judicial, a instància del sol·licitant, perquè ho faci i s'abstingui de

reiterar la vulneració, amb l'advertència de la imposició d'una multa i d'incórrer en un delictes de desobediència a l'autoritat judicial.

2. Si l'incompliment persisteix, el secretari judicial, després d'escoltar el requerit, per assegurar el compliment de l'ordre, pot imposar mitjançant un decret i respectant el principi de proporcionalitat, multes coercitives de fins a 300 euros al dia, que s'han d'ingressar en el Tresor Públic.

Per determinar la quantia de la multa el secretari judicial ha de tenir en compte les circumstàncies del fet de què es tracti, així com els perjudicis que s'hagin pogut causar a l'altre interessat.

CAPÍTOL II

De la convocatòria de juntes generals

Article 117. *Àmbit d'aplicació.*

L'expedient que preveu aquest capítol s'ha d'aplicar en tots els casos en què les lleis permetin sol·licitar la convocatòria d'una junta general, ja sigui ordinària o extraordinària.

Article 118. Competència, legitimació i postulació.

1. És competent el jutjat mercantil del domicili social de l'entitat a la qual es faci referència.

2. Pot sol·licitar la convocatòria qui hi estigui legitimat per les lleis corresponents.

3. Per a l'actuació en aquest expedient és preceptiva la intervenció d'advocat i procurador.

Article 119. *Tramitació.*

1. L'expedient s'ha d'iniciar mitjançant un escrit en què se sol·liciti la convocatòria de la junta, on s'ha de fer constar la concurrència dels requisits exigits legalment en cada cas, i s'hi han d'adjuntar els estatuts, els documents que justifiquin la legitimació i el compliment dels requisits esmentats.

2. Si la junta és ordinària, la sol·licitud s'ha de fonamentar en el fet que no s'ha reunit dins dels terminis establerts legalment. Si la junta sol·licitada és extraordinària, s'hi han d'expressar els motius de la sol·licitud i l'ordre del dia que se sol·licita.

3. A l'escrit també es pot sol·licitar que es designin un president i un secretari per a la junta diferents dels que correspongui estatutàriament.

4. Admesa la sol·licitud, el secretari judicial ha de fixar dia i hora per a la compareixença, a la qual s'ha de citar l'òrgan d'administració.

5. Si accedeix a la sol·licitud, ha de convocar la junta general en el termini d'un mes des que s'hagi formulat la sol·licitud, amb indicació del lloc, el dia i l'hora per a la celebració, així com l'ordre del dia, i n'ha de designar el president i el secretari. El lloc establert ha de ser el que fixin els estatuts, i si no n'hi ha, ha d'estar dins del terme municipal on radiqui el domicili de la societat.

Si se sol·licita simultàniament la celebració d'una junta ordinària i una d'extraordinària, es pot acordar que tinguin lloc conjuntament.

Contra el decret pel qual s'acordi la convocatòria de la junta general no es pot interposar cap recurs.

6. Una vegada obtinguda l'acceptació de qui hagi estat designat per presidir-la, la resolució de convocatòria de la junta s'ha de notificar al sol·licitant i a l'administrador.

En cas de no-acceptació de la persona designada, el secretari judicial n'ha de nomenar una altra que la substitueixi.

CAPÍTOL III

Del nomenament i la revocació de liquidador, auditor o interventor d'una entitat

Article 120. *Àmbit d'aplicació.*

En tots els casos en què la llei prevegi la possibilitat de sol·licitar al secretari judicial el nomenament d'un liquidador, auditor o interventor, s'ha de seguir l'expedient que preveu aquest capítol.

Per a la revocació o el cessament dels nomenaments, quan sigui necessari que els dugui a terme el secretari judicial, s'ha de seguir el mateix expedient.

Article 121. *Competència, legitimació i postulació.*

1. La competència per al nomenament de liquidador, auditor i interventor correspon al jutjat mercantil del domicili social de l'entitat a la qual es faci referència.

2. Pot sol·licitar el nomenament d'un liquidador, auditor o interventor qui hi estigui legitimat per les lleis corresponents.

3. En la tramitació d'aquests expedients és preceptiva la intervenció d'advocat i procurador.

Article 122. *Tramitació.*

1. L'expedient s'ha d'iniciar mitjançant un escrit en què s'ha de sol·licitar el nomenament d'un liquidador, auditor i interventor, i s'hi ha de fer constar la concurrència dels requisits exigits legalment en cada cas, i s'hi han d'adjuntar els documents en què es justifiqui la sol·licitud.

2. Examinades la sol·licitud i la documentació aportada, el secretari judicial ha de convocar una compareixença, i hi ha de citar els interessats que, de conformitat amb la llei, hagin d'intervenir en l'expedient. Els administradors que no hagin promogut l'expedient han de ser citats a aquesta compareixença i se'ls ha de traslladar l'escrit de sol·licitud.

Article 123. *Resolució i acceptació del càrrec.*

1. El secretari judicial ha de resoldre l'expedient per mitjà d'un decret, que ha de dictar en el termini de cinc dies a comptar de la terminació de la compareixença.

2. La decisió s'ha de notificar als nomenats per a l'acceptació del càrrec. Acceptat el nomenament, se'ls ha de proveir de l'acreditació corresponent.

3. El testimoni de la resolució s'ha de remetre al registre mercantil que correspongui per a la seva inscripció.

CAPÍTOL IV

De la reducció de capital social i de l'amortització o alienació de les participacions o accions

Article 124. *Àmbit d'aplicació, competència i postulació.*

1. En tots els casos en què la llei prevegi la possibilitat de sol·licitar al secretari judicial la reducció de capital social o l'amortització o alienació de les participacions o accions d'una societat, s'ha de seguir l'expedient general que preveu aquesta llei.

2. La competència correspon al jutjat mercantil del domicili social de l'entitat a la qual es faci referència.

3. En la tramitació d'aquests expedients és preceptiva la intervenció d'advocat i procurador.

CAPÍTOL V

De la dissolució judicial de societats

Article 125. *Àmbit d'aplicació.*

L'expedient que regula aquest capítol s'ha d'aplicar a la dissolució judicial d'una societat en els casos en què sigui procedent de conformitat amb la llei.

Article 126. *Competència, legitimació i postulació.*

1. La competència per procedir a la dissolució judicial d'una societat correspon al jutjat mercantil del seu domicili social.

2. Estan legitimats per instar la dissolució judicial de la societat els administradors, els socis i qualsevol interessat.

3. En la tramitació d'aquests expedients és preceptiva la intervenció d'advocat i procurador.

Article 127. *Tramitació.*

1. L'expedient s'ha d'iniciar mitjançant un escrit en què s'ha de fer constar la concurrència dels requisits exigits legalment per procedir a la dissolució judicial de la societat, i s'hi han d'adjuntar els documents en què es fonamenti la sol·licitud.

Quan la sol·licitud la presenti un subjecte legitimat diferent dels administradors, s'ha d'acreditar que s'ha notificat a la societat la sol·licitud de dissolució.

2. El secretari judicial ha de traslladar l'escrit als administradors, si no han promogut l'expedient, i ha de convocar una compareixença a la qual ha de citar els administradors esmentats i els altres interessats que, de conformitat amb la llei, hagin d'intervenir en l'expedient.

Article 128. *Resolució.*

1. El jutge ha de resoldre l'expedient per mitjà d'una interlocutòria en el termini de cinc dies a comptar de la terminació de la compareixença.

2. En el supòsit que el jutge declari dissolta la societat, la interlocutòria ha d'incloure la designació de les persones que hagin d'exercir el càrrec de liquidadors, i s'ha de remetre al registre mercantil que correspongui un testimoni d'aquesta interlocutòria per a la seva inscripció.

CAPÍTOL VI

De la convocatòria de l'assemblea general d'obligacionistes

Article 129. *Àmbit d'aplicació.*

L'expedient que preveu aquest capítol s'ha d'aplicar en tots els casos en què les lleis permetin sol·licitar la convocatòria d'una assemblea general d'obligacionistes.

Article 130. *Competència, legitimació i postulació.*

1. És competent el jutjat mercantil del domicili social de l'entitat emissora de les obligacions.

2. Pot sol·licitar la convocatòria qui hi estigui legitimat d'acord amb l'ordenament jurídic.

3. Per a l'actuació en aquest expedient és preceptiva la intervenció d'advocat i procurador.

Article 131. *Tramitació.*

1. L'expedient s'ha d'iniciar mitjançant un escrit en què se sol·liciti la convocatòria de l'assemblea, on s'ha de fer constar la concurrència dels requisits exigits legalment en cada cas, i s'hi han d'adjuntar els estatuts socials i, si s'escau, el reglament del sindicat, els documents que justifiquin la legitimació i el compliment dels requisits esmentats.

Admesa la sol·licitud, el secretari judicial ha de fixar dia i hora per a la compareixença, a la qual ha de citar el comissari designat en l'escriptura d'emissió i els promotors de l'assemblea.

2. Efectuada la compareixença, ha de dictar un decret en què, si escau, ha de convocar l'assemblea general d'obligacionistes per a la constitució del sindicat d'obligacionistes, i pot designar un nou comissari en substitució del que no hagi complert l'obligació de convocar l'assemblea.

Contra el decret pel qual s'acordi la convocatòria de l'assemblea general no es pot interposar cap recurs.

3. El secretari judicial ha de convocar l'assemblea en el termini d'un mes des que s'hagi formulat la sol·licitud, amb indicació del lloc, el dia i l'hora per a la celebració, així com l'ordre del dia, de conformitat amb el reglament del sindicat i el contingut de la sol·licitud.

CAPÍTOL VII

Del robatori, el furt, l'extraviament o la destrucció de títol valor o representació de parts de soci

Article 132. *Àmbit d'aplicació.*

Les disposicions d'aquest capítol s'han d'aplicar quan se sol·liciti l'adopció de les mesures que preveu la legislació mercantil en els casos de robatori, furt, extraviament o destrucció de títols valor o de representació de parts de soci.

Article 133. *Competència, legitimació i postulació.*

1. És competent el jutjat mercantil del lloc de pagament quan es tracti d'un títol de crèdit, del lloc de dipòsit en el cas de títols de dipòsit, o el del lloc del domicili de l'entitat emissora quan els títols siguin valors mobiliaris, segons que correspongui.

2. Estan legitimats per iniciar l'expedient que regula aquest capítol els posseïdors legítims dels títols que n'hagin estat desposseïts, així com els que hagin patit la seva destrucció o extraviament.

3. Per a l'actuació en aquest expedient és preceptiva la intervenció d'advocat i procurador.

Article 134. *Denúncia del fet en el cas de valors admesos a negociació en mercats secundaris oficials.*

1. Segons l'article anterior, el legitimat es pot adreçar, si el seu valor és admès a negociació en alguna borsa o un altre mercat secundari oficial, a la societat rectora del mercat secundari oficial corresponent al domicili de l'entitat emissora per denunciar el robatori, el furt, la destrucció o l'extraviament del títol.

2. La societat rectora del mercat secundari oficial corresponent ho ha de comunicar a la resta de societats rectores, que ho han de publicar en el tauler d'anuncis per impedir la transmissió del títol o títols afectats. Igualment, la denúncia s'ha de publicar en el «Butlletí Oficial de l'Estat» i, si ho sol·licita el denunciant, en un diari de gran circulació a elecció seva.

3. El denunciant ha de sol·licitar la iniciació de l'expedient que regula aquest capítol en el termini màxim de nou dies a comptar de la formalització de la denúncia.

4. Si la incoació de l'expedient no es notifica a la societat rectora del mercat secundari oficial, ha d'aixecar la interdicció dels valors, ho ha de comunicar a les societats rectores de la resta de borses o mercats oficials i ho ha de fer públic mitjançant la seva fixació en el tauler d'anuncis.

Article 135. *Tramitació.*

1. L'expedient s'ha d'iniciar mitjançant un escrit en què l'interessat ha de justificar la seva legitimació per promoure'l. Si s'ha denunciat la desposseïció del valor davant la societat rectora del mercat secundari oficial corresponent, s'ha de fer constar, amb expressió de la data de la presentació de la denúncia.

2. Incoat l'expedient, el secretari judicial ho ha de comunicar a l'emissor dels valors i, si es tracta d'un títol admès a negociació, a la societat rectora del mercat secundari oficial corresponent, als efectes que preveu l'article anterior.

3. El secretari judicial ha d'acordar l'anunci de la incoació de l'expedient en el «Butlletí Oficial de l'Estat» i en un diari de gran circulació a la seva província, i ha de disposar la citació de qui pugui estar interessat en l'expedient.

4. Efectuada la compareixença, el secretari judicial ha de dictar un decret en què s'ha de pronunciar sobre la prohibició de negociar o transmetre els valors, la suspensió del pagament del capital, els interessos o els dividends, o bé el dipòsit de les mercaderies, segons que correspongui en atenció al títol de què es tracti i, si s'escau, ha de ratificar la prohibició de negociació acordada per la societat rectora del mercat secundari oficial corresponent.

5. Sense perjudici del que disposa l'apartat anterior, quan es tracti d'un títol de tradició, no és procedent el dipòsit de les mercaderies si són de conservació impossible, difícil o molt costosa o corren el perill de patir un deteriorament greu o de disminuir considerablement de valor. En aquest cas, el secretari judicial ha d'instar al portador o al dipositari, prèvia audiència del tenidor del títol, que lliuri les mercaderies al sol·licitant si aquest ha prestat caució suficient pel valor de les mercaderies dipositades, més l'eventual indemnització dels danys i perjudicis al tenidor del títol si posteriorment s'acredita que el sol·licitant no tenia dret al lliurament.

6. A petició del sol·licitant, el secretari judicial pot nomenar un administrador per a l'exercici dels drets d'assistència i de vot a les juntes generals i especials d'accionistes corresponents als títols que siguin valors mobiliaris, així com per a la impugnació dels acords socials. La retribució del nomenat és a càrrec del sol·licitant.

7. Transcorregut el termini de sis mesos sense que s'hagi suscitat controvèrsia, el secretari judicial ha d'autoritzar el qui va promoure l'expedient a cobrar els rendiments que produeixi el títol, i ho ha de comunicar, a instància d'aquest, a l'emissor perquè pugui procedir al seu pagament.

El secretari judicial pot exigir, si ho considera oportú, al perceptor dels rendiments una fiança que en garanteixi, si s'escau, la devolució.

8. Transcorregut el termini d'un any sense que hi hagi oposició, el secretari judicial ha d'ordenar a l'emissor l'expedició de nous títols que s'han de lliurar al sol·licitant.

9. En cap cas és procedent l'anul·lació del títol o títols, si el tenidor actual que formuli oposició els ha adquirit de bona fe de conformitat amb la llei de circulació del mateix títol.

En cas que no sigui procedent l'anul·lació del títol o títols, qui n'hagi estat tenidor legítim en el moment de la pèrdua de la possessió té les accions civils o penals que corresponguin contra la persona que hagi adquirit de mala fe la possessió del document.

CAPÍTOL VIII

Del nomenament de pèrit en els contractes d'assegurança

Article 136. *Àmbit d'aplicació.*

L'expedient que regula aquest capítol s'ha d'aplicar quan en el contracte d'assegurança, de conformitat amb la seva legislació específica, no hi hagi acord entre els pèrits nomenats per l'assegurador i l'assegurat per determinar els danys produïts i aquells no estiguin conformes amb la designació d'un tercer.

Article 137. *Competència, legitimació i postulació.*

1. És competent per al coneixement d'aquest expedient el jutjat mercantil del lloc del domicili de l'assegurat.
2. Poden promoure aquest expedient qualsevol de les parts del contracte d'assegurança o totes dues conjuntament.
3. En la tramitació d'aquest expedient no és preceptiva la intervenció d'advocat i procurador.

Article 138. *Tramitació.*

1. L'expedient s'ha d'iniciar mitjançant un escrit presentat per qualsevol dels interessats en el qual s'ha de fer constar el fet de la discòrdia dels pèrits designats pels interessats per valorar els danys soferts, i s'hi ha de sol·licitar el nomenament d'un tercer pèrit. A l'escrit s'han d'adjuntar la pòlissa d'assegurança i els dictàmens dels pèrits.
2. Admesa a tràmit la sol·licitud, s'ha de convocar una compareixença, en què el secretari judicial ha d'instar els interessats que es posin d'acord en el nomenament d'un altre pèrit i, si no hi ha acord, ha de procedir a nomenar-lo d'acord amb les normes de la Llei d'enjudiciament civil.
3. Verificat el nomenament, s'ha de fer saber al designat perquè manifesti si accepta el càrrec o no, cosa que pot fer al·legant una causa justa.
4. Un cop acceptat el càrrec, se l'ha de proveir del nomenament consegüent, i s'ha d'emetre el dictamen en el termini de trenta dies, el qual s'ha d'incorporar a l'expedient, que s'ha de donar per finalitzat.

TÍTOL IX

De la conciliació

Article 139. *Procedència de la conciliació.*

1. Es pot intentar la conciliació d'acord amb les previsions d'aquest títol per assolir un acord amb la finalitat d'evitar un plet.

La utilització d'aquest expedient per a finalitats diferents de la que preveu el paràgraf anterior i que suposi un abús manifest de dret o comporti frau de llei o processal té com a conseqüència la inadmissió absoluta de la petició.

2. No s'admeten a tràmit les peticions de conciliació que es formulin en relació amb:
 - 1r Els judicis en què estiguin interessats els menors i les persones amb capacitat modificada judicialment per a la lliure administració dels seus béns.
 - 2n Els judicis en què estiguin interessats l'Estat, les comunitats autònomes i les altres administracions públiques, corporacions o institucions de la mateixa naturalesa.
 - 3r El procés de reclamació de responsabilitat civil contra jutges i magistrats.
 - 4t En general, els que es promoguin sobre matèries no susceptibles de transacció ni compromís.

Article 140. *Competència.*

1. És competent per conèixer dels actes de conciliació el jutge de pau o el secretari judicial del jutjat de primera instància o del jutjat mercantil, quan es tracti de matèries de la seva competència, del domicili del requerit. Si no el té en el territori nacional, el de la seva última residència a Espanya. No obstant això, si la quantia de la petició és inferior a 6.000 euros i no es tracta de qüestions atribuïdes als jutjats mercantils la competència correspon, si s'escau, als jutges de pau.

Si el requerit és una persona jurídica, és així mateix competent el del lloc del domicili del sol·licitant, sempre que en aquest lloc el requerit tingui una delegació, una sucursal, un establiment o oficina oberta al públic o un representant autoritzat per actuar en nom de l'entitat, que ha d'acreditar aquesta circumstància.

Si després de fer les indagacions corresponents sobre el domicili o la residència, aquestes són infructuoses o el requerit de conciliació és localitzat en un altre partit judicial, el secretari judicial ha de dictar un decret o el jutge de pau una interlocutòria en què s'ha de donar per acabat l'expedient, s'ha de fer constar aquesta circumstància i s'ha de reservar al sol·licitant de la conciliació el dret a promoure de nou l'expedient davant el jutjat competent.

2. Si se susciten qüestions de competència del jutjat o de recusació del secretari judicial o jutge de pau davant del qual es dugui a terme l'acte de conciliació, es considera intentada la compareixença sense més tràmits.

Article 141. *Sol·licitud.*

1. El qui intenti la conciliació ha de presentar davant l'òrgan competent una sol·licitud per escrit en què s'han de consignar les dades i les circumstàncies d'identificació del sol·licitant i del requerit o requerits de conciliació, el domicili o els domicilis en què poden ser citats, l'objecte de la conciliació que es pretengui i la data, i s'hi ha de determinar amb claredat i precisió quin és l'objecte de l'avinença.

Igualment el sol·licitant pot formular la sol·licitud de conciliació emplenant uns impresos normalitzats que, a aquest efecte, han d'estar a la seva disposició a l'òrgan corresponent.

2. Es poden adjuntar a la sol·licitud els documents que el sol·licitant consideri oportuns.

3. En els expedients de conciliació no és preceptiva la intervenció d'advocat ni procurador.

Article 142. *Admissió, assenyalament i citació.*

1. El secretari judicial o el jutge de pau, en els cinc dies hàbils següents a aquell en què es presenti la sol·licitud, ha de dictar resolució sobre la seva admissió i citar els interessats, amb indicació del dia i l'hora en què hagi de tenir lloc l'acte de conciliació.

2. Entre la citació i l'acte de conciliació han de passar almenys cinc dies. En cap cas es pot demorar la celebració de l'acte de conciliació més de deu dies des de l'admissió de la sol·licitud.

Article 143. *Efectes de l'admissió.*

La presentació amb admissió ulterior de la sol·licitud de conciliació interromp la prescripció, tant adquisitiva com extintiva, en els termes i amb els efectes que estableix la llei, des del moment de la seva presentació.

El termini per a la prescripció es torna a computar des que recaigui decret del secretari judicial o interlocutòria del jutge de pau que posi terme a l'expedient.

Article 144. *Compareixença a l'acte de conciliació.*

1. Les parts han de comparèixer per si mateixes o per mitjà d'un procurador, i són aplicables les normes sobre representació que recull el títol I del llibre I de la Llei d'enjudiciament civil.

2. Si el sol·licitant no compareix ni al·lega una causa justa per no concórrer, s'ha de considerar que desisteix i s'ha d'arxivar l'expedient. El requerit pot reclamar al sol·licitant la indemnització dels danys i perjudicis que la seva compareixença li hagi originat, si el sol·licitant no acredita que la seva incompareixença va ser per una causa justa. La reclamació s'ha de traslladar al sol·licitant per cinc dies, i ha de resoldre el secretari judicial o el jutge de pau, sense recurs ulterior, amb la fixació, si s'escau, de la indemnització que correspongui.

3. Si el requerit de conciliació no compareix ni al·lega una causa justa per no concórrer, s'ha de posar fi a l'acte, i la conciliació s'ha de considerar intentada a tots els efectes legals. Si els requerits són diversos i només en concorre algun, l'acte s'ha de dur a terme amb aquest i s'ha de considerar intentada la conciliació quant als restants.

4. Si el secretari judicial o el jutge de pau, si s'escau, considera acreditada la causa justa al·legada pel sol·licitant o requerit per no concórrer, s'ha d'assenyalar un nou dia i hora per a la celebració de l'acte de conciliació en el termini dels cinc dies següents a la decisió de suspendre l'acte.

Article 145. *Celebració de l'acte de conciliació.*

1. A l'acte de conciliació el sol·licitant ha d'exposar la seva reclamació, i ha de manifestar els fonaments en què la justifiqui; el requerit ha de contestar el que consideri convenient i els intervinents poden exhibir o aportar qualsevol document en què fonamentin les seves al·legacions. Si no hi ha avinença entre els interessats, el secretari judicial o el jutge de pau els ha de procurar avenir, i els ha de permetre replicar i contrareplicar, si ho volen i això pot facilitar l'acord.

2. Si s'al·lega alguna qüestió que pugui impedir la prossecució vàlida de l'acte de conciliació s'ha de donar per acabat l'acte i s'ha de considerar intentada la conciliació sense més tràmits.

3. Si hi ha conformitat entre els interessats en tot o en part de l'objecte de la conciliació, s'ha de fer constar detalladament en una acta tot el que acordin i que l'acte va acabar amb avinença, així com els termes d'aquesta, i els compareixents l'han de signar. Si no es pot aconseguir cap acord, s'ha de fer constar que l'acte va acabar sense avinença.

4. El desenvolupament de la compareixença s'ha d'enregistrar, si és possible, en un suport apte per a la gravació i la reproducció del so i de la imatge, de conformitat amb el que disposa la Llei d'enjudiciament civil. Finalitzat l'acte, el secretari judicial ha de dictar un decret o el jutge de pau ha de dictar una interlocutòria en què s'ha de fer constar l'avinença o, si s'escau, que es va intentar sense efecte o que es va dur a terme sense avinença, i s'ha d'acordar l'arxivament definitiu de les actuacions.

Article 146. *Testimoni i despeses.*

Les parts poden sol·licitar testimoni de l'acta que posi fi a l'acte de conciliació.

Les despeses que ocasioni l'acte de conciliació són a compte de qui l'hagi promogut.

Article 147. *Execució.*

1. Als efectes que preveu l'article 517.2.9è de la Llei d'enjudiciament civil, el testimoni de l'acta juntament amb el del decret del secretari judicial o de la interlocutòria del jutge de pau en què es faci constar l'avinença de les parts a l'acte de conciliació, comporta execució.

A altres efectes, allò convingut té el valor i l'eficàcia d'un conveni consignat en un document públic i solemne.

2. És competent per a l'execució el mateix jutjat que va tramitar la conciliació quan es tracti d'afers de la competència del mateix jutjat. En els altres casos és competent per a l'execució el jutjat de primera instància al qual hagi correspost conèixer de la demanda.

3. L'execució s'ha de portar a terme de conformitat amb el que estableix la Llei d'enjudiciament civil per a l'execució de sentències i convenis aprovats judicialment.

Article 148. Acció de nul·litat.

1. Contra el que s'hagi convingut a l'acte de conciliació només es pot exercir l'acció de nul·litat per les causes que invaliden els contractes.

2. La demanda per exercir l'acció esmentada s'ha d'interposar en un termini de quinze dies des que va tenir lloc la conciliació davant el tribunal competent i s'ha de substanciar pels tràmits del judici que correspongui a la seva matèria o quantia.

3. Acreditat l'exercici de l'acció de nul·litat, queda en suspens l'execució del que s'hagi convingut a l'acte de conciliació fins que es resolgui definitivament sobre l'acció exercida.

Disposició addicional primera. Referències contingudes en la legislació.

1. Les referències que efectuïn lleis de data anterior a la present a les competències del jutge en relació amb els afers de jurisdicció voluntària s'entenen fetes al jutge o al secretari judicial d'acord amb el que disposa l'apartat 3 de l'article 2 d'aquesta Llei.

Així mateix, les referències que figurin en normes de data anterior a aquesta Llei relatives a la Llei d'enjudiciament civil quant a afers de jurisdicció voluntària s'entenen fetes a la present Llei.

2. Les referències que figurin en normes de data anterior a aquesta Llei a la separació o divorci judicial s'entenen fetes a la separació o divorci legal. En el mateix sentit les referències existents a «separació de fet per mutu acord que consti fefaentment» s'han d'entendre a la separació notarial.

3. Les referències efectuades en aquesta Llei al Codi civil o a la legislació civil s'entenen fetes també a les lleis civils forals o especials allà on n'hi hagi.

Disposició addicional segona. Règim jurídic aplicable a l'acolliment de menors.

1. L'expedient per a la constitució de l'acolliment de menors es regeix per les disposicions comunes que estableix la present Llei, amb les especialitats següents:

a) Quan requereixi decisió judicial, l'ha de promoure el Ministeri Fiscal o l'entitat pública corresponent, i la proposta presentada per aquesta ha de contenir les mencions establertes en la legislació civil.

El jutge ha de sol·licitar el consentiment de l'entitat pública, si no és la promotora de l'expedient, de les persones que rebin el menor; i d'aquest, si té més de 12 anys, així com dels progenitors que no estiguin privats de la pàtria potestat ni suspesos en el seu exercici o, si s'escau, del tutor.

Els progenitors no poden al·legar a l'expedient si hi va haver causa de desemparament o no, o si, en cas que n'hi hagi hagut, després s'ha donat la rehabilitació.

Obtinguts els consentiments i efectuades les audiències amb la deguda reserva, ha de dictar la resolució que correspongui en interès del menor en el termini de cinc dies.

b) Quan no s'hagi pogut conèixer el domicili o el parador dels progenitors o tutors, esgotats els mitjans que preveu l'apartat 1 de l'article 156 de la Llei d'enjudiciament civil, o si citats personalment no compareixen, s'ha de prescindir del tràmit i el jutge ha de resoldre sobre l'acolliment.

c) Si els progenitors comuniquen al tribunal que estigui coneixent de l'expedient corresponent que pretenen impugnar la declaració de desemparament mitjançant la formulació de demanda, o promoure el procediment als efectes de rehabilitació, el secretari judicial, amb suspensió de l'expedient, ha d'assenyalar el termini de vint dies per a la presentació de la demanda. Presentada la demanda, el tribunal pot suspendre l'expedient

fins que recaigui resolució en el procediment esmentat. Si no es presenta la demanda en el termini fixat, el secretari judicial ha de continuar la tramitació de l'expedient.

2. L'expedient de cessació de l'acolliment acordat judicialment s'ha d'iniciar d'ofici o a petició del menor, del seu representant legal, de l'entitat pública, del Ministeri Fiscal o de les persones que el tinguin acollit.

Després d'escoltar l'entitat pública, el menor, el seu representant legal i els que el tinguin acollit, i previ informe del Ministeri Fiscal, el jutge ha de resoldre el que consideri procedent dins dels cinc dies següents.

3. L'expedient per adoptar mesures en tots els afers que es plantegin respecte a les relacions dels menors en règim d'acolliment amb els seus progenitors, els seus avis i les altres parents i propparents s'ha de tramitar davant el jutjat de primera instància de la seu de l'entitat pública que tingui encomanada la protecció del menor. No obstant això, si l'acolliment s'ha establert per resolució judicial, és competent per conèixer de l'expedient el jutjat de primera instància que l'hagi acordat.

Estan legitimats per promoure aquest expedient el menor, els dos progenitors, individualment o conjuntament, els seus avis i els altres parents i propparents.

Si el jutge considera procedent l'adopció de mesures, la resolució ha d'establir el règim d'estada, relació i comunicació del menor amb el sol·licitant o sol·licitants, així com les altres mesures que es refereixin a les seves relacions i siguin procedents en el cas.

4. Aquest règim és aplicable fins a l'entrada en vigor de les lleis de modificació del sistema de protecció a la infància i a l'adolescència.

Disposició addicional tercera. *Inscripció en els registres públics de documents públics estrangers.*

1. Un document públic estranger no dictat per un òrgan judicial és títol per inscriure el fet o acte de què dona fe sempre que compleixi els requisits següents:

a) Que el document l'hagi atorgat una autoritat estrangera competent de conformitat amb la legislació del seu Estat.

b) Que l'autoritat estrangera hagi intervingut en la confecció del document exercint funcions equivalents a les que exerceixen les autoritats espanyoles en la matèria de què es tracti i produeixi els mateixos o més propers efectes en el país d'origen.

c) Que el fet o acte contingut en el document sigui vàlid de conformitat amb l'ordenament designat per les normes espanyoles de dret internacional privat.

d) Que la inscripció del document estranger no sigui manifestament incompatible amb l'ordre públic espanyol.

2. El règim jurídic que preveu aquest article per a les resolucions dictades per autoritats no judicials estrangeres és aplicable a les resolucions pronunciades per òrgans judicials estrangers en matèries la competència de les quals correspongui, segons aquesta Llei, al coneixement d'autoritats espanyoles no judicials.

Disposició addicional quarta. *Aranzels notarial i registrals.*

El Govern ha d'aprovar en el termini de tres mesos a comptar de la seva publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat» els aranzels corresponents a la intervenció dels notaris i registradors de la propietat i mercantils respecte dels afers, els actes, les escriptures públiques, els expedients, els fets i els actes inscripcionables per als quals siguin competents de conformitat amb el que disposa aquesta Llei.

En tot cas, l'aranzel dels expedients de designació notarial de pèrits prevista en la normativa del contracte d'assegurança s'ha de percebre sense atenció a la quantia possible del negoci peritat.

Disposició addicional cinquena. *Modificacions i desplegaments reglamentaris.*

El Govern ha de portar a terme les modificacions i els desplegaments reglamentaris que siguin necessaris per a l'aplicació d'aquesta Llei.

Disposició addicional sisena. *No-increment de la despesa.*

Les mesures que inclou aquesta norma no poden suposar increment de dotacions, ni de retribucions, ni d'altres despeses de personal.

Disposició transitòria primera. *Expedients en tramitació.*

Els expedients afectats per aquesta Llei que estiguin en tramitació en el moment en què entri en vigor s'han de continuar tramitant de conformitat amb la legislació anterior.

Disposició transitòria segona. *Herències abintestat a favor de l'Administració pública.*

1. Les declaracions d'hereu abintestat a favor de l'Administració que estiguin en tramitació a l'entrada en vigor de la present Llei s'han de seguir tramitant, fins a la seva resolució, de conformitat amb la legislació anterior, pels òrgans judicials que n'estiguin coneixent.

2. El repartiment del cabal relicte en les herències abintestat a favor de l'Administració General de l'Estat s'ha de fer d'acord amb la legislació anterior quan a l'entrada en vigor d'aquesta Llei s'hagi publicat en el «Butlletí Oficial de l'Estat» la convocatòria corresponent.

Disposició transitòria tercera. *Expedients de subhastes voluntàries.*

Les subhastes voluntàries que tinguin lloc fins al 15 d'octubre de 2015 es regeixen per les disposicions de la Llei d'enjudiciament civil aprovada pel Reial decret de 3 de febrer de 1881.

Disposició transitòria quarta. *Expedients d'adopció i matrimonials.*

1. Les adopcions que s'iniciïn fins a l'entrada en vigor de la Llei de modificació del sistema de protecció a la infància i a l'adolescència, es regeixen per les disposicions de la Llei d'enjudiciament civil aprovada pel Reial decret de 3 de febrer de 1881.

2. Els expedients matrimonials que s'iniciïn abans del 30 de juny de 2017 els ha de seguir tramitant l'encarregat del registre civil de conformitat amb les disposicions del Codi civil i de la Llei del Registre Civil de 8 de juny de 1957.

Result favorablement l'expedient matrimonial per l'encarregat del registre civil, el matrimoni es pot celebrar, a elecció dels contraents, davant:

- 1r El jutge encarregat del registre civil i els jutges de pau per delegació d'aquell.
- 2n L'alcalde del municipi on se celebri el matrimoni o el regidor en qui aquest delegui.
- 3r El secretari judicial o notari elegit lliurement per tots dos contraents que sigui competent en el lloc de celebració.
- 4t El funcionari diplomàtic o consular encarregat del registre civil a l'estranger.

La prestació del consentiment s'ha de fer en la forma que preveuen el Codi civil i la Llei del Registre Civil de 8 de juny de 1957, amb les especialitats que estableix aquesta disposició.

El matrimoni celebrat davant l'encarregat del registre civil, el jutge de pau, l'alcalde o el regidor en qui aquest delegui o davant el secretari judicial s'ha de fer constar en acta; el que se celebri davant de notari ha de constar en una escriptura pública. En tots dos casos l'han de signar, a més d'aquell davant el qual se celebra, els contraents i dos testimonis.

Estesa l'acta o autoritzada l'escriptura pública, s'ha de lliurar a cadascun dels contraents una còpia acreditativa de la celebració del matrimoni i l'autoritzant ha de

remetre, el mateix dia i per mitjans telemàtics, testimoni o còpia autoritzada electrònica del document al registre civil per a la seva inscripció, prèvia qualificació de l'encarregat del registre civil.

Disposició transitòria cinquena. *Matrimonis celebrats per les confessions religioses evangèliques, jueves i islàmiques i per les que hagin obtingut el reconeixement d'arrelament notori a Espanya.*

1. Fins a l'entrada en vigor de la disposició final cinquena d'aquesta Llei, al matrimoni religiós evangèlic li és aplicable el que disposa l'article 7 de la Llei 24/1992, de 10 novembre, per la qual s'aprova l'acord de cooperació de l'Estat amb la Federació d'Entitats Religioses Evangèliques d'Espanya, tret de l'apartat 5, que queda redactat de la manera següent:

«5. Una vegada celebrat el matrimoni, el ministre de culte oficiant ha d'estendre una certificació expressiva de la seva celebració, amb els requisits necessaris per a la seva inscripció i les mencions d'identitat dels testimonis i de les circumstàncies de l'expedient previ, que necessàriament han d'incloure el nom i els cognoms de l'encarregat del registre civil o funcionari diplomàtic o consular que l'hagi estès. Aquesta certificació s'ha de remetre per mitjans electrònics, en la forma que es determini reglamentàriament, juntament amb la certificació acreditativa de la condició de ministre de culte, dins del termini de cinc dies, a l'encarregat del registre civil competent per a la seva inscripció. Igualment ha d'estendre en les dues còpies de la resolució una diligència expressiva de la celebració del matrimoni, i n'ha de lliurar una als contraents i conservar l'altra com a acta de la celebració a l'arxiu de l'oficiant o de l'entitat religiosa que representa com a ministre de culte.»

2. Fins a l'entrada en vigor de la disposició final sisena d'aquesta Llei, al matrimoni religiós jueu li és aplicable el que disposa l'article 7 de la Llei 25/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de cooperació de l'Estat amb la Federació de Comunitats Israelites d'Espanya, tret de l'apartat 5 de l'article 7, que queda redactat de la manera següent:

«5. Una vegada celebrat el matrimoni, el ministre de culte oficiant ha d'estendre una certificació expressiva de la seva celebració, amb els requisits necessaris per a la seva inscripció i les mencions d'identitat dels testimonis i de les circumstàncies de l'expedient, que necessàriament han d'incloure el nom i els cognoms de l'encarregat del registre civil o funcionari diplomàtic o consular que l'hagi estès. Aquesta certificació s'ha de remetre per mitjans electrònics, en la forma que es determini reglamentàriament, juntament amb la certificació acreditativa de la condició de ministre de culte, dins del termini de cinc dies, a l'encarregat del registre civil competent per a la seva inscripció. Igualment ha d'estendre en les dues còpies de la resolució prèvia de capacitat matrimonial una diligència expressiva de la celebració del matrimoni, i n'ha de lliurar una als contraents i conservar l'altra com a acta de la celebració a l'arxiu de l'oficiant o de l'entitat religiosa que representa com a ministre de culte.»

3. Fins a l'entrada en vigor de la disposició final setena d'aquesta Llei, al matrimoni religiós islàmic li és aplicable el que disposa l'article 7 de la Llei 26/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de cooperació de l'Estat amb la Comissió Islàmica d'Espanya, tret de l'apartat 3 de l'article 7, que queda redactat de la manera següent:

«3. Una vegada celebrat el matrimoni, el representant de la comunitat islàmica en què aquest s'hagi contret ha d'estendre una certificació expressiva de la seva celebració, amb els requisits necessaris per a la seva inscripció i les mencions de les circumstàncies de l'expedient, que necessàriament han d'incloure el nom i els cognoms de l'encarregat del registre civil o funcionari diplomàtic o consular que

l'hagi estès. Aquesta certificació s'ha de remetre per mitjans electrònics, en la forma que es determini reglamentàriament, juntament amb la certificació acreditativa de la capacitat del representant de la comunitat islàmica per celebrar matrimonis, de conformitat amb el que preveu l'apartat 1 de l'article 3, dins del termini de cinc dies, a l'encarregat del registre civil competent per a la seva inscripció. Igualment ha d'estendre en les dues còpies de la resolució prèvia de capacitat matrimonial una diligència expressiva de la celebració del matrimoni, i n'ha de lliurar una als contraents i conservar l'altra com a acta de la celebració a l'arxiu de la comunitat.»

4. Fins a l'entrada en vigor de l'article 58 bis de la Llei 20/2011, de 22 de juliol, del Registre Civil, la celebració del matrimoni en la forma religiosa prevista per les esglésies, confessions, comunitats religioses o federacions d'aquestes que, inscrites en el Registre d'entitats religioses, hagin obtingut el reconeixement d'arrelament notori a Espanya, requereixen la resolució prèvia de capacitat matrimonial. Complert aquest tràmit, l'encarregat del registre civil o funcionari diplomàtic o consular que hi hagi intervingut ha d'expedir dues còpies de la resolució, que ha d'incloure, en tot cas, una certificació acreditativa del judici de la capacitat matrimonial dels contraents, que aquests han de lliurar al ministre de culte encarregat de la celebració del matrimoni.

El consentiment s'ha de prestar davant un ministre de culte i dos testimonis majors d'edat. En aquests casos, el consentiment s'ha de prestar abans que hagin transcorregut sis mesos des de l'expedició del certificat de capacitat matrimonial.

A aquests efectes es consideren ministres de culte les persones físiques dedicades, amb caràcter estable, a les funcions de culte o assistència religiosa i que acreditin el compliment d'aquests requisits mitjançant una certificació expedida per l'església, confessió o comunitat religiosa que hagi obtingut el reconeixement d'arrelament notori a Espanya amb la conformitat de la federació que, si s'escau, hagi sol·licitat el reconeixement esmentat.

Una vegada celebrat el matrimoni, l'oficiant ha d'estendre una certificació expressiva de la seva celebració, amb els requisits necessaris per a la seva inscripció i les mencions d'identitat dels testimonis i de les circumstàncies de l'acta prèvia, que necessàriament han d'incloure el nom i els cognoms de l'encarregat del registre civil o funcionari diplomàtic o consular que l'hagi estès. Aquesta certificació s'ha de remetre per mitjans electrònics, en la forma que es determini reglamentàriament, juntament amb la certificació acreditativa de la condició de ministre de culte, dins del termini de cinc dies, a l'encarregat del registre civil competent per a la seva inscripció. Igualment ha d'estendre en les dues còpies de la resolució prèvia de capacitat matrimonial una diligència expressiva de la celebració del matrimoni, i n'ha de lliurar una als contraents i conservar l'altra com a acta de la celebració a l'arxiu de l'oficiant o de l'entitat religiosa que representa com a ministre de culte.

Disposició derogatòria única. *Derogació de normes.*

1. Queden derogats els articles 4, 10, 11, 63, 460 a 480, 977 a 1000, 1811 a 1879, 1901 a 1918 i 1943 a 2174 de la Llei d'enjudiciament civil aprovada pel Reial decret de 3 de febrer de 1881.
2. Es deroga l'article 316 del Codi civil.
3. Es deroguen els articles 84 a 87 de la Llei 19/1985, de 16 de juliol, canviària i del xec.
4. Així mateix, es consideren derogades, de conformitat amb l'apartat 2 de l'article 2 del Codi civil, totes les normes que s'oposin al que disposa la present Llei o hi siguin incompatibles.

Disposició final primera. *Modificació de determinats articles del Codi civil.*

El Codi civil queda modificat de la manera següent:

U. L'article 47 queda redactat de la manera següent:

«Article 47. Tampoc poden contreure matrimoni entre si:

1. (...)
2. (...)
3. Els condemnats per haver tingut participació en la mort dolosa del cònjuge o persona a la qual hagi estat unida per una relació d'afectivitat anàloga a la conjugal.»

Dos. Es modifica l'article 48:

«El jutge pot dispensar, amb causa justa i a instància de part, mitjançant una resolució prèvia dictada en un expedient de jurisdicció voluntària, els impediments de mort dolosa del cònjuge o la persona a la qual hagi estat unida per una relació d'afectivitat anàloga a la conjugal i de parentesc de grau tercer entre col·laterals. La dispensa ulterior convalida, des de la seva celebració, el matrimoni la nul·litat del qual no hagi estat instada judicialment per alguna de les parts.»

Tres. L'article 49 queda redactat de la manera següent:

«Qualsevol espanyol pot contreure matrimoni dins o fora d'Espanya:

- 1r En la forma que regula aquest Codi.
- 2n En la forma religiosa prevista legalment.

També pot contreure matrimoni fora d'Espanya d'acord amb la forma que estableixi la llei del lloc de celebració.»

Quatre. Es modifica la rúbrica de la secció segona del capítol III del títol IV del llibre I, que passa a tenir la redacció següent:

«Secció segona. De la celebració del matrimoni»

Cinc. L'article 51 queda redactat de la manera següent:

«Article 51.

1. La competència per constatar mitjançant una acta o un expedient el compliment dels requisits de capacitat de tots dos contraents i la inexistència d'impediments o la seva dispensa, o qualsevol gènere d'obstacles per contreure matrimoni, correspon al secretari judicial, notari o encarregat del registre civil del lloc del domicili d'un dels contraents, o al funcionari diplomàtic o consular encarregat del registre civil si resideixen a l'estranger.

2. És competent per celebrar el matrimoni:

1r El jutge de pau o l'alcalde del municipi on se celebri el matrimoni, o el regidor en qui aquest delegui.

2n El secretari judicial o el notari elegit lliurement pels dos contraents que sigui competent en el lloc de celebració.

3r El funcionari diplomàtic o consular encarregat del registre civil a l'estranger.»

Sis. L'article 52 queda redactat de la manera següent:

«Poden celebrar el matrimoni del qui estigui en perill de mort:

1r El jutge de pau, l'alcalde o el regidor en qui delegui, el secretari judicial, el notari o el funcionari a què es refereix l'article 51.

2n L'oficial o cap superior immediat respecte dels militars en campanya.

3r El capità o comandant respecte dels matrimonis que se celebrin a bord d'una nau o aeronau.

El matrimoni en perill de mort no requereix per a la seva celebració la tramitació prèvia de l'acta o expedient matrimonial, però sí la presència, en la celebració, de dos testimonis majors d'edat i, quan el perill de mort derivi d'una malaltia o de l'estat físic d'algun dels contraents, dictamen mèdic sobre la seva capacitat per a la prestació del consentiment i la gravetat de la situació, tret d'impossibilitat acreditada, sense perjudici del que estableix l'article 65.»

Set. L'article 53 queda redactat de la manera següent:

«La validesa del matrimoni no queda afectada per la incompetència o falta de nomenament del jutge de pau, alcalde, regidor, secretari judicial, notari o funcionari davant de qui se celebri, sempre que almenys un dels cònjuges hagi actuat de bona fe i aquells exerceixin les seves funcions públicament.»

Vuit. L'article 55 queda redactat de la manera següent:

«Un dels contraents pot contreure matrimoni per un apoderat, a qui ha d'haver concedit poder especial en forma autèntica, i sempre és necessària l'assistència personal de l'altre contraent.

En el poder s'ha de determinar la persona amb qui s'ha de celebrar el matrimoni, amb expressió de les circumstàncies personals necessàries per establir la seva identitat, i n'ha d'apreciar la validesa el secretari judicial, notari, encarregat del registre civil o funcionari que tramiti l'acta o l'expedient matrimonial previ al matrimoni.

El poder s'extingeix per la revocació del poderdant, per la renúncia de l'apoderat o per la mort de qualsevol d'ells. En cas de revocació pel poderdant és suficient la seva manifestació en forma autèntica abans de la celebració del matrimoni. La revocació s'ha de notificar immediatament al secretari judicial, notari, encarregat del registre civil o funcionari que tramiti l'acta o l'expedient previ al matrimoni, i si ja està finalitzat, a qui l'hagi de celebrar.»

Nou. L'article 56 queda redactat de la manera següent:

«Els qui vulguin contreure matrimoni han d'acreditar prèviament, en una acta o un expedient tramitat de conformitat amb la legislació del Registre Civil, que compleixen els requisits de capacitat i la inexistència d'impediments o la seva dispensa, d'acord amb el que preveu aquest Codi.

Si algun dels contraents està afectat per deficiències mentals, intel·lectuals o sensorials, el secretari judicial, notari, encarregat del registre civil o funcionari que tramiti l'acta o expedient ha d'exigir un dictamen mèdic sobre la seva aptitud per prestar el consentiment.»

Deu. L'article 57 queda redactat de la manera següent:

«El matrimoni tramitat pel secretari judicial o per un funcionari consular o diplomàtic es pot celebrar davant d'aquest o un altre diferent, o davant del jutge de pau, l'alcalde o el regidor en qui aquest delegui, a elecció dels contraents. Si l'ha tramitat l'encarregat del registre civil, el matrimoni s'ha de celebrar davant el jutge de pau, l'alcalde o el regidor en qui aquest delegui que designin els contraents.

Finalment, si és el notari qui ha estès l'acta matrimonial, els contraents poden atorgar el consentiment, a elecció seva, davant el mateix notari o un altre diferent del que hagi tramitat l'acta prèvia, el jutge de pau, l'alcalde o el regidor en qui aquest delegui.»

Onze. L'article 58 queda redactat de la manera següent:

«El jutge de pau, alcalde, regidor, secretari judicial, notari o funcionari, un cop llegits els articles 66, 67 i 68, ha de preguntar a cadascun dels contraents si consent

a contreure matrimoni amb l'altre i si efectivament el contreu en l'acte esmentat i, si tots dos responen afirmativament, ha de declarar que queden units en matrimoni i ha d'estendre l'acta o autoritzar l'escriptura corresponent.»

Dotze. L'article 60 queda redactat de la manera següent:

«1. El matrimoni celebrat segons les normes del dret canònic o en qualsevol altra forma religiosa prevista en els acords de cooperació entre l'Estat i les confessions religioses produeix efectes civils.

2. Igualment, es reconeixen efectes civils al matrimoni celebrat en la forma religiosa prevista per les esglésies, confessions, comunitats religioses o federacions d'aquestes que, inscrites en el Registre d'entitats religioses, hagin obtingut el reconeixement d'arrelament notori a Espanya.

En aquest supòsit, el reconeixement d'efectes civils requereix el compliment dels requisits següents:

a) La tramitació d'una acta o expedient previ de capacitat matrimonial d'acord amb la normativa del Registre Civil.

b) La lliure manifestació del consentiment davant un ministre de culte degudament acreditat i dos testimonis majors d'edat.

La condició de ministre de culte s'ha d'acreditar mitjançant una certificació expedida per l'església, confessió o comunitat religiosa que hagi obtingut el reconeixement d'arrelament notori a Espanya, amb la conformitat de la federació que, si s'escau, hagi sol·licitat aquest reconeixement.

3. Per al ple reconeixement dels efectes civils del matrimoni celebrat en forma religiosa cal atènyer-se al que disposa el capítol següent.»

Tretze. L'article 62 queda redactat de la manera següent:

«La celebració del matrimoni s'ha de fer constar mitjançant una acta o escriptura pública que han de signar aquell davant de qui se celebri, els contraents i dos testimonis.

Estesa l'acta o autoritzada l'escriptura pública, l'autoritzant ha de remetre una còpia acreditativa de la celebració del matrimoni al registre civil competent, per a la seva inscripció, prèvia qualificació per l'encarregat del registre.»

Catorze. L'article 63 queda redactat de la manera següent:

«La inscripció del matrimoni celebrat a Espanya en forma religiosa s'ha de practicar amb la simple presentació de la certificació de l'església, o confessió, comunitat religiosa o federació respectiva, que ha d'expressar les circumstàncies exigides per la legislació del Registre Civil.

S'ha de denegar la pràctica de l'assentament quan dels documents presentats o dels assentaments del registre consti que el matrimoni no compleix els requisits que aquest títol exigeix per a la seva validesa.»

Quinze. L'article 65 queda redactat de la manera següent:

«En els casos en què el matrimoni s'hagi celebrat sense que s'hagi tramitat el corresponent expedient o acta prèvia, si aquest és necessari, el secretari judicial, el notari, o el funcionari diplomàtic o consular encarregat del registre civil que l'hagi celebrat, abans de dur a terme les actuacions que corresponguin per a la seva inscripció, ha de comprovar si concorren els requisits legals per a la seva validesa, mitjançant la tramitació de l'acta o expedient a què es refereix aquest article.

Si la celebració del matrimoni s'ha fet davant una autoritat o persona competent diferent de les que indica el paràgraf anterior, l'acta d'aquella s'ha de remetre a l'encarregat del registre civil del lloc de celebració perquè procedeixi a la

comprovació dels requisits de validesa, mitjançant l'expedient corresponent. Efectuada aquesta comprovació, l'encarregat del registre civil ha de procedir a la seva inscripció.»

Setze. Es modifica el número 3r de l'article 73, que queda redactat de la manera següent:

«3r El que es contregui sense la intervenció del jutge de pau, alcalde o regidor, secretari judicial, notari o funcionari davant de qui s'hagi de celebrar, o sense la dels testimonis.»

Disset. El paràgraf primer de l'article 81 queda redactat de la manera següent:

«S'ha de decretar judicialment la separació quan hi hagi fills menors no emancipats o amb la capacitat modificada judicialment que depenguin dels seus progenitors, sigui quina sigui la forma de celebració del matrimoni.»

Divuit. L'article 82 queda redactat de la manera següent:

«1. Els cònjuges poden acordar la seva separació de mutu acord transcorreguts tres mesos des de la celebració del matrimoni mitjançant la formulació d'un conveni regulador davant el secretari judicial o en una escriptura pública davant notari, en què, juntament amb la voluntat inequívoca de separar-se, han de determinar les mesures que hagin de regular els efectes derivats de la separació en els termes que estableix l'article 90. Els funcionaris diplomàtics o consulars, en exercici de les funcions notariales que tenen atribuïdes, no poden autoritzar l'escriptura pública de separació.

Els cònjuges han d'intervenir en l'atorgament de manera personal, sense perjudici que els hagi d'assistir un lletrat en exercici, amb el seu consentiment davant el secretari judicial o notari. Igualment els fills majors o menors emancipats han d'atorgar el consentiment davant el secretari judicial o notari respecte de les mesures que els afectin pel fet de no tenir ingressos propis i conviure al domicili familiar.

2. No és aplicable el que disposa aquest article quan hi hagi fills menors no emancipats o amb la capacitat modificada judicialment que depenguin dels seus progenitors.»

Dinou. L'article 83 queda redactat de la manera següent:

«La sentència o decret de separació o l'atorgament de l'escriptura pública del conveni regulador que la determini produeixen la suspensió de la vida comuna dels casats i cessa la possibilitat de vincular béns de l'altre cònjuge en l'exercici de la potestat domèstica.

Els efectes de la separació matrimonial es produeixen des de la fermesa de la sentència o decret que així la declari o des de la manifestació del consentiment de tots dos cònjuges atorgat en escriptura pública de conformitat amb el que disposa l'article 82. S'ha de remetre testimoni de la sentència o decret, o còpia de l'escriptura pública, al registre civil per a la seva inscripció, sense que, fins que aquesta tingui lloc, es produeixin plens efectes davant de tercers de bona fe.»

Vint. L'article 84 queda redactat de la manera següent:

«La reconciliació posa fi al procediment de separació i deixa sense efecte ulterior el que s'hi hagi resolt, però tots dos cònjuges separadament ho han de posar en coneixement del jutge que entengui o hagi entès en el litigi. No obstant això, mitjançant una resolució judicial, s'han de mantenir o modificar les mesures adoptades en relació amb els fills, quan hi hagi una causa que ho justifiqui.

Quan la separació hagi tingut lloc sense intervenció judicial, en la forma que preveu l'article 82, la reconciliació s'ha de formalitzar en una escriptura pública o acta de manifestacions.

La reconciliació s'ha d'inscriure, per a la seva eficàcia davant de tercers, en el registre civil corresponent.»

Vint-i-u. L'article 87 queda redactat de la manera següent:

« Els cònjuges també poden acordar el seu divorci de mutu acord mitjançant la formulació d'un conveni regulador davant el secretari judicial o en una escriptura pública davant notari, en la forma i amb el contingut que regula l'article 82, amb la concurrència dels mateixos requisits i circumstàncies que s'hi exigeixen. Els funcionaris diplomàtics o consulars, en exercici de les funcions notariales que tenen atribuïdes, no poden autoritzar l'escriptura pública de divorci.»

Vint-i-dos. L'article 89 queda redactat de la manera següent:

«Els efectes de la dissolució del matrimoni per divorci es produeixen des de la fermesa de la sentència o el decret que així el declari o des de la manifestació del consentiment de tots dos cònjuges atorgat en una escriptura pública de conformitat amb el que disposa l'article 87. No perjudica tercers de bona fe sinó a partir de la seva respectiva inscripció en el registre civil.»

Vint-i-tres. Es modifica l'article 90, que queda redactat de la manera següent:

«1. El conveni regulador a què es refereixen els articles 81, 82, 83, 86 i 87 ha de contenir, almenys i sempre que siguin aplicables, els aspectes següents:

a) La cura dels fills subjectes a la pàtria potestat de tots dos, l'exercici d'aquesta i, si s'escau, el règim de comunicació i estada dels fills amb el progenitor que no visqui habitualment amb ells.

b) Si es considera necessari, el règim de visites i comunicació dels néts amb els seus avis, tenint en compte, sempre, l'interès d'aquells.

c) L'atribució de l'ús de l'habitatge i aixovar familiar.

d) La contribució a les càrregues del matrimoni i aliments, així com les seves bases d'actualització i garanties, si s'escau.

e) La liquidació, quan correspongui, del règim econòmic del matrimoni.

f) La pensió que de conformitat amb l'article 97 correspongui satisfer, si s'escau, a un dels cònjuges.

2. Els acords dels cònjuges adoptats per regular les conseqüències de la nul·litat, la separació i el divorci presentats davant l'òrgan judicial els ha d'aprovar el jutge excepte si són danyosos per als fills o greument perjudicials per a un dels cònjuges.

Si les parts proposen un règim de visites i comunicació dels néts amb els avis, el jutge el pot aprovar prèvia audiència dels avis en què aquests prestin el seu consentiment. La denegació dels acords s'ha de fer mitjançant una resolució motivada, i en aquest cas els cònjuges han de sotmetre a la consideració del jutge una nova proposta per a la seva aprovació, si escau.

Quan els cònjuges formalitzin els acords davant el secretari judicial o notari i aquests considerin que, segons el seu parer, algun pot ser danyós o greument perjudicial per a un dels cònjuges o per als fills majors o menors emancipats afectats, ho han d'advertir als atorgants i han de donar per acabat l'expedient. En aquest cas, els cònjuges només poden acudir davant el jutge per a l'aprovació de la proposta de conveni regulador.

Des de l'aprovació del conveni regulador o l'atorgament de l'escriptura pública, es poden fer efectius els acords per la via de constrenyiment.

3. Les mesures que el jutge adopti a falta d'acord o les convingudes pels cònjuges judicialment poden ser modificades judicialment o per un nou conveni aprovat pel jutge, quan així ho aconsellin les noves necessitats dels fills o el canvi de les circumstàncies dels cònjuges. Les mesures que s'hagin convingut davant el secretari judicial o en una escriptura pública poden ser modificades per un nou acord, subjecte als mateixos requisits que exigeix aquest Codi.

4. El jutge o les parts poden establir les garanties reals o personals que requereixi el compliment del conveni.»

Vint-i-quatre. Es modifica el primer paràgraf de l'article 95, que passa a quedar redactat de la manera següent:

«La sentència ferma, el decret ferm o l'escriptura pública que formalitzi el conveni regulador, si s'escau, produeix, respecte dels béns del matrimoni, la dissolució o extinció del règim econòmic matrimonial i n'ha d'aprovar la liquidació si hi ha mutu acord entre els cònjuges sobre això.

Si la sentència de nul·litat declara la mala fe d'un sol dels cònjuges, el que hagi actuat de bona fe pot optar per aplicar en la liquidació del règim econòmic matrimonial les disposicions relatives al règim de participació, i el de mala fe no té dret a participar en els guanys obtinguts pel seu consort.»

Vint-i-cinc. L'últim paràgraf de l'article 97 queda redactat de la manera següent:

«La resolució judicial o el conveni regulador formalitzat davant el secretari judicial o el notari ha de fixar la periodicitat, la forma de pagament, les bases per actualitzar la pensió, la durada o el moment de cessament i les garanties per a la seva efectivitat.»

Vint-i-sis. L'article 99 queda redactat de la manera següent:

«En qualsevol moment es pot convenir la substitució de la pensió fixada judicialment o per un conveni regulador formalitzat de conformitat amb l'article 97 per la constitució d'una renda vitalícia, l'usdefruit de determinats béns o el lliurament d'un capital en béns o en diners».

Vint-i-set. L'article 100 queda redactat de la manera següent:

«Fixada la pensió i les bases de la seva actualització en la sentència de separació o de divorci, només es pot modificar per alteracions en la fortuna d'un cònjuge o de l'altre que així ho aconsellin.

La pensió i les bases d'actualització fixades en el conveni regulador formalitzat davant el secretari judicial o notari es poden modificar mitjançant un nou conveni, subjecte als mateixos requisits que exigeix aquest Codi.»

Vint-i-vuit. L'apartat 2 de l'article 107 queda redactat de la manera següent:

«2. La separació i el divorci legal es regeixen per les normes de la Unió Europea o espanyoles de dret internacional privat.»

Vint-i-nou. El paràgraf segon de l'article 156 queda redactat de la manera següent:

«En cas de desacord, qualsevol dels dos pot acudir al jutge, qui, després d'escoltar tots dos i el fill, si té suficient maduresa i, en tot cas, si té més de dotze anys, ha d'atribuir la facultat de decidir al pare o a la mare. Si els desacords són reiterats o concorre qualsevol altra causa que entorpeixi greument l'exercici de la pàtria potestat, la pot atribuir totalment o parcialment a un dels pares o distribuir entre ells les seves funcions. Aquesta mesura té vigència durant el termini que es fixi, que mai no pot excedir els dos anys.»

Trenta. L'últim paràgraf de l'article 158 queda redactat de la manera següent:

«Totes aquestes mesures es poden adoptar dins de qualsevol procés civil o penal o bé en un expedient de jurisdicció voluntària.»

Trenta-u. L'article 167 queda redactat de la manera següent:

«Quan l'administració dels progenitors posi en perill el patrimoni del fill, el jutge, a petició del mateix fill, del Ministeri Fiscal o de qualsevol parent del menor, pot adoptar les mesures que consideri necessàries per a la seguretat i cura dels béns, exigir caució o fiança per a la continuació en l'administració o fins i tot nomenar un administrador.»

Trenta-dos. El paràgraf primer de l'apartat 3 de l'article 173 queda redactat de la manera següent:

«3. Si els progenitors o el tutor no hi consenten o s'hi oposen, l'acolliment només el pot acordar el jutge, en interès del menor, de conformitat amb els tràmits de la Llei de jurisdicció voluntària. La proposta de l'entitat pública ha de contenir els mateixos aspectes esmentats en el número anterior.»

Trenta-tres. Es modifica el primer paràgraf de l'apartat 2 de l'article 176, que queda redactat de la manera següent:

«2. Per iniciar l'expedient d'adopció és necessària la proposta prèvia de l'entitat pública a favor de l'adoptant o adoptants que aquesta entitat pública hagi declarat idonis per a l'exercici de la pàtria potestat. La declaració d'idoneïtat ha de ser prèvia a la proposta.»

Trenta-quatre. L'apartat 2 de l'article 177 passa a tenir la redacció següent:

«2. Han d'assentir a l'adopció:

1r El cònjuge de l'adoptant o la persona a la qual estigui unit per una relació d'afectivitat anàloga a la conjugal, sempre que no sigui també adoptant, llevat que hi hagi separació legal.

2n Els progenitors de l'adoptand que no estigui emancipat, llevat que estiguin privats de la pàtria potestat per una sentència ferma o incursos en una causa legal per a aquesta privació. Aquesta situació només es pot apreciar en el procediment judicial contradictori que regula la Llei d'enjudiciament civil.

No és necessari l'assentiment quan els que l'hagin de prestar estiguin impossibilitats per fer-ho, impossibilitat que s'ha d'apreciar motivadament en la resolució judicial que constitueixi l'adopció.

L'assentiment de la mare no es pot prestar fins que hagin transcorregut trenta dies des del part.»

Trenta-cinc. L'article 181 queda redactat de la manera següent:

«En tot cas, desapareguda una persona del seu domicili o del lloc de la seva última residència, sense que se n'hagin tingut més notícies, el secretari judicial pot nomenar, a instància de part interessada o del Ministeri Fiscal, un defensor que empari i representi el desaparegut en judici o en els negocis que no admetin demora sense perjudici greu. S'exceptuen els casos en què aquell estigui legítimament representat voluntàriament de conformitat amb l'article 183.

El cònjuge present major d'edat no separat legalment és el representant i defensor nat del desaparegut; i si no n'hi ha, el parent més proper fins al quart grau, també major d'edat. A falta de parents, no-presència d'aquests o urgència notòria, el

secretari judicial ha de nomenar una persona solvent i de bons antecedents, prèvia audiència del Ministeri Fiscal.

També pot adoptar, segons el seu arbitri, les mesures necessàries per a la conservació del patrimoni.»

Trenta-sis. L'últim paràgraf de l'article 183 queda redactat de la manera següent:

«La mort o la renúncia justificada del mandatari, o la caducitat del mandat, determina l'absència legal, si quan aquelles es produeixen s'ignora el parador del desaparegut i ha transcorregut un any des que se'n van tenir les últimes notícies, i, si no, des de la seva desaparició. Inscrita en el registre civil la declaració d'absència, queden extingits de dret tots els mandats generals o especials atorgats per l'absent.»

Trenta-set. L'article 184 queda redactat de la manera següent:

«Tret d'un motiu greu apreciat pel secretari judicial, la representació del declarat absent, la indagació de la seva persona, la protecció i administració dels seus béns i el compliment de les seves obligacions, corresponen:

- 1r Al cònjuge present major d'edat no separat legalment o de fet.
- 2n Al fill major d'edat; si n'hi ha diversos, són preferits els que conviuen amb l'absent i el més gran al més petit.
- 3r A l'ascendent més proper de menys edat d'una línia o de l'altra.
- 4t Als germans majors d'edat que hagin conviscut familiarment amb l'absent, amb preferència del més gran sobre el més petit.

A falta de les persones expressades, corresponen en tota la seva extensió a la persona solvent de bons antecedents que el secretari judicial, escoltat el Ministeri Fiscal, designi al seu arbitri.»

Trenta-vuit. L'article 185 queda redactat de la manera següent:

«El representant del declarat absent queda subjecte a les obligacions següents:

- 1a Inventariar els béns mobles i descriure els immobles del seu representat.
- 2a Prestar la garantia que el secretari judicial fixi prudencialment. Queden exceptuats els compresos en els números 1r, 2n i 3r de l'article precedent.
- 3a Conservar i defensar el patrimoni de l'absent i obtenir dels seus béns els rendiments normals de què siguin susceptibles.
- 4a Ajustar-se a les normes que estableix la Llei processal civil pel que fa a la possessió i l'administració dels béns de l'absent.

Són aplicables als representants datius de l'absent, en la mesura en què s'adaptin a la seva representació especial, els preceptes que regulen l'exercici de la tutela i les causes d'inhabilitat, remoció i excusa dels tutors.»

Trenta-nou. L'article 186 queda redactat de la manera següent:

«Els representants legítims del declarat absent compresos en els números 1r, 2n i 3r de l'article 184 gaudeixen de la possessió temporal del patrimoni de l'absent i han de fer seus els productes líquids en la quantia que el secretari judicial assenyali, prenent en consideració l'import dels fruits, les rendes i els aprofitaments, el nombre de fills de l'absent i les obligacions alimentàries amb aquests, les cures i actuacions que la representació requereixi, les afeccions que gravin el patrimoni i les altres circumstàncies de la mateixa índole.

Els representants legítims que comprèn el número 4t de l'article expressat gaudeixen, també, de la possessió temporal i han de fer seus els fruits, les rendes i els aprofitaments en la quantia que assenyali el secretari judicial, sense que en cap

cas puguin retenir més dels dos terços dels productes líquids, i amb la reserva del terç restant per a l'absent, o, si s'escau, per als seus hereus o drethavents.

Els posseïdors temporals dels béns de l'absent no els poden vendre, gravar, hipotecar o empenyorar, sinó en cas de necessitat o utilitat evident, reconeguda i declarada pel secretari judicial, qui, en el moment d'autoritzar els actes esmentats, ha de determinar l'ús de la quantitat obtinguda.»

Quaranta. L'article 187 queda redactat de la manera següent:

«Si durant el gaudi de la possessió temporal o de l'exercici de la representació dativa algú prova el seu dret preferent a aquesta possessió, se n'ha d'excloure el posseïdor actual, però aquell no té dret als productes sinó a partir del dia de la presentació de la demanda.

Si apareix l'absent, se li ha de restituir el patrimoni, però no els productes percebuts, tret de mala fe intervinent, cas en què la restitució ha de comprendre també els fruits percebuts i els haguts de percebre a comptar del dia en què aquella es va produir, segons la declaració del secretari judicial.»

Quaranta-u. Els apartats 2n, 3r i 4t de l'article 194 queden redactats de la manera següent:

«2n Dels que s'acrediti que estaven a bord d'una nau el naufragi o la desaparició per immersió al mar de la qual s'hagi comprovat, o a bord d'una aeronau el sinistre de la qual s'hagi verificat i hi hagi evidències racionals d'absència de supervivents.

3r Dels que no se'n tinguin notícies després que s'acrediti que estaven a bord d'una nau el naufragi o la desaparició per immersió al mar de la qual s'hagi comprovat o a bord d'una aeronau el sinistre de la qual s'hagi verificat, o, en cas que s'hagin trobat restes humanes en aquests supòsits, i no hagin pogut ser identificades, així que hagin transcorregut vuit dies.

4t Dels que estiguin a bord d'una nau que es presumeix naufragada o desapareguda per immersió al mar, perquè no ha arribat a la seva destinació, o si sense tenir un punt fix d'arribada, no ha tornat i hi ha evidències racionals d'absència de supervivents, en qualsevol dels casos així que hagi transcorregut un mes comptat des de les últimes notícies rebudes o, per falta d'aquestes, des de la data de sortida de la nau del port inicial del viatge.

5è Dels que estiguin a bord d'una aeronau que es presumeix sinistrada en la realització del viatge sobre mars, zones desèrtiques o deshabitades, perquè no ha arribat a la seva destinació, o si sense tenir un punt fix d'arribada, no ha tornat, i hi ha evidències racionals d'absència de supervivents, en qualsevol dels casos així que hagi transcorregut un mes comptat des de les últimes notícies de les persones o de l'aeronau i, si no n'hi ha, des de la data d'inici del viatge. Si aquest es fa per etapes, el termini indicat s'ha de computar des del punt d'enlairament del qual es van rebre les últimes notícies.»

Quaranta-dos. L'article 196 queda redactat de la manera següent:

«Ferma la declaració de mort de l'absent, s'ha d'obrir la successió en els seus béns, i s'ha de procedir a la seva adjudicació de conformitat amb el que es disposi legalment.

Els hereus no poden disposar a títol gratuït fins a cinc anys després de la declaració de la mort.

Fins que transcorri aquest mateix termini no s'han de lliurar els llegats, si n'hi ha, ni tenen dret a exigir-los els legataris, tret de les deixes piadoses en sufragi de l'ànima del testador o els llegats a favor d'institucions de beneficència.

És obligació ineludible dels successors, encara que si es tracta d'un de sol no és necessària la partició, la de formar notarialment un inventari detallat dels béns mobles i una descripció dels immobles.»

Quaranta-tres. Es modifica la rúbrica del capítol III del títol VIII del llibre primer:

«De la inscripció en el Registre Civil»

Quaranta-quatre. L'article 198 queda redactat de la manera següent:

«En el Registre Civil s'han de fer constar les declaracions de desaparició, absència legal i de mort, així com les representacions legítimes i datives acordades, i la seva extinció.

Així mateix s'hi han d'anotar els inventaris de béns mobles i descripció d'immobles que s'ordenen en aquest títol; els decrets de concessió i les escriptures de transmissions i gravàmens que efectuïn els representants legítims o datius dels absents; i l'escriptura de descripció o inventari dels béns, així com de les escriptures de partició i adjudicació efectuades en virtut de la declaració de mort o de les actes de protocol·lització dels quaderns de partició en els seus respectius casos.»

Quaranta-cinc. L'article 219 queda redactat de la manera següent:

«La inscripció de les resolucions a què es refereix l'article anterior s'ha de practicar en virtut d'un testimoni tramès a l'encarregat del registre civil.»

Quaranta-sis. L'article 249 queda redactat de la manera següent:

«Durant la tramitació de l'expedient de remoció, es pot suspendre el tutor en les seves funcions i nomenar un defensor judicial al tutelat.»

Quaranta-set. L'article 256 queda redactat de la manera següent:

«Mentre es resolgui sobre l'excusa, el que l'hagi proposat està obligat a exercir la funció.

Si no ho fa, s'ha de procedir a nomenar un defensor que el substitueixi, i el substituït queda responsable de totes les despeses ocasionades per l'excusa si aquesta és rebutjada.»

Quaranta-vuit. L'article 259 queda redactat de la manera següent:

«El secretari judicial ha de donar possessió del seu càrrec al tutor nomenat.»

Quaranta-nou. L'article 263 queda redactat de la manera següent:

«El secretari judicial pot prorrogar aquest termini en una resolució motivada si concorre causa per a això.»

Cinquanta. L'article 264 queda redactat de la manera següent:

«L'inventari s'ha de formar davant el secretari judicial amb intervenció del Ministeri Fiscal i amb citació de les persones que aquell consideri convenient.»

Cinquanta-u. L'article 265 queda redactat de la manera següent:

«Els diners, les joies, els objectes preciosos i els valors mobiliaris o documents que, segons el parer del secretari judicial, no hagin de quedar en poder del tutor s'han de dipositar en un establiment destinat a aquest efecte.

Les despeses que ocasionin les mesures anteriors són a càrrec dels béns del tutelat.»

Cinquanta-dos. L'article 299 bis queda redactat de la manera següent:

«Quan es tingui coneixement que una persona ha de ser sotmesa a tutela o curatela i mentre no recaigui la resolució judicial que posi fi al procediment, n'ha d'assumir la representació i defensa el Ministeri Fiscal. En aquest cas, quan a més de la cura de la persona s'hagi de procedir a la dels béns, el secretari judicial pot designar un defensor judicial que els administri, qui li ha de retre comptes de la seva gestió una vegada concloua.»

Cinquanta-tres. L'article 300 queda redactat de la manera següent:

«En un expedient de jurisdicció voluntària, d'ofici o a petició del Ministeri Fiscal, del mateix menor o de qualsevol persona capaç de comparèixer en judici, s'ha de nomenar defensor qui es consideri més idoni per al càrrec.»

Cinquanta-quatre. L'article 302 queda redactat de la manera següent:

«El defensor judicial té les atribucions que se li hagin concedit, i ha de retre comptes de la seva gestió una vegada concloua.»

Cinquanta-cinc. L'article 314 es redacta de la manera següent:

«L'emancipació té lloc:

- 1r Per la majoria d'edat.
- 2n Per concessió dels que exerceixen la pàtria potestat.
- 3r Per concessió judicial.»

Cinquanta-sis. L'article 681 queda redactat de la manera següent:

«Article 681.

No poden ser testimonis en els testaments:

- Primer. Els menors d'edat, llevat del que disposa l'article 701.
- Segon. Sense contingut.
- Tercer. Els que no entenguin l'idioma del testador.
- Quart. Els que no presentin el discerniment necessari per exercir la tasca testifical.
- Cinquè. El cònjuge o els parents dins del quart grau de consanguinitat o segon d'afinitat del notari autoritzant i els qui hi tinguin una relació de treball.»

Cinquanta-set. L'article 689 queda redactat de la manera següent:

«El testament hològraf s'ha de protocol·litzar, amb la seva presentació, en els cinc anys següents a la mort del testador, davant un notari. Aquest ha d'estendre l'acta de protocol·lització de conformitat amb la legislació notarial.»

Cinquanta-vuit. L'article 690 queda redactat de la manera següent:

«La persona que tingui en el seu poder un testament hològraf l'ha de presentar davant un notari competent en els deu dies següents a aquell en què tingui coneixement de la mort del testador. L'incompliment d'aquest deure el fa responsable dels danys i perjudicis que hagi causat.

També el pot presentar qualsevol que tingui interès en el testament com a hereu, legatari, marmessor o en qualsevol altre concepte.»

Cinquanta-nou. L'article 691 queda redactat de la manera següent:

«Presentat el testament hològraf i acreditada la mort del testador, s'ha de procedir a la seva adveració de conformitat amb la legislació notarial.»

Seixanta. L'article 692 queda redactat de la manera següent:

«Adverat el testament i acreditada la identitat del seu autor, s'ha de procedir a la seva protocol·lització.»

Seixanta-u. L'article 693 queda redactat de la manera següent:

«El notari, si considera acreditada l'autenticitat del testament, ha d'autoritzar l'acta de protocol·lització, en què ha de fer constar les actuacions efectuades i, si s'escau, les observacions manifestades.

Si el testament no és adverat, perquè no s'acredita suficientment la identitat de l'atorgant, s'ha de procedir a l'arxivament de l'expedient sense protocol·litzar el testament esmentat.

Autoritzada o no la protocol·lització del testament hològraf, els interessats no conformes poden exercir els seus drets en el judici que correspongui.»

Seixanta-dos. Es modifica el segon paràgraf de l'article 703, que queda redactat de la manera següent:

«Quan el testador mori en el termini esmentat, també queda ineficaç el testament si dins dels tres mesos següents a la mort no s'acudeix al notari competent perquè l'elevi a escriptura pública, tant si s'ha atorgat per escrit com verbalment.»

Seixanta-tres. Es modifica l'article 704, que queda redactat de la manera següent:

«Els testaments atorgats sense autorització del notari són ineficaços si no s'eleven a escriptura pública i es protocol·litzen en la forma que preveu la legislació notarial.»

Seixanta-quatre. L'article 712 queda redactat de la manera següent:

«1. La persona que tingui en el seu poder un testament tancat l'ha de presentar davant d'un notari competent en els deu dies següents a aquell en què tingui coneixement de la mort del testador.

2. El notari autoritzant d'un testament tancat, constituït en dipositori d'aquest pel testador, ha de comunicar, en els deu dies següents a aquell en què tingui coneixement de la seva mort, l'existència del testament al cònjuge supervivent, als descendents i als ascendents del testador i, a falta d'aquests, als parents col·laterals fins al quart grau.

3. En els dos supòsits anteriors, si no es coneix la identitat o el domicili d'aquestes persones, o si se n'ignora l'existència, el notari ha de donar la publicitat que determini la legislació notarial.

L'incompliment d'aquest deure, així com el de la presentació del testament per qui el tingui en el seu poder o pel notari, el fa responsable dels danys i perjudicis causats.»

Seixanta-cinc. El paràgraf primer de l'article 713 queda redactat de la manera següent:

«El qui amb dol deixi de presentar el testament tancat que consti en el seu poder dins del termini que fixa l'article anterior, a més de la responsabilitat que s'hi determina, perd tots els drets a l'herència, si en té com a hereu abintestat o com a hereu o legatari per testament.»

Seixanta-sis. L'article 714 queda redactat de la manera següent:

«Per a l'obertura i protocol·lització del testament tancat s'ha d'observar el que preveu la legislació notarial.»

Seixanta-set. L'article 718 queda redactat de la manera següent:

«Els testaments atorgats d'acord amb els dos articles anteriors s'han de remetre com més aviat millor al Quarter General i, per aquest, al Ministeri de Defensa.

El Ministeri, si ha mort el testador, ha de remetre el testament al col·legi notarial corresponent a l'últim domicili del difunt, i si aquest no es coneix, l'ha de remetre al Col·legi Notarial de Madrid.

El col·legi notarial ha de remetre el testament al notari corresponent a l'últim domicili del testador. Un cop rebut pel notari, ha de comunicar, en els deu dies següents, la seva existència als hereus i els altres interessats en la successió, perquè compareguin davant d'ell amb l'objecte de protocol·litzar-lo d'acord amb el que es disposa legalment.»

Seixanta-vuit. Els apartats 1, 2 i 3 de l'article 756 queden redactats de la manera següent:

«1. El qui sigui condemnat per sentència ferma per haver atemptat contra la vida, o a pena greu per haver causat lesions o per haver exercit habitualment violència física o psíquica en l'àmbit familiar al causant, el seu cònjuge, la persona a la qual estigui unit per una relació d'afectivitat anàloga o algun dels seus descendents o ascendents.

2. El qui sigui condemnat per sentència ferma per delictes contra la llibertat, la integritat moral i la llibertat i indemnitat sexual, si l'ofès és el causant, el seu cònjuge, la persona a la qual estigui unit per una relació d'afectivitat anàloga o algun dels seus descendents o ascendents.

Així mateix, el condemnat per sentència ferma a pena greu per haver comès un delicte contra els drets i deures familiars respecte de l'herència de la persona perjudicada.

També el privat per resolució ferma de la pàtria potestat, o remogut de l'exercici de la tutela o l'acolliment familiar d'un menor o una persona amb la capacitat modificada judicialment per una causa que li sigui imputable, respecte de l'herència d'aquest.

3. El qui hagi acusat el causant de delicte per al qual la llei assenyala pena greu, si és condemnat per una denúncia falsa.»

Seixanta-nou. L'article 834 queda redactat de la manera següent:

«El cònjuge que en morir el seu consort no n'estigui separat legalment o de fet, si concorre a l'herència amb fills o descendents, té dret a l'usdefruit del terç destinat a millora.»

Setanta. L'article 835 queda redactat de la manera següent:

«Si entre els cònjuges separats hi ha hagut una reconciliació notificada al jutjat que va conèixer de la separació o al notari que va atorgar l'escriptura pública de separació de conformitat amb l'article 84 d'aquest Codi, el supervivent conserva els seus drets.»

Setanta-u. L'article 843 queda redactat de la manera següent:

«Tret de confirmació expressa de tots els fills o descendents, la partició a què es refereixen els dos articles anteriors requereix l'aprovació pel secretari judicial o el notari.»

Setanta-dos. L'article 899 queda redactat de la manera següent:

«El marmessor que accepta el càrrec es constitueix en l'obligació d'exercir-lo; però hi pot renunciar al·legant una causa justa a parer del secretari judicial o del notari.»

Setanta-tres. L'article 905 queda redactat de la manera següent:

«Si el testador vol ampliar el termini legal, ha d'assenyalar expressament el de la pròrroga. Si no l'ha assenyalat, el termini s'entén prorrogat per un any. Si, transcorreguda aquesta pròrroga, encara no s'ha complert la voluntat del testador, el secretari judicial o el notari en pot concedir una altra pel temps que sigui necessari, ateses les circumstàncies del cas.»

Setanta-quatre. L'article 910 queda redactat de la manera següent:

«La marmessoria acaba per la mort, la impossibilitat, la renúncia o la remoció del marmessor, i pel lapse del terme assenyalat pel testador, per la llei i, si s'escau, pels interessats. La remoció ha de ser apreciada pel jutge.»

Setanta-cinc. L'article 945 queda redactat de la manera següent:

«La crida a què es refereix l'article anterior no té lloc si el cònjuge està separat legalment o de fet.»

Setanta-sis. L'article 956 queda redactat de la manera següent:

«A falta de persones que tinguin dret a heretar de conformitat amb el que disposen les seccions precedents, hereta l'Estat, que, efectuada la liquidació del cabal hereditari, ha d'ingressar la quantitat resultant en el Tresor Públic, llevat que, per la naturalesa dels béns heretats, el Consell de Ministres acordi donar-los, totalment o parcialment, una altra aplicació. Dues terceres parts del valor d'aquest cabal relicte s'han de destinar a finalitats d'interès social, i s'han d'afegir a l'assignació tributària que es faci per a aquestes finalitats en els pressupostos generals de l'Estat.»

Setanta-set. L'article 957 queda redactat de la manera següent:

«Els drets i les obligacions de l'Estat són els mateixos que els dels altres hereus, però sempre s'entén acceptada l'herència en benefici d'inventari, sense necessitat de cap declaració sobre això, als efectes que enumera l'article 1023.»

Setanta-vuit. L'article 958 queda redactat de la manera següent:

«Perquè l'Estat pugui prendre possessió dels béns i drets hereditaris ha de precedir una declaració administrativa d'hereu, amb l'adjudicació dels béns per falta d'hereus legítims.»

Setanta-nou. L'article 1005 queda redactat de la manera següent:

«Qualsevol interessat que acrediti el seu interès en el fet que l'hereu accepti o repudii l'herència pot acudir al notari perquè aquest comuniqui al cridat que té un termini de trenta dies naturals per acceptar purament o simplement, o en benefici d'inventari, o repudiar l'herència. El notari li ha d'indicar, a més, que si no manifesta la seva voluntat en el termini esmentat l'herència s'entén acceptada purament i simplement.»

Vuitanta. L'article 1008 queda redactat de la manera següent:

«La repudiació de l'herència s'ha de fer davant un notari en un instrument públic.»

Vuitanta-u. L'article 1011 queda redactat de la manera següent:

«La declaració de fer ús del benefici d'inventari s'ha de fer davant un notari.»

Vuitanta-dos. L'article 1014 queda redactat de la manera següent:

«L'hereu que tingui en el seu poder l'herència o part d'aquesta i vulgui utilitzar el benefici d'inventari o el dret de deliberar, ho ha de comunicar davant un notari i demanar en el termini de trenta dies a comptar d'aquell en què sàpiga que és tal hereu la formació d'un inventari notarial amb citació als creditors i legataris perquè acudeixin a presenciar-lo si els convé.»

Vuitanta-tres. L'article 1015 queda redactat de la manera següent:

«Quan l'hereu no tingui en el seu poder l'herència o part d'aquesta, ni hagi practicat cap gestió com a tal hereu, el termini que expressa l'article anterior s'ha de comptar des de l'endemà del dia en què expiri el termini que se li hagi fixat per acceptar o repudiar l'herència de conformitat amb l'article 1005, o des del dia en què l'hagi acceptat o l'hagi gestionat com a hereu.»

Vuitanta-quatre. L'article 1017 queda redactat de la manera següent:

«L'inventari s'ha de començar dins dels trenta dies següents a la citació dels creditors i legataris, i ha de concloure dins de seixanta dies més.

Si pel fet que els béns es troben a llarga distància o són molt abundants, o per una altra causa justa, aquests seixanta dies semblen insuficients, el notari pot prorrogar aquest termini pel temps que consideri necessari, sense que pugui excedir l'any.»

Vuitanta-cinc. L'article 1019 queda redactat de la manera següent:

«L'hereu que s'hagi reservat el dret de deliberar ha de manifestar al notari, dins de trenta dies comptats des de l'endemà del dia en què s'hagi conclòs l'inventari, si repudia o accepta l'herència i si fa ús del benefici d'inventari o no.

Passats els trenta dies sense fer aquesta manifestació, s'entén que l'accepta purament i simplement.»

Vuitanta-sis. L'article 1020 queda redactat de la manera següent:

«Durant la formació de l'inventari i fins a l'acceptació de l'herència, a instància de part, el notari pot adoptar les provisions necessàries per a l'administració i la custòdia dels béns hereditaris d'acord amb el que prescriuen aquest Codi i la legislació notarial.»

Vuitanta-set. L'article 1024 queda redactat de la manera següent:

«L'hereu perd el benefici d'inventari:

1r Si a posta deixa d'incloure en l'inventari algun dels béns, drets o accions de l'herència.

2n Si abans de completar el pagament dels deutes i llegats aliena béns de l'herència sense autorització de tots els interessats, o no dóna al preu del que s'ha venut l'aplicació determinada quan se li va concedir l'autorització.

No obstant això, pot disposar de valors negociables que cotitzin en un mercat secundari a través de l'alienació en aquest mercat, i dels altres béns mitjançant la seva venda en una subhasta pública notarial prèviament notificada a tots els interessats, i en tots dos casos ha d'especificar l'aplicació que es donarà al preu obtingut.»

Vuitanta-vuit. L'article 1030 queda redactat de la manera següent:

«Quan per al pagament dels crèdits i llegats sigui necessària la venda de béns hereditaris, aquesta s'ha de dur a terme en la forma que estableix el paràgraf segon

del número 2n de l'article 1024 d'aquest Codi, excepte si tots els hereus, creditors i legataris acorden una altra cosa.»

Vuitanta-nou. Es modifica el primer paràgraf de l'article 1033, que queda redactat de la manera següent:

«Les despeses de l'inventari i les altres actuacions a què doni lloc l'administració de l'herència acceptada en benefici d'inventari i la defensa dels seus drets, són a càrrec de la mateixa herència. Se n'exceptuen les despeses imputables a l'hereu que hagi estat condemnat personalment pel seu dol o mala fe.

El mateix s'entén respecte de les despeses causades per fer ús del dret de deliberar, si l'hereu repudia l'herència.»

Noranta. L'article 1057 queda redactat de la manera següent:

«El testador pot encarregar per un acte entre vius o per causa de mort, per a després de la seva mort, la simple facultat de fer la partició a qualsevol persona que no sigui un dels cohereus.

Si no hi ha testament, comptador partidor designat en aquest o si el càrrec està vacant, el secretari judicial o el notari, a petició d'hereus i legataris que representin, almenys, el 50 per 100 de l'haver hereditari, i amb citació dels altres interessats, si se'n coneix el domicili, pot nomenar un comptador partidor datiu, segons les regles que estableixen la Llei d'enjudiciament civil i del notariat per a la designació de pèrits. La partició així efectuada requereix l'aprovació del secretari judicial o del notari, tret de confirmació expressa de tots els hereus i legataris.

El que disposen aquest article i l'anterior s'ha d'observar encara que entre els cohereus n'hi hagi algun subjecte a pàtria potestat, tutela o curatela; però en aquests casos el comptador partidor ha d'inventariar els béns de l'herència, amb citació dels representants legals o curadors de les persones esmentades.»

Noranta-u. L'article 1060 queda redactat de la manera següent:

«Quan els menors o les persones amb capacitat modificada judicialment estiguin legalment representats en la partició, no és necessària la intervenció ni l'autorització judicial, però el tutor necessita l'aprovació judicial de la partició efectuada. El defensor judicial designat per representar un menor o una persona amb capacitat modificada judicialment en una partició ha d'obtenir l'aprovació del jutge, si el secretari judicial no ha disposat una altra cosa en el moment de fer el nomenament.»

Noranta-dos. L'article 1176 queda redactat de la manera següent:

«Si el creditor a qui es fa l'ofertament de pagament de conformitat amb les disposicions que regulen aquest es nega, de manera expressa o de fet, sense raó a admetre'l, a atorgar el document justificatiu de la seva realització o a la cancel·lació de la garantia, si n'hi ha, el deutor queda lliure de responsabilitat mitjançant la consignació de la cosa deguda.

La consignació per si sola produeix el mateix efecte quan es faci amb el creditor absent en el lloc on el pagament s'hagi d'efectuar, o quan estigui impedit per rebre'l en el moment en què s'hagi de fer, i quan diverses persones pretenguin tenir dret a cobrar, ja sigui el creditor desconegut, ja s'hagi extraviat el títol que porti incorporada l'obligació.

En tot cas, és procedent la consignació en tots els supòsits en què el compliment de l'obligació es faci més costós al deutor per causes no imputables a aquest.»

Noranta-tres. L'article 1178 queda redactat de la manera següent:

«La consignació l'ha de fer el deutor o un tercer, i les coses degudes s'han de posar a disposició del jutjat o del notari, en els termes que preveu la Llei de jurisdicció voluntària o la legislació notarial.»

Noranta-quatre. L'article 1180 queda redactat de la manera següent:

«L'acceptació de la consignació pel creditor o la declaració judicial que està ben feta extingeix l'obligació i el deutor pot demanar que s'ordini cancel·lar l'obligació i la garantia, si s'escau.

Mentrestant, el deutor pot retirar la cosa o quantitat consignada, i queda subsistent l'obligació.»

Noranta-cinc. L'article 1377 queda redactat de la manera següent:

«Per efectuar actes de disposició a títol oneros sobre béns de guanys es requereix el consentiment de tots dos cònjuges.

Si un el nega o està impedit per prestar-lo, el jutge pot autoritzar un o diversos actes dispositius quan ho consideri d'interès per a la família. Excepcionalment ha d'acordar les limitacions o cauteles que consideri convenients.»

Noranta-sis. L'article 1389 queda redactat de la manera següent:

«El cònjuge en qui recaigui l'administració en virtut del que disposen els dos articles anteriors té per a això plenes facultats, llevat que el jutge, quan ho consideri d'interès per a la família, estableixi cauteles o limitacions.

En tot cas, per dur a terme actes de disposició sobre immobles, establiments mercantils, objectes preciosos o valors mobiliaris, tret del dret de subscripció preferent, necessita una autorització judicial.»

Noranta-set. L'article 1392 queda redactat de la manera següent:

«La societat de guanys conclou de ple dret:

1r Quan es dissolgui el matrimoni.

2n Quan sigui declarat nul.

3r Quan s'acordi la separació legal dels cònjuges.

4t Quan els cònjuges convinguin un règim econòmic diferent en la forma que preveu aquest Codi.»

Noranta-vuit. L'article 1442 queda redactat de la manera següent:

«Declarat un cònjuge en concurs, són aplicables les disposicions de la legislació concursal.»

Disposició final segona. *Modificació del Codi de comerç.*

L'article 40 queda redactat de la manera següent:

«1. Sense perjudici del que estableixin altres lleis que obliguin a sotmetre els comptes anuals a l'auditoria d'una persona que tingui la condició legal d'auditor de comptes, i del que disposen els articles 32 i 33 d'aquest Codi, tots els empresaris estan obligats a sotmetre a auditoria els comptes anuals ordinaris o consolidats, si s'escau, de la seva empresa, quan així ho acordi el secretari judicial o el registrador mercantil del domicili social de l'empresari si acullen la petició fundada de qui acrediti un interès legítim. Abans d'estimar la sol·licitud, el secretari judicial o el registrador mercantil han d'exigir al sol·licitant que avanci els fons necessaris per al pagament de la retribució de l'auditor.

La societat únicament es pot oposar al nomenament aportant una prova documental sobre la improcedència d'aquest o negant la legitimació del sol·licitant.

La sol·licitud davant el registrador mercantil s'ha de tramitar d'acord amb el que preveu el Reglament del Registre Mercantil. La designació d'un auditor se subjecta al torn reglamentari que estableix el Reglament de Registre Mercantil.

Si s'insta davant el secretari judicial, s'han de seguir els tràmits establerts en la legislació de la jurisdicció voluntària.

La resolució que es dicti sobre la procedència o improcedència de l'auditoria és recurrible davant el jutge mercantil.

2. El mateix dia en què emeti, l'auditor ha de lliurar l'informe a l'empresari i al sol·licitant i n'ha de presentar una còpia a qui l'hagi designat. Si l'informe conté una opinió denegada o desfavorable, el secretari judicial o el registrador mercantil ha d'acordar que l'empresari satisfaci al sol·licitant les quantitats que hagi anticipat. Si l'informe conté una opinió amb reserves o excepcions, s'ha de dictar una resolució que determini en qui ha de recaure el cost de l'auditoria i en quina proporció. Si l'informe és amb una opinió favorable, el cost de l'auditoria és a càrrec del sol·licitant.

3. El secretari judicial o el registrador mercantil ha de desestimar la sol·licitud d'auditoria quan, abans de la data de la sol·licitud, consti inscrit en el registre mercantil el nomenament d'un auditor per a la verificació dels comptes d'aquell mateix exercici o, en el cas de les societats mercantils i les altres persones jurídiques obligades, no hagi finalitzat el termini legal per efectuar el nomenament d'un auditor per l'òrgan competent.

4. L'emissió de l'informe d'auditoria no impedeix l'exercici del dret d'accés a la comptabilitat per aquells als qui la Llei atribueixi aquest dret.»

Disposició final tercera. *Modificació de determinats articles de la Llei 1/2000, d'enjudiciament civil.*

La Llei d'enjudiciament civil queda modificada de la manera següent:

U. L'apartat 1 de l'article 8 queda redactat de la manera següent:

«1. Quan la persona física es trobi en el cas de l'apartat 2 de l'article anterior i no hi hagi cap persona que legalment la representi o l'assisteixi per comparèixer en judici, el secretari judicial li ha de nomenar un defensor judicial mitjançant un decret, que n'ha d'assumir la representació i defensa fins que es designi aquella persona.»

Dos. L'apartat 1 de l'article 395 queda redactat de la manera següent:

«1. Si el demandat s'avé a la demanda abans de contestar-la, no és procedent la imposició de costes llevat que el tribunal, amb el degut raonament, aprecii mala fe en el demandat.

En tot cas, s'entén que hi ha mala fe si abans de presentar la demanda s'ha formulat al demandat un requeriment fefaent i justificat de pagament, o si s'ha iniciat un procediment de mediació o s'ha dirigit contra ell una sol·licitud de conciliació.»

Tres. L'apartat 1 de l'article 525 queda redactat de la manera següent:

«1. No són en cap cas susceptibles d'execució provisional:

1a Les sentències dictades en els processos sobre paternitat, maternitat, filiació, nul·litat de matrimoni, separació i divorci, capacitat i estat civil, així com sobre les mesures relatives a la restitució o el retorn de menors en els supòsits de sostracció internacional i drets honorífics, tret dels pronunciaments que regulin les obligacions i les relacions patrimonials relacionades amb el que sigui objecte principal del procés.

2a Les sentències que condemnin a emetre una declaració de voluntat.

3a Les sentències que declarin la nul·litat o caducitat de títols de propietat industrial.»

Quatre. L'article 608 queda redactat de la manera següent:

«Article 608. Execució per condemna a prestació alimentària.

El que disposa l'article anterior no és aplicable quan es procedeixi per execució d'una sentència que condemni al pagament d'aliments, en tots els casos en què l'obligació de satisfer-los neixi directament de la Llei, incloent-hi els pronunciaments de les sentències dictades en processos de nul·litat, separació o divorci sobre aliments deguts al cònjuge o als fills o dels decrets o les escriptures públiques que formalitzin el conveni regulador que els estableixin. En aquests casos, així com en els de les mesures cautelars corresponents, el tribunal ha de fixar la quantitat que es pot embargar.»

Cinc. L'article 748 queda redactat de la manera següent:

«Les disposicions d'aquest títol són aplicables als processos següents:

1r Els que versin sobre la capacitat de les persones i els de declaració de prodigalitat.

2n Els de filiació, paternitat i maternitat.

3r Els de nul·litat del matrimoni, separació i divorci i els de modificació de mesures adoptades en aquests.

4t Els que versin exclusivament sobre guarda i custòdia de fills menors o sobre aliments reclamats per un progenitor contra l'altre en nom dels fills menors.

5è Els de reconeixement d'eficàcia civil de resolucions o decisions eclesiàstiques en matèria matrimonial.

6è Els que versin sobre les mesures relatives a la restitució de menors en els supòsits de sostracció internacional.

7è Els que tinguin per objecte l'oposició a les resolucions administratives en matèria de protecció de menors.

8è Els que versin sobre la necessitat d'assentiment en l'adopció.»

Sis. L'apartat primer de l'article 749 queda redactat de la manera següent:

«1. En els processos sobre la capacitat de les persones, en els de nul·litat matrimonial, en els de sostracció internacional de menors i en els de determinació i impugnació de la filiació sempre és part el Ministeri Fiscal, encara que no n'hagi estat promotor ni hagi d'assumir, segons la Llei, la defensa d'alguna de les parts. El Ministeri Fiscal ha de vetllar durant tot el procés per la salvaguarda de l'interès superior de la persona afectada.»

Set. El paràgraf segon de l'article 758 queda redactat de la manera següent:

«Si no ho fan, han de ser defensats pel Ministeri Fiscal, sempre que aquest no hagi estat el promotor del procediment. Altrament, el secretari judicial els ha de designar un defensor judicial, tret que ja estigui nomenat.»

Vuit. Els apartats 1 i 2 de l'article 769 queden redactats de la manera següent:

«1. Llevat que es disposi una altra cosa expressament, és tribunal competent per conèixer dels procediments a què es refereix aquest capítol el jutjat de primera instància del lloc del domicili conjugal. En el cas que els cònjuges resideixin en diferents partits judicials, és tribunal competent, a elecció del demandant, el de l'últim domicili del matrimoni o el de residència del demandat.

Els qui no tinguin domicili ni residència fixos poden ser demandats en el lloc en què es trobin o en el de la seva última residència, a elecció del demandant i, si així tampoc es pot determinar la competència, aquesta correspon al tribunal del domicili de l'actor.

2. En el procediment de separació o divorci de mutu acord a què es refereix l'article 777, és competent el jutjat de l'últim domicili comú o el del domicili de qualsevol dels sol·licitants.»

Nou. Es modifica l'apartat 4 i s'afegeix un apartat 10 a l'article 777, en els termes següents:

«4. Ratificada per tots dos cònjuges la sol·licitud, si la documentació aportada és insuficient, el jutge o el secretari judicial que sigui competent ha de concedir als sol·licitants un termini de deu dies perquè la completin. Durant aquest termini s'ha de practicar, si s'escau, la prova que els cònjuges hagin proposat i les altres que el tribunal consideri necessàries per acreditar la concurrència de les circumstàncies exigides en cada cas pel Codi civil i per apreciar la procedència d'aprovar la proposta de conveni regulador.»

«10. Si la competència és del secretari judicial perquè no hi ha fills menors no emancipats o amb la capacitat modificada judicialment que depenguin dels seus progenitors, immediatament després de la ratificació dels cònjuges davant el secretari judicial, aquest ha de dictar un decret en què es pronunciï sobre el conveni regulador.

El decret que formalitzi la proposta del conveni regulador ha de declarar la separació o el divorci dels cònjuges.

Si considera que, al seu entendre, algun dels acords del conveni pot ser danyós o greument perjudicial per a un dels cònjuges o per als fills majors o menors emancipats afectats, ho ha d'advertir als atorgants i ha de donar per acabat el procediment. En aquest cas, els cònjuges només poden acudir davant el jutge per a l'aprovació de la proposta de conveni regulador.

El decret no és recurrible.

La modificació del conveni regulador formalitzada pel secretari judicial s'ha de substanciar de conformitat amb el que disposa aquest article quan concorrin els requisits necessaris per a això.»

Deu. S'afegeix un capítol IV bis en el títol I del llibre IV, integrat pels nous articles 778 bis a 778 quàter, amb el títol següent:

«CAPÍTOL IV BIS

Mesures relatives a la restitució o el retorn de menors en els supòsits de sostracció internacional»

Onze. S'afegeix un article 778 bis, amb la redacció següent:

«Article 778 bis. *Àmbit d'aplicació. Normes generals.*

1. En els supòsits en què siguin aplicables un conveni internacional o les disposicions de la Unió Europea i es pretengui la restitució d'un menor o el seu retorn al lloc de procedència perquè hagi estat objecte d'un trasllat o una retenció il·lícits i estigui a Espanya, s'ha de procedir d'acord amb el que preveu aquest capítol. No és aplicable als supòsits en què el menor procedeixi d'un Estat que no forma part de la Unió Europea ni sigui part d'algun conveni internacional.

2. En aquests processos, és competent el jutjat de primera instància de la capital de la província, de Ceuta o Melilla, amb competències en matèria de dret de família, en la circumscripció de la qual es trobi el menor que hagi estat objecte d'un trasllat o una retenció il·lícits, si n'hi ha i, si no, el que correspongui per torn de repartiment. El tribunal ha d'examinar d'ofici la seva competència.

3. Poden promoure el procediment la persona, la institució o l'organisme que tingui atribuïda la guarda i custòdia o un règim d'estada o visites, relació o comunicació del menor, l'autoritat central espanyola encarregada del compliment de

les obligacions imposades pel conveni corresponent, si s'escau, i, en representació d'aquesta, la persona que designi l'autoritat esmentada.

4. Les parts han d'actuar amb assistència d'un advocat i representades per un procurador. La intervenció de l'Advocacia de l'Estat, quan sigui procedent a instància de l'autoritat central espanyola, ha de cessar des del moment en què el sol·licitant de la restitució o del retorn comparegui en el procés amb el seu propi advocat i procurador.

5. El procediment té caràcter urgent i preferent. S'ha de dur a terme, en totes dues instàncies, si n'hi ha, en l'inexcusable termini total de sis setmanes des de la data de la presentació de la sol·licitud en què s'insti la restitució o el retorn del menor, llevat que hi hagi circumstàncies excepcionals que ho facin impossible.

6. En cap cas s'ha d'ordenar la suspensió de les actuacions civils per l'existència de prejudicialitat penal que estigui motivada per l'exercici d'accions penals en matèria de sostracció de menors.

7. En aquest tipus de processos i amb la finalitat de facilitar les comunicacions judicials directes entre òrgans jurisdiccionals de diferents països, si això és possible i el jutge ho considera necessari, es pot recórrer a l'auxili de les autoritats centrals implicades, de les xarxes de cooperació judicial internacional existents, dels membres de la Xarxa internacional de jutges de la Conferència de l'Haia i dels jutges d'enllaç.

8. El jutge pot acordar al llarg de tot el procés, d'ofici, a petició de qui promogui el procediment o del Ministeri Fiscal, les mesures cautelars oportunes i d'assegurament del menor que consideri pertinents de conformitat amb l'article 773, a més de les que preveu l'article 158 del Codi civil.

De la mateixa manera pot acordar que durant la tramitació del procés es garanteixin els drets d'estada o visita, relació i comunicació del menor amb el demandant, fins i tot de manera supervisada, si això és convenient als interessos del menor.»

Dotze. S'afegeix un article 778 ter, amb la redacció següent:

«Article 778 ter. *Procediment.*

1. El procediment s'ha d'iniciar mitjançant una demanda en què s'ha d'instar la restitució del menor o el seu retorn al lloc de procedència i ha d'incloure tota la informació exigida per la normativa internacional aplicable i, en tot cas, la relativa a la identitat del demandant, del menor i de la persona que es consideri que ha sostret o retingut el menor, així com els motius en què es basa per reclamar la seva restitució o retorn. Igualment ha d'aportar tota la informació de què disposi relativa a la localització del menor i a la identitat de la persona amb la qual se suposa que està.

A la demanda s'ha d'adjuntar la documentació requerida, si s'escau, pel conveni o la norma internacional corresponent i qualsevol altra en què el sol·licitant fundi la seva petició.

2. El secretari judicial ha de resoldre sobre l'admissió de la demanda en el termini de les 24 hores següents i, si entén que aquesta no és admissible, n'ha de donar compte al jutge perquè resolgui el que sigui procedent dins del termini esmentat.

En la mateixa resolució en què sigui admesa la demanda, el secretari judicial ha de requerir la persona a qui s'imputi la sostracció o retenció il·lícita del menor perquè, en la data que es determini, que no pot excedir els tres dies següents, comparegui amb el menor i manifesti si accedeix a la seva restitució o retorn, o s'hi oposa, cas en què ha d'al·legar alguna de les causes establertes en el corresponent conveni o norma internacional aplicable.

El requeriment s'ha de practicar amb les advertències legals i amb lliurament al requerit del text del corresponent conveni o norma internacional aplicable.

3. Quan el menor no sigui trobat en el lloc indicat a la demanda, i si, després de la realització de les indagacions corresponents pel secretari judicial sobre el seu domicili o residència, aquestes són infructuoses, el procediment s'ha d'arxivar provisionalment fins que sigui trobat.

Si el menor és trobat en una altra província, el secretari judicial, prèvia audiència del Ministeri Fiscal i de les parts personades pel termini d'un dia, n'ha de donar compte al jutge perquè l'endemà resolgui el que correspongui mitjançant una interlocutòria, i ha de remetre, si s'escau, les actuacions al tribunal que consideri territorialment competent i emplaçar les parts perquè compareguin davant d'aquest dins del termini dels tres dies següents.

4. Arribat el dia, si el requerit compareix i accedeix a la restitució del menor o al seu retorn al lloc de procedència, segons correspongui, el secretari judicial ha d'estendre acta i el jutge ha de dictar una interlocutòria el mateix dia en què acordi la conclusió del procés i la restitució o el retorn del menor, i en què es pronunciï quant a les despeses, incloses les de viatge, i les costes del procés.

El demandat pot comparèixer en qualsevol moment, abans de la finalització del procediment, i accedir al lliurament del menor, o al seu retorn al lloc de procedència, cas en què és aplicable el que disposa aquest apartat.

5. Si no compareix o si comparegut no ho fa en forma, ni presenta oposició ni procedeix, en aquest cas, al lliurament o retorn del menor, el mateix dia el secretari judicial l'ha de declarar en rebel·lia i ha de disposar la continuació del procediment sense ell, amb la citació únicament del demandant i del Ministeri Fiscal a una vista davant el jutge que ha de tenir lloc en un termini no superior als cinc dies següents, que s'ha de dur a terme de conformitat amb el que disposa l'apartat sisè d'aquest article. La resolució esmentada, no obstant això, s'ha de notificar al demandat, i després d'això no s'ha de portar a terme cap altra, excepte la de la resolució que posi fi al procés.

El jutge pot decretar les mesures cautelars que consideri pertinents en relació amb el menor, en cas que no s'hagin adoptat ja amb anterioritat, de conformitat amb l'article 773.

6. Si en la primera compareixença el requerit formula oposició a la restitució o el retorn del menor a l'empara de les causes establertes en el corresponent conveni o norma internacional aplicable, la qual cosa ha de fer per escrit, el mateix dia el secretari judicial ha de traslladar l'oposició i ha de citar tots els interessats i el Ministeri Fiscal a una vista que ha de tenir lloc dins del termini improrrogable dels cinc dies següents.

7. La celebració de la vista no s'ha de suspendre per incompareixença del demandant. Si qui no compareix és el demandat que s'hi hagi oposat, el jutge l'ha de donar per desistit de l'oposició i la vista ha de continuar.

Durant la celebració d'aquesta vista s'han d'escoltar les parts que hi compareguin perquè exposin el que considerin procedent, en concret, la persona que va sol·licitar la restitució o el retorn, el Ministeri Fiscal i la part demandada, fins i tot si compareix en aquest tràmit per primera vegada.

S'han de practicar, si s'escau, les proves útils i pertinents que les parts o el Ministeri Fiscal proposin i les que el jutge acordi d'ofici sobre els fets que siguin rellevants per a la decisió sobre la il·licitud o no del trasllat o la retenció i les mesures a adoptar, dins del termini improrrogable de sis dies. El jutge també pot sol·licitar, d'ofici, a instància de part o del Ministeri Fiscal, els informes que consideri pertinents, la realització dels quals és urgent i preferent a qualsevol altre procés.

8. Abans d'adoptar qualsevol decisió relativa a la procedència o improcedència de la restitució del menor o el seu retorn al lloc de procedència, el jutge, en qualsevol moment del procés i en presència del Ministeri Fiscal, ha d'escoltar separatament el menor, llevat que l'audiència d'aquest no es consideri convenient atenent la seva edat o grau de maduresa, la qual cosa s'ha de fer constar en una resolució motivada.

En l'exploració del menor s'ha de garantir que pugui ser escoltat en condicions idònies per a la salvaguarda dels seus interessos, sense interferències d'altres persones, i excepcionalment es pot sol·licitar l'auxili d'especialistes quan això sigui necessari. Aquesta actuació es pot fer a través de videoconferència o un altre sistema similar.

9. Celebrada la vista i, si s'escau, practicades les proves pertinents, dins dels tres dies següents a la seva finalització, el jutge ha de dictar sentència en què s'ha de pronunciar únicament sobre si el trasllat o la retenció són il·lícits i ha d'acordar si escau o no la restitució del menor a la persona, la institució o l'organisme que tingui atribuïda la guarda i custòdia o el seu retorn al lloc de procedència per permetre al sol·licitant l'exercici del règim d'estada, comunicació o relació amb el menor, tenint en compte l'interès superior d'aquest i els termes del conveni corresponent o de les disposicions de la Unió Europea en la matèria, segons el cas. La resolució que acordi la restitució del menor o el seu retorn ha d'establir detalladament la forma i el termini d'execució, i s'hi poden adoptar les mesures necessàries per evitar un nou trasllat o una retenció il·lícits del menor després de la notificació de la sentència.

10. Si s'acorda la restitució o el retorn del menor, la resolució ha d'establir que la persona que hagi traslladat o retingut el menor aboni les costes processals, incloses aquelles en què hagi incorregut el sol·licitant, les despeses de viatge i les que ocasioni la restitució o el retorn del menor a l'Estat on es trobava la seva residència habitual amb anterioritat a la sostracció.

En els altres casos s'han de declarar d'ofici les costes del procés.

11. Contra la resolució que es dicti només es pot interposar recurs d'apel·lació amb efectes suspensius, que té tramitació preferent, i que s'ha de resoldre en el termini improrrogable de vint dies.

En la tramitació del recurs d'apel·lació s'han de seguir les especialitats següents:

a) S'ha d'interposar en el termini de tres dies comptats des de l'endemà de la notificació de la resolució, i l'òrgan judicial n'ha d'acordar l'admissió o no dins de les 24 hores següents a la presentació.

b) Admès el recurs, les altres parts tenen tres dies per presentar un escrit d'oposició al recurs o, si s'escau, d'impugnació. En aquest últim supòsit, igualment l'apel·lant principal disposa del termini de tres dies per manifestar el que consideri convenient.

c) Després d'això, el secretari judicial ha d'ordenar la remissió de les actuacions el mateix dia al tribunal competent per resoldre l'apel·lació, davant el qual les parts han de comparèixer en el termini de 24 hores.

d) Rebudes les actuacions, el tribunal ha d'acordar el que escaigui sobre la seva admissió en el termini de 24 hores. Si s'ha de practicar prova o si s'acorda la celebració d'una vista, el secretari judicial ha d'assenyalar un dia per a dins dels tres dies següents.

e) La resolució s'ha de dictar dins dels tres dies següents a la terminació de la vista o, si no n'hi ha, a comptar de l'endemà del dia en què s'hagin rebut les actuacions en el tribunal competent per a l'apel·lació.

12. En qualsevol moment del procés, totes dues parts en poden sol·licitar la suspensió de conformitat amb el que preveu l'article 19.4, per sotmetre's a mediació. El jutge també pot proposar en qualsevol moment, d'ofici o a petició de qualsevol de les parts, una solució de mediació si, atenent les circumstàncies concurrents, considera possible que arribin a un acord, sense que això hagi de suposar un retard injustificat del procés. En aquests casos, el secretari judicial ha d'acordar la suspensió pel temps necessari per tramitar la mediació. L'entitat pública que tingui les funcions de protecció del menor pot intervenir com a mediatadora si així se sol·licita d'ofici, per les parts o pel Ministeri Fiscal.

La durada del procediment de mediació ha de ser la més breu possible i les seves actuacions s'han de concentrar en el mínim nombre de sessions, sense que

en cap cas la suspensió del procés per a mediació pugui excedir el termini legalment previst en aquest capítol.

El procediment judicial s'ha de reprendre si ho sol·licita qualsevol de les parts, o en cas que s'arribi a un acord en la mediació, que ha de ser aprovat pel jutge tenint en compte la normativa vigent i l'interès superior del nen.

13. En l'execució de la sentència en què s'acordi la restitució del menor o el seu retorn a l'Estat de procedència, l'autoritat central ha de prestar l'assistència necessària al jutjat per garantir que es dugui a terme sense perill, i s'han d'adoptar en cada cas les mesures administratives necessàries.

Si el progenitor que ha estat condemnat a la restitució del menor o al seu retorn s'oposa al seu compliment, l'impedeix o l'obstaculitza, el jutge ha d'adoptar les mesures necessàries per a l'execució de la sentència de manera immediata, i es pot ajudar de l'assistència dels serveis socials i de les forces i cossos de seguretat.»

Tretze. S'afegeix un article 778 quàter, amb la redacció següent:

«Article 778 quàter. *Declaració d'il·licitud d'un trasllat o una retenció internacional.*

Quan un menor amb residència habitual a Espanya sigui objecte d'un trasllat o una retenció internacional, de conformitat amb el que estableix el corresponent conveni o norma internacional aplicable, qualsevol persona interessada, al marge del procés que s'iniciï per demanar la seva restitució internacional, es pot adreçar a Espanya a l'autoritat judicial competent per conèixer del fons de l'assumpte amb la finalitat d'obtenir una resolució que especifiqui que el trasllat o la retenció han estat il·lícits, i a aquests efectes es poden utilitzar les vies processals disponibles en el títol I del llibre IV per a l'adopció de mesures definitives o provisionals a Espanya, i fins i tot les mesures de l'article 158.

L'autoritat competent a Espanya per emetre una decisió o una certificació de l'article 15 del Conveni de l'Haia de 25 d'octubre de 1980 sobre els aspectes civils de la sostracció internacional de menors, que acrediti que el trasllat o la retenció del menor eren il·lícits en el sentit que preveu l'article 3 del Conveni, quan això sigui possible, és l'última autoritat judicial que hagi conegut a Espanya de qualsevol procés sobre responsabilitat parental que afecti el menor. Altrament, és competent el jutjat de primera instància de l'últim domicili del menor a Espanya. L'autoritat central espanyola ha de fer tots els possibles per prestar assistència al sol·licitant perquè obtingui una decisió o certificació d'aquesta classe.»

Catorze. L'apartat 1 de l'article 782 queda redactat de la manera següent:

«1. Qualsevol cohereu o legatari de part alíquota pot reclamar judicialment la divisió de l'herència, sempre que aquesta no l'hagi d'efectuar un comissari o comptador partidori designat pel testador, per acord entre els cohereus o pel secretari judicial o el notari.»

Quinze. L'article 790 queda redactat de la manera següent:

«1. Sempre que el tribunal tingui notícia de la mort d'una persona i no consti l'existència de testament, ni d'ascendents, descendents o cònjuge del mort o la persona que estigui en una situació de fet assimilable, ni de col·laterals dins del quart grau, ha d'adoptar d'ofici les mesures més indispensables per a l'enterrament del difunt si és necessari i per a la seguretat dels béns, els llibres, els papers, la correspondència i els efectes del difunt susceptibles de sostracció o ocultació.

Ha de procedir de la mateixa manera quan les persones de què parla el paràgraf anterior estiguin absents o quan algun d'ells sigui menor o tingui capacitat modificada judicialment i no tingui representant legal.

2. En els casos a què es refereix aquest article, així que compareguin els parents, o es nomeni un representant legal als menors o les persones amb capacitat

modificada judicialment, se'ls han de lliurar els béns i efectes pertanyents al difunt, amb el cessament de la intervenció judicial, llevat del que disposa l'article següent, i s'ha d'acudir al notari a fi que procedeixi a la incoació de l'expedient de declaració d'hereus.»

Setze. Es modifica l'apartat 2 i s'afegeix un nou apartat 3 a l'article 791:

«2. Si, en efecte, resulta que ha mort sense testar i sense parents cridats per la llei a la successió, el tribunal ha d'ordenar, per mitjà d'una interlocutòria, que es procedeixi:

1r A ocupar els llibres, els papers i la correspondència del difunt.

2n A inventariar i dipositar els béns, i a disposar el que escaigui sobre la seva administració, d'acord amb el que estableix aquesta Llei. El tribunal pot nomenar una persona, amb càrrec al cabal hereditari, perquè efectui i garanteixi l'inventari i el seu dipòsit.

En la mateixa resolució ha d'ordenar d'ofici la comunicació a la delegació d'Economia i Hisenda corresponent per si és procedent la declaració d'hereu abintestat a favor de l'Estat, amb el trasllat del resultat de les diligències efectuades i de la documentació sol·licitada a l'empara de l'apartat 1.

3. Des del moment en què l'Administració General de l'Estat o l'administració d'una comunitat autònoma comunicui al tribunal que ha iniciat un procediment per a la seva declaració com a hereu abintestat, aquest ha d'acordar que hi recaigui la designació per a l'administració dels béns. En aquest cas, no s'exigeix a l'administració pública que presti caució i ha d'efectuar els informes pericials quan siguin necessaris mitjançant serveis tècnics propis.

L'administració ha de comunicar al tribunal la resolució que posi fi al procediment. Si aquesta resolució conclou que no és procedent efectuar la declaració d'hereu abintestat a favor de l'administració, aquesta no es pot continuar fent càrrec del cabal hereditari, i ha de sol·licitar al tribunal que designi un nou administrador judicial en el termini d'un mes des d'aquella comunicació. Transcorregut aquest termini d'un mes, en tot cas, l'administració ha de cessar en el càrrec d'administrador.

Quan aquesta resolució declari l'administració hereva abintestat, l'òrgan judicial que estigui coneixent de la intervenció del cabal hereditari ha d'adoptar, abans d'un mes, les provisions conduents al lliurament dels béns i drets integrants del cabal hereditari.»

Disset. L'apartat 1 de l'article 792 queda redactat de la manera següent:

«1. Les actuacions a què es refereix l'apartat 2 de l'article anterior es poden acordar a instància de part en els casos següents:

1r Pel cònjuge o qualsevol dels parents que es cregui amb dret a la successió legítima, sempre que acreditin haver promogut la declaració d'hereus abintestat davant de notari o es formuli la sol·licitud d'intervenció judicial del cabal hereditari quan es promogui la declaració notarial d'hereus.

2n Per qualsevol cohereu o legatari de part alíquota, quan se sol·liciti la divisió judicial de l'herència, llevat que la intervenció hagi estat expressament prohibida per una disposició testamentària.

3r Per l'administració pública que hagi iniciat un procediment per a la seva declaració com a hereu abintestat.»

Divuit. L'apartat 1 de l'article 802 queda redactat de la manera següent:

«1. L'administrador ha de dipositar sense dilació a disposició del jutjat les quantitats que recapti en l'exercici del seu càrrec, i ha de retenir únicament les que

siguin necessàries per atendre les despeses de plets o notariais, el pagament de contribucions i les altres atencions ordinàries.»

Dinou. La disposició final vint-i-dosena queda redactada de la manera següent:

«Disposició final vint-i-dosena. *Mesures per facilitar l'aplicació a Espanya del Reglament (CE) núm. 2201/2003 del Consell, de 27 de novembre de 2003, relatiu a la competència, el reconeixement i l'execució de resolucions judicials en matèria matrimonial i de responsabilitat parental.*

1. La certificació relativa a les resolucions judicials en matèria matrimonial i en matèria de responsabilitat parental, que preveu l'article 39 del Reglament (CE) núm. 2201/2003, l'ha d'expedir el secretari judicial de manera separada i mitjançant una diligència, emplenant el formulari corresponent que figura en els annexos I i II del Reglament esmentat.

2. La certificació judicial relativa a les resolucions judicials sobre el dret de visita, que preveu l'apartat 1 de l'article 41 del Reglament (CE) núm. 2201/2003, l'ha d'expedir el jutge de manera separada i mitjançant una providència, emplenant el formulari que figura a l'annex III del Reglament esmentat.

3. La certificació judicial relativa a les resolucions judicials sobre la restitució del menor, que preveu l'apartat 1 de l'article 42 del Reglament (CE) núm. 2201/2003, l'ha d'expedir el jutge de manera separada i mitjançant una providència, emplenant el formulari que figura a l'annex IV del Reglament esmentat.

4. El procediment per a la rectificació d'errors en la certificació judicial, que preveu l'article 43.1 del Reglament (CE) núm. 2001/2003, s'ha de resoldre de la manera que estableixen els tres primers apartats de l'article 267 de la Llei orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del poder judicial. No es pot interposar cap recurs contra la resolució en què es resolgui sobre l'aclariment o la rectificació de la certificació judicial a què es refereixen els dos apartats anteriors.

5. La denegació de l'expedició de la certificació a la qual es refereixen els apartats 1, 2 i 3 d'aquest article s'ha d'adoptar de manera separada i mitjançant un decret en el cas de l'apartat 1 i mitjançant una interlocutòria en el cas dels apartats 2 i 3, i es pot impugnar pels tràmits del recurs directe de revisió en el cas de l'apartat 1 i pels tràmits del recurs de reposició en el cas dels apartats 2 i 3.

6. La transmissió a la qual es refereix l'article 11.6 del Reglament (CE) núm. 2201/2003 ha d'incloure una còpia de la resolució judicial de no-restitució d'acord amb l'article 13 del Conveni de l'Haia de 25 d'octubre de 1980, i una còpia de la gravació original de l'acta de la vista en un suport apte per a la gravació i reproducció del so i de la imatge, així com dels documents que l'òrgan jurisdiccional consideri oportú adjuntar en cada cas com a acreditatius del compliment de les exigències dels articles 10 i 11 del Reglament.

7. La reclamació a la qual es refereix l'article 11.7 del Reglament (CE) núm. 2201/2003 s'ha de substanciar d'acord amb el procediment que preveu la vigent Llei d'enjudiciament civil per als processos que versin exclusivament sobre guarda i custòdia de fills menors, si bé la competència judicial per conèixer d'aquest procediment s'ha de determinar d'acord amb allò previst per al procés que regula les mesures relatives a la restitució de menors en els supòsits de sostracció internacional.»

Disposició final quarta. *Modificació de la Llei 20/2011, de 21 de juliol, del Registre Civil.*

U. Els apartats 1, 2, 5, 6, 7, 8, 9, 10 i 12 de l'article 58 queden redactats de la manera següent:

«1. El matrimoni en forma civil se celebra davant el jutge de pau, l'alcalde o el regidor en qui aquest delegui, el secretari judicial, el notari, o el funcionari diplomàtic o consular encarregat del registre civil.

2. La celebració del matrimoni requereix la tramitació o instrucció prèvia d'una acta o un expedient a instància dels contraents per acreditar el compliment dels requisits de capacitat i la inexistència d'impediments o la seva dispensa, o qualsevol altre obstacle, d'acord amb el que preveu el Codi civil. La tramitació de l'acta competeix al notari del lloc del domicili de qualsevol dels contraents. La instrucció de l'expedient correspon al secretari judicial o l'encarregat del registre civil del domicili d'un dels contraents.

5. El secretari judicial, el notari o l'encarregat del registre civil ha d'escoltar tots dos contraents reservadament i per separat per cerciorar-se de la seva capacitat i de la inexistència de qualsevol impediment. Així mateix, es poden sol·licitar els informes i practicar les diligències pertinents, independentment de si les proposen els requeridors o no, per acreditar l'estat, la capacitat o el domicili dels contraents o qualsevol altres aspectes necessaris per apreciar la validesa del seu consentiment i la veracitat del matrimoni. Si algun dels contraents està afectat per deficiències mentals, intel·lectuals o sensorials, s'ha d'exigir un dictamen mèdic sobre la seva aptitud per prestar el consentiment.

De la realització de totes aquestes actuacions se n'ha de deixar constància a l'acta o expedient, que s'ha d'arxivar juntament amb els documents previs a la inscripció de matrimoni.

Passat un any des de la publicació dels anuncis o de les diligències substitutòries sense que s'hagi contret el matrimoni, aquest no es pot celebrar sense una nova publicació o diligències.

6. Efectuades les diligències anteriors, el secretari judicial, el notari o l'encarregat del registre civil que hi hagi intervingut ha de finalitzar l'acta o dictar una resolució en què faci constar la concurrència o no en els contraents dels requisits necessaris per contreure matrimoni, així com la determinació del règim econòmic matrimonial que sigui aplicable i, si s'escau, el veïnatge civil dels contraents, i els n'ha de lliurar una còpia. L'actuació o resolució ha de ser motivada i ha d'expressar, si s'escau, amb claredat la falta de capacitat o l'impediment que concorri.

7. Si el judici del secretari judicial, el notari o l'encarregat del registre civil és desfavorable s'ha de procedir al tancament de l'acta o expedient i els interessats poden recórrer davant la Direcció General dels Registres i del Notariat, amb submissió al règim de recursos que preveu aquesta Llei.

8. Resolt favorablement l'expedient pel secretari judicial, el matrimoni es pot celebrar davant el mateix o un altre secretari judicial, jutge de pau, alcalde o regidor en qui aquest delegui, a elecció dels contraents. Si l'ha tramitat l'encarregat del registre civil, el matrimoni s'ha de celebrar davant el jutge de pau, l'alcalde o el regidor en qui aquest delegui que designin els contraents. Finalment, si és el notari qui ha estès l'acta matrimonial, els contraents poden atorgar el consentiment, a elecció seva, davant el mateix notari o un altre diferent del que hagi tramitat l'acta prèvia, el jutge de pau, l'alcalde o el regidor en qui aquest delegui. La prestació del consentiment s'ha de fer en la forma que preveu el Codi civil.

El matrimoni celebrat davant un jutge de pau, alcalde o regidor en qui aquest delegui o davant el secretari judicial s'ha de fer constar en acta; el que se celebri davant de notari ha de constar en una escriptura pública. En tots dos casos l'han de signar, a més d'aquell davant el qual se celebra, els contraents i dos testimonis.

Estesa l'acta o autoritzada l'escriptura pública, s'ha de lliurar a cadascun dels contraents una còpia acreditativa de la celebració del matrimoni i l'autoritzant ha de remetre, el mateix dia i per mitjans telemàtics, testimoni o còpia autoritzada electrònica del document al registre civil per a la seva inscripció, prèvia qualificació de l'encarregat del registre civil.

9. La celebració del matrimoni fora d'Espanya correspon al funcionari consular o diplomàtic encarregat del registre civil a l'estranger. Si un o els dos contraents resideixen a l'estranger, la tramitació de l'expedient previ pot correspondre al funcionari diplomàtic o consular encarregat del registre civil competent en la

demarcació consular on resideixin. El matrimoni així tramitat es pot celebrar davant el mateix funcionari o un altre de diferent, o davant el jutge de pau, alcalde o regidor en qui aquest delegui, a elecció dels contraents.

10. Quan el matrimoni s'hagi celebrat sense que s'hagi tramitat el corresponent expedient o acta prèvia, si aquests són necessaris, el secretari judicial, el notari o el funcionari encarregat del registre civil que l'hagi celebrat, abans d'efectuar les actuacions que siguin procedents per a la seva inscripció, ha de comprovar si concorren els requisits legals per a la seva validesa, mitjançant la tramitació de l'acta o expedient a què es refereix aquest article.

Si la celebració del matrimoni s'ha fet davant una autoritat o persona competent diferent de les que indica el paràgraf anterior, l'acta d'aquella s'ha de remetre a l'encarregat del registre civil del lloc de celebració perquè procedeixi a la comprovació dels requisits de validesa, mitjançant l'expedient corresponent. Efectuada aquesta comprovació, l'encarregat del registre civil ha de procedir a la seva inscripció.

12. Si els contraents han manifestat el seu propòsit de contreure matrimoni a l'estranger, d'acord amb la forma establerta per la llei del lloc de celebració o en forma religiosa, i s'exigeix la presentació d'un certificat de capacitat matrimonial, l'ha d'expedir el secretari judicial, el notari, l'encarregat del registre civil o el funcionari consular o diplomàtic del lloc del domicili de qualsevol dels contraents, previ expedient instruït o acta que contingui el judici de l'autoritzant acreditatiu de la capacitat matrimonial dels contraents.»

Dos. L'apartat 1 de l'article 58 bis queda redactat de la manera següent:

«1. Per a la celebració del matrimoni en la forma religiosa que preveuen l'Acord entre l'Estat espanyol i la Santa Seu sobre afers jurídics i els acords de cooperació de l'Estat amb les confessions religioses, cal atènyer-se al que s'hi disposa.

2. En els supòsits de celebració del matrimoni en la forma religiosa prevista per les esglésies, confessions, comunitats religioses o federacions d'aquestes que, inscrites en el Registre d'entitats religioses, hagin obtingut el reconeixement d'arrelament notori a Espanya, requereixen la tramitació d'una acta o un expedient previ de capacitat matrimonial de conformitat amb l'article anterior. Complert aquest tràmit, el secretari judicial, el notari, l'encarregat del registre civil o el funcionari diplomàtic o consular encarregat del registre civil que hi hagi intervingut ha d'expedir dues còpies de l'acta o resolució, que ha d'incloure, si s'escau, el judici acreditatiu de la capacitat matrimonial dels contraents, que aquests han de lliurar al ministre de culte encarregat de la celebració del matrimoni.

El consentiment s'ha de prestar davant un ministre de culte i dos testimonis majors d'edat. En aquests casos, el consentiment s'ha de prestar abans que hagin transcorregut sis mesos des de la data de l'acta o resolució que contingui el judici de capacitat matrimonial. A aquests efectes es consideren ministres de culte les persones físiques dedicades, amb caràcter estable, a les funcions de culte o assistència religiosa i que acreditin el compliment d'aquests requisits mitjançant una certificació expedida per l'església, la confessió o la comunitat religiosa que hagi obtingut el reconeixement d'arrelament notori a Espanya, amb la conformitat de la federació que si s'escau hagi sol·licitat aquest reconeixement.

Una vegada celebrat el matrimoni, l'oficiant ha d'estendre una certificació expressiva de la seva celebració, amb els requisits necessaris per a la seva inscripció i les mencions d'identitat dels testimonis i de les circumstàncies de l'expedient o l'acta prèvia que necessàriament han d'incloure el nom i els cognoms del secretari judicial, el notari, l'encarregat del registre civil o el funcionari diplomàtic o consular que l'hagi estès, la data i el número de protocol, si s'escau. Aquesta certificació s'ha de remetre per mitjans electrònics, en la forma que es determini reglamentàriament, juntament amb la certificació acreditativa de la condició de

ministre de culte, dins del termini de cinc dies, a l'encarregat del registre civil competent per a la seva inscripció. Igualment ha d'estendre en les dues còpies de l'acta o resolució prèvia de capacitat matrimonial una diligència expressiva de la celebració del matrimoni, i n'ha de lliurar una als contraents i conservar l'altra com a acta de la celebració a l'arxiu de l'oficiant o de l'entitat religiosa que representa com a ministre de culte.»

Tres. L'article 59 passa a tenir la redacció següent:

«Article 59. *Inscripció del matrimoni.*

1. El matrimoni els requisits del qual s'hagin constatat i celebrat segons el procediment que preveu l'article 58 s'ha d'inscriure en els registres individuals dels contraents.

2. El matrimoni celebrat davant una autoritat estrangera ha d'accedir al Registre Civil espanyol mitjançant la inscripció de la certificació corresponent, sempre que tingui eficàcia d'acord amb el que preveu la present Llei.

3. El matrimoni celebrat a Espanya en forma religiosa ha d'accedir al Registre Civil mitjançant la inscripció de la certificació emesa pel ministre de culte, de conformitat amb el que preveu l'article 63 del Codi civil.

4. Practicada la inscripció, l'encarregat del registre civil ha de posar a disposició de cadascun dels contraents una certificació de la inscripció del matrimoni.

5. La inscripció fa fe del matrimoni i de la data i el lloc en què es contreu i produeix el ple reconeixement dels efectes civils d'aquest davant de tercers de bona fe.»

Quatre. Es modifica l'article 60.

«Article 60. *Inscripció del règim econòmic del matrimoni.*

1. Juntament amb la inscripció de matrimoni s'ha d'inscriure el règim econòmic matrimonial legal o pactat que regeixi el matrimoni i els pactes, les resolucions judicials o els altres fets que el puguin afectar.

2. Quan no es presentin escriptures de capitulacions s'ha d'inscriure com a règim econòmic matrimonial legal el que sigui supletori de conformitat amb la legislació aplicable. Per fer constar en el registre civil expressament el règim econòmic legal aplicable a un matrimoni ja inscrit quan aquell no constava amb anterioritat i no s'aportin escriptures de capitulacions és necessària la tramitació d'una acta de notorietat.

Atorgada davant notari l'escriptura de capitulacions matrimonials, aquest ha de remetre el mateix dia una còpia autoritzada electrònica de l'escriptura pública a l'encarregat del registre civil corresponent perquè consti en la inscripció de matrimoni. Si el matrimoni no s'ha celebrat a la data de recepció de l'escriptura de capitulacions matrimonials, l'encarregat del registre ha de procedir a la seva anotació en el registre individual de cada contraent.

3. En les inscripcions que en qualsevol altre registre produeixin les capitulacions i els altres fets que afectin el règim econòmic matrimonial, s'hi han d'expressar les dades de la seva inscripció en el registre civil.

4. Sense perjudici del que preveu l'article 1333 del Codi civil, en cap cas el tercer de bona fe ha de resultar perjudicat sinó des de la data de la inscripció del règim econòmic matrimonial o de les seves modificacions.»

Cinc. L'article 61 queda redactat de la manera següent:

«Article 61. *Inscripció de la separació, nul·litat i divorci.*

El secretari judicial del jutjat o tribunal que hagi dictat la resolució judicial ferma de separació, nul·litat o divorci ha de remetre el mateix dia o el següent hàbil i per

mitjans electrònics testimoni d'aquesta resolució a l'oficina general del Registre Civil, la qual ha de practicar de manera immediata la inscripció corresponent. Les resolucions judicials que resolguin sobre la nul·litat, la separació i el divorci poden ser objecte d' anotació fins que adquireixin fermesa.

La mateixa obligació té el notari que hagi autoritzat l'escriptura pública amb la formalització d'un conveni regulador de separació o divorci.

Les resolucions judicials o les escriptures públiques que modifiquin les adoptades o convingudes inicialment també s'han d'inscriure en el Registre Civil.

Les resolucions sobre dissolució de matrimoni canònic, dictades per una autoritat eclesiàstica reconeguda, s'hi han d'inscriure si compleixen els requisits que preveu l'ordenament jurídic.»

Sis. Article 67. *Supòsits especials d'inscripció de la defunció.*

«1. Quan el cadàver hagi desaparegut o s'hagi inhumat abans de la inscripció, és necessària una resolució del secretari judicial en què es declari la mort o una ordre de l'autoritat judicial en què s'acrediti legalment la mort.»

Set. L'apartat 1 de l'article 74 queda redactat de la manera següent:

«1. Tenen accés al registre individual la representació de l'absent i la designació de defensor judicial en el cas que preveu l'article 299 bis del Codi civil.»

Vuit. S'afegeix un nou apartat 3 a l'article 78:

«3. En les inscripcions de la declaració d'absència i mort s'hi ha de fer constar tot el que preveu l'article 198 del Codi civil.»

Nou. L'apartat 2 de la disposició final segona queda redactat de la manera següent:

«2. Les referències que hi hagi en qualsevol norma al jutge, l'alcalde o el funcionari que siguin competents per autoritzar el matrimoni civil, s'han d'entendre referides al secretari judicial, el notari, l'encarregat del registre civil o el funcionari diplomàtic o consular encarregat del registre civil per acreditar el compliment dels requisits de capacitat i la inexistència d'impediments o la seva dispensa; i al jutge de pau, l'alcalde o el regidor en qui aquest delegui, el secretari judicial, el notari, o el funcionari diplomàtic o consular encarregat del registre civil per a la celebració davant d'ells del matrimoni en forma civil.»

Deu. La disposició final cinquena de la Llei del Registre Civil queda redactada de la manera següent:

«Disposició final cinquena. *Taxes municipals.*

S'afegeix un apartat 5 a l'article 20 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, aprovat pel Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, amb la redacció següent:

5. Els ajuntaments poden establir una taxa per a la celebració dels matrimonis en forma civil.»

Onze. S'afegeix una disposició final cinquena bis, amb la redacció següent:

«Disposició final cinquena bis. *Aranzels notarians.*

El Govern ha d'aprovar els aranzels corresponents a la intervenció dels notaris en la tramitació de les actes matrimonials prèvies i per la celebració de matrimonis en forma civil amb l'autorització de les escriptures públiques corresponents.»

Dotze. La disposició final desena queda redactada de la manera següent:

«Disposició final desena. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor el 30 de juny de 2017, excepte les disposicions addicionals setena i vuitena, i les disposicions finals tercera i sisena, que entren en vigor l'endemà de la publicació en el "Butlletí Oficial de l'Estat".

Fins a l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el Govern, a través del Ministeri de Justícia, ha d'adoptar les mesures i els canvis normatius necessaris que afectin l'organització i el funcionament dels registres civils dins del procés de modernització de la justícia.»

Disposició final cinquena. *Modificació de la Llei 24/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de cooperació de l'Estat amb la Federació d'Entitats Religioses Evangèliques d'Espanya.*

Els apartats 2 i 5 de l'article 7 queden redactats de la manera següent:

«2. Les persones que vulguin contreure matrimoni en la forma que preveu el paràgraf anterior han de promoure una acta o un expedient previ al matrimoni davant el secretari judicial, el notari, l'encarregat del registre civil o el funcionari diplomàtic o consular encarregat del registre civil corresponent de conformitat amb la Llei del Registre Civil.»

«5. Una vegada celebrat el matrimoni, el ministre de culte oficiant ha d'estendre una certificació expressiva de la seva celebració, amb els requisits necessaris per a la seva inscripció i les mencions d'identitat dels testimonis i de les circumstàncies de l'acta o l'expedient previ que necessàriament han d'incloure el nom i els cognoms del secretari judicial, el notari, l'encarregat del registre civil o el funcionari diplomàtic o consular que l'hagi estès, la data i el número de protocol, si s'escau. Aquesta certificació s'ha de remetre per mitjans electrònics, en la forma que es determini reglamentàriament, juntament amb la certificació acreditativa de la condició de ministre de culte, dins del termini de cinc dies, a l'encarregat del registre civil competent per a la seva inscripció. Igualment ha d'estendre en les dues còpies de l'acta o resolució una diligència expressiva de la celebració del matrimoni, i n'ha de lliurar una als contraents i conservar l'altra com a acta de la celebració a l'arxiu de l'oficiant o de l'entitat religiosa que representa com a ministre de culte.»

Disposició final sisena. *Modificació de la Llei 25/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de cooperació de l'Estat amb la Federació de Comunitats Israelites d'Espanya.*

U. Es modifica el títol d'aquesta Llei, que passa a ser «Llei 25/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de cooperació de l'Estat amb la Federació de Comunitats Jueves d'Espanya».

Dos. Els apartats 2 i 5 de l'article 7 queden redactats de la manera següent:

«2. Les persones que vulguin contreure matrimoni en la forma que preveu el paràgraf anterior han de promoure una acta o un expedient previ al matrimoni davant el secretari judicial, el notari, l'encarregat del registre civil o el funcionari diplomàtic o consular encarregat del registre civil corresponent de conformitat amb la Llei del Registre Civil.»

«5. Una vegada celebrat el matrimoni, el ministre de culte oficiant ha d'estendre una certificació expressiva de la seva celebració, amb els requisits necessaris per a la seva inscripció i les mencions d'identitat dels testimonis i de les circumstàncies de l'expedient o l'acta prèvia, que necessàriament han d'incloure el nom i els cognoms del secretari judicial, el notari, l'encarregat del registre civil o el funcionari diplomàtic o consular que l'hagi estès, la data i el número de protocol, si s'escau. Aquesta certificació s'ha de remetre per mitjans electrònics, en la forma que es determini reglamentàriament, juntament amb la certificació acreditativa de la condició de

ministre de culte, dins del termini de cinc dies, a l'encarregat del registre civil competent per a la seva inscripció. Igualment ha d'estendre en les dues còpies de l'acta o la resolució prèvia de capacitat matrimonial una diligència expressiva de la celebració del matrimoni, i n'ha de lliurar una als contraents i conservar l'altra com a acta de la celebració a l'arxiu de l'oficiant o de l'entitat religiosa que representa com a ministre de culte.»

Tres. S'afegeix una nova disposició addicional quarta amb la redacció següent:

«Disposició addicional quarta. *Denominació de la Federació.*

Per acord de les parts es procedeix a substituir el nom de Federació de Comunitats Israelites d'Espanya pel de Federació de Comunitats Jueves d'Espanya, que s'ha d'utilitzar d'ara endavant.

Les referències efectuades a la Federació de Comunitats Israelites d'Espanya en aquest Acord de cooperació de l'Estat amb la Federació de Comunitats Israelites d'Espanya, així com les que figurin en altres normes, s'han d'entendre fetes a la Federació de Comunitats Jueves d'Espanya.»

Disposició final setena. *Modificació de la Llei 26/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de cooperació de l'Estat amb la Comissió Islàmica d'Espanya.*

Els apartats 2 i 3 de l'article 7 queden redactats de la manera següent:

«2. Les persones que vulguin inscriure el matrimoni celebrat en la forma que preveu el número anterior han d'acreditar prèviament la seva capacitat matrimonial, mitjançant una còpia de l'acta o la resolució prèvia expedida pel secretari judicial, el notari, l'encarregat del registre civil o el funcionari diplomàtic o consular encarregat del registre civil de conformitat amb la Llei del Registre Civil i que ha de contenir, si s'escau, un judici acreditatiu de la capacitat matrimonial. No es pot practicar la inscripció si el matrimoni s'ha celebrat transcorreguts més de sis mesos des de la data de l'acta esmentada o des de la data de la resolució corresponent.

3. Una vegada celebrat el matrimoni, el representant de la comunitat islàmica en què aquell s'hagi contret ha d'estendre una certificació expressiva de la seva celebració, amb els requisits necessaris per a la seva inscripció i les mencions de les circumstàncies de l'expedient o l'acta prèvia, que necessàriament han d'incloure el nom i els cognoms del secretari judicial, el notari, l'encarregat del registre civil o el funcionari diplomàtic o consular que l'hagi estès, la data i el número de protocol, si s'escau. Aquesta certificació s'ha de remetre per mitjans electrònics, en la forma que es determini reglamentàriament, juntament amb la certificació acreditativa de la capacitat representant de la comunitat islàmica per celebrar matrimonis, de conformitat amb el que preveu l'apartat 1 de l'article 3, dins del termini de cinc dies a l'encarregat del registre civil competent per a la seva inscripció. Igualment ha d'estendre en les dues còpies de l'acta o la resolució prèvia de capacitat matrimonial una diligència expressiva de la celebració del matrimoni, i n'ha de lliurar una als contraents i conservar l'altra com a acta de la celebració a l'arxiu de la comunitat.»

Disposició final vuitena. *Modificació de la Llei 33/2003, de 3 de novembre, de patrimoni de les administracions públiques.*

U. L'apartat 6 de l'article 20 queda redactat de la manera següent:

«6. La successió legítima de l'Administració General de l'Estat i de les comunitats autònomes es regeix per la present Llei, el Codi civil i les seves normes complementàries o les normes de dret foral o especial que siguin aplicables.

Quan a falta d'altres hereus legítims d'acord amb el dret civil comú o foral sigui cridada l'Administració General de l'Estat o les comunitats autònomes, correspon a l'administració cridada a succeir en cada cas efectuar en via administrativa la

declaració de la seva condició d'hereu abintestat, una vegada justificada degudament la mort de la persona de la successió de la qual es tracti, la procedència de l'obertura de la successió intestada i constatada l'absència d'altres hereus legítims.»

Dos. S'afegeix un nou article 20 bis:

«Article 20 bis. *Procediment per a la declaració de l'Administració de l'Estat com a hereva abintestat.*

1. El procediment per a la declaració de l'Administració com a hereva abintestat s'ha d'iniciar d'ofici, per acord de l'òrgan competent, adoptat per iniciativa pròpia o com a conseqüència d'una ordre superior, una petició raonada d'altres òrgans o una denúncia, o en virtut de les comunicacions a les quals es refereixen l'article 791.2 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'enjudiciament civil, i l'article 55.4 de la Llei de 28 de maig de 1862 del notariat.

En cas que la crida correspongui a l'Administració General de l'Estat, l'òrgan competent per acordar la incoació és el director general del Patrimoni de l'Estat.

2. L'expedient l'ha d'instruir la delegació d'Economia i Hisenda corresponent al lloc de l'últim domicili conegut del causant en el territori espanyol. Si no ha tingut mai domicili a Espanya, és competent la corresponent al lloc on estiguin la major part dels seus béns.

En cas que es consideri que la tramitació de l'expedient no correspon a l'Administració General de l'Estat, s'ha de traslladar a l'administració autonòmica competent per a això.

3. L'acord d'incoació del procediment s'ha de publicar gratuïtament en el "Butlletí Oficial de l'Estat" i, quan la tramitació s'efectuï per l'Administració General de l'Estat, a la pàgina web del Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques, sense perjudici de la possibilitat d'utilitzar altres mitjans addicionals de difusió. Una còpia de l'acord s'ha de remetre per a la seva publicació als taulers d'anuncis dels ajuntaments corresponents a l'últim domicili del causant, al del lloc de la mort i on radiquin la major part dels seus béns. Els edictes han d'estar exposats durant el termini d'un mes.

Qualsevol interessat pot presentar al·legacions o aportar documents o altres elements de judici amb anterioritat a la resolució del procediment.

4. La delegació d'Economia i Hisenda ha de dur a terme els actes i les comprovacions que siguin necessaris per determinar la procedència dels drets successoris de l'Administració General de l'Estat, i ha d'incloure a l'expedient totes les dades que pugui obtenir sobre el causant i els seus béns i drets.

A aquests efectes, si la documentació esmentada no l'ha remès l'òrgan judicial o el notari, s'ha de sol·licitar de les autoritats i els funcionaris públics, els registres i els altres arxius públics la informació sobre el causant i els béns i drets de la seva titularitat que es consideri necessària per a la millor instrucció de l'expedient. Aquesta informació, d'acord amb el que estableix l'article 64, s'ha de facilitar de manera gratuïta.

Així mateix es pot sol·licitar als ciutadans la col·laboració a què es refereix l'article 62.

5. L'advocacia de l'Estat de la província ha d'emetre un informe sobre l'adequació i la suficiència de les actuacions practicades per declarar l'Administració General de l'Estat hereu abintestat.

6. La resolució de l'expedient i, si s'escau, la declaració d'hereu abintestat a favor de l'Estat, que ha de contenir l'adjudicació administrativa dels béns i drets de l'herència, corresponen al director general del Patrimoni de l'Estat, previ informe de l'Advocacia General de l'Estat-Direcció del Servei Jurídic de l'Estat.

El termini màxim per a la resolució del procediment és d'un any. No obstant això, si l'inventari judicial de béns del causant no s'ha comunicat a l'Administració abans

de transcorreguts deu mesos des de l'inici del procediment, el termini per resoldre s'entén ampliat fins a dos mesos després de la seva recepció.

7. La resolució que es dicti s'ha de publicar en els mateixos llocs en què s'hagi anunciat l'acord d'incoació de l'expedient i s'ha de comunicar, si s'escau, a l'òrgan judicial que estigui coneixent de la intervenció del cabal hereditari. La resolució que declari la improcedència de declarar hereva l'Administració s'ha de notificar, a més, a les persones amb dret a heretar.

8. Els actes administratius dictats en el procediment que preveu aquesta secció només es poden recórrer davant la jurisdicció contenciosa administrativa per infracció de les normes sobre competència i procediment, previ esgotament de la via administrativa. Els qui es considerin perjudicats quant al seu millor dret a l'herència o d'altres de caràcter civil per la declaració d'hereu abintestat o l'adjudicació de béns a favor de l'Administració poden exercir les accions pertinents davant els òrgans de l'ordre jurisdiccional civil, prèvia reclamació en via administrativa de conformitat amb les normes del títol VIII de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.»

Tres. S'afegeix un nou article 20 ter:

«Article 20 ter. *Efectes de la declaració d'hereu abintestat.*

1. Feta la declaració administrativa d'hereu abintestat, que suposa l'acceptació de l'herència a benefici d'inventari, es pot procedir a prendre possessió dels béns i drets del causant i, si s'escau, a sol·licitar a l'autoritat judicial el lliurament dels que estiguin sota la seva custòdia.

2. Els béns i drets del causant no inclosos en l'inventari judicial i que s'identifiquin amb posterioritat a la declaració de l'Administració General de l'Estat com a hereva abintestat i a l'adjudicació dels béns i drets hereditaris, s'han d'incorporar al cabal hereditari i s'han d'adjudicar per resolució del director general del Patrimoni de l'Estat i mitjançant el procediment d'investigació que regula l'article 47.

No obstant això, en els casos en què el dret de propietat del causant consti en registres públics o sistemes d'anotacions en compte, o derivi de la titularitat de comptes bancaris, títols valors, dipòsits, i, en general, en qualssevol supòsits en què el seu dret sigui indubtable pel fet d'estar establert en una titularitat formal, la incorporació dels béns s'ha de fer per acord del delegat d'Economia i Hisenda.

3. Als efectes d'aquestes actuacions d'investigació, les autoritats i els funcionaris, els registres i els altres arxius públics han de subministrar gratuïtament la informació de què disposin sobre els béns i drets de titularitat del causant. Els òrgans de l'Administració tributària tenen la mateixa obligació de col·laborar i subministrar la informació de què disposin.

4. Als efectes que preveuen els articles 14 i 16 de la Llei hipotecària, la declaració administrativa d'hereu abintestat que contingui l'adjudicació dels béns hereditaris, o, si s'escau, les resolucions posteriors del director general del Patrimoni de l'Estat o del delegat d'Economia i Hisenda que acordin la incorporació de béns i drets al cabal relicte i la seva adjudicació, són títol suficient per inscriure a favor de l'Administració en el Registre de la Propietat els immobles o drets reals que hi figurin a nom del causant. Si els immobles o drets reals no estan inscrits prèviament, el títol esmentat és suficient per procedir a la seva immatriculació.

5. No es deriven responsabilitats per a l'Administració General de l'Estat per raó de la titularitat dels béns i drets integrants del cabal hereditari fins al moment en què aquests li siguin lliurats per l'òrgan judicial, o se'n prengui possessió efectiva.»

Quatre. S'afegeix un nou article 20 quàter:

«Article 20 quàter. *Liquidació del cabal hereditari.*

1. Una vegada estigui en possessió de l'herència, l'Administració General de l'Estat ha de procedir a la liquidació dels seus béns i drets, i la quantitat obtinguda s'ha de distribuir de la manera que preveu l'article 956 del Codi civil.

2. No obstant això, el Consell de Ministres, ateses les característiques dels béns i drets inclosos en el cabal relicte, pot excloure de la liquidació i el repartiment tots o alguns d'aquests béns i drets.

3. Així mateix, el director general del Patrimoni de l'Estat pot excloure de la liquidació els béns que convingui conservar en el patrimoni de l'Administració General de l'Estat per a la seva afectació o adscripció a fins o serveis propis dels seus òrgans o dels organismes públics dependents. En aquest cas, si el valor d'aquests béns és superior al del terç que correspongui a l'Administració General de l'Estat, s'ha de compensar l'excés a la resta del cabal mitjançant la modificació pressupostària corresponent.

4. Una vegada aprovat el compte de liquidació de l'abintestat i fet l'ingrés de les quantitats pertinents en el Tresor, s'ha de generar crèdit per un import equivalent a les dues terceres parts del valor del cabal relicte en la partida consignada en els pressupostos generals de l'Estat per atendre les transferències per a fins d'interès social que es dota amb l'assignació tributària per a aquesta finalitat derivada de la quota íntegra de l'impost sobre la renda de les persones físiques.»

Cinc. S'afegeix una nova disposició addicional vint-i-tresena:

«Disposició addicional vint-i-tresena. *Successió abintestat de l'Hospital de Nostra Senyora de Gràcia de Saragossa.*

La declaració com a hereu abintestat de l'Hospital de Nostra Senyora de Gràcia de Saragossa l'ha de fer la Diputació General d'Aragó.»

Sis. S'afegeix una nova disposició addicional vint-i-quatrena.

«Disposició addicional vint-i-quatrena. *Successió abintestat de les diputacions forals dels territoris històrics del País Basc.*

La declaració com a hereves abintestat de les diputacions forals dels territoris històrics del País Basc l'ha de fer la diputació foral corresponent.»

Set. Es modifiquen els apartats 1, 2 i 5 de la disposició final segona:

«1. Les següents disposicions d'aquesta Llei es dicten a l'empara de la competència exclusiva de l'Estat en matèria de legislació processal de l'article 149.1.6a de la Constitució, i són d'aplicació general l'article 20 bis, apartat 8; article 43; i article 110, apartat 3.

2. Les següents disposicions d'aquesta Llei es dicten a l'empara de l'article 149.1.8a de la Constitució, i són d'aplicació general, sense perjudici del que disposin els drets civils forals o especials, allà on n'hi hagi: Article 4; article 5, apartats 1, 2 i 4; article 7, apartat 1; article 15; article 17; article 18; article 20, apartats 2, 3 i 6; article 22; article 23; article 30, apartats 1 i 2; article 37, apartats 1, 2 i 3; article 38, apartats 1 i 2; article 39; article 40; article 49; article 53; article 83, apartat 1; article 97; article 98; i article 99, apartat 1.»

«5. Tenen el caràcter de la legislació bàsica, d'acord amb el que preceptua l'article 149.1.18a de la Constitució, les següents disposicions d'aquesta Llei: Article 1; article 2; article 3; article 6; article 8, apartat 1; apartats 1 a 6 de l'article 20 bis; article 20 ter; article 27; article 28; article 29, apartat 2; article 32, apartats 1 i 4; article 36, apartat 1; article 41; article 42; article 44; article 45; article 50; article 55; article 58; article 61; article 62; article 84; article 91, apartat 4; article 92, apartats 1, 2, i 4; article 93, apartats 1, 2, 3 i 4; article 94; article 97; article 98; article 100; article

101, apartats 1, 3 i 4; article 102, apartats 2 i 3; article 103, apartats 1 i 3; article 106, apartat 1; article 107, apartat 1; article 109, apartat 3; article 121, apartat 4; article 183; article 184; article 189; article 190; article 190 bis; article 191; disposició transitòria primera, apartat 1; disposició transitòria cinquena; la disposició addicional vint-i-tresena i la vint-i-quatrena.»

Disposició final novena. *Modificació de la Llei 50/1980, de 8 d'octubre, de contracte d'assegurança.*

El sisè paràgraf de l'article 38 passa a tenir la redacció següent:

«Quan no hi hagi acord entre els pèrits, totes dues parts han de designar un tercer pèrit de conformitat. Si no hi ha conformitat, es pot promoure expedient en la forma que preveu la Llei de la jurisdicció voluntària o la legislació notarial. En aquests casos, el dictamen pericial s'ha d'emetre en el termini assenyalat per les parts o, si no n'hi ha, en el de trenta dies a partir de l'acceptació del seu nomenament pel pèrit tercer.»

Disposició final desena. *Modificació de la Llei 41/2003, de 18 de novembre, de protecció patrimonial de les persones amb discapacitat i modificació del Codi civil, de la Llei d'enjudiciament civil i de la normativa tributària amb aquesta finalitat.*

Es modifica l'apartat 2 de l'article 5, que passa a tenir la redacció següent:

«2. En els altres casos, les regles d'administració, establertes en el document públic de constitució, han de preveure l'obligatorietat d'autorització judicial en els mateixos supòsits que el tutor la requereix respecte dels béns del tutelat, de conformitat amb els articles 271 i 272 del Codi civil o, si s'escau, de conformitat amb el que disposen les normes de dret civil, foral o especial que siguin aplicables.

No obstant el que disposa el paràgraf anterior, l'autorització no és necessària quan el beneficiari tingui suficient capacitat d'actuar.

En cap cas és necessària la subhasta pública per a l'alienació dels béns o drets que integren el patrimoni protegit.

En tot cas, i de conformitat amb la finalitat pròpia dels patrimonis protegits de satisfacció de les necessitats vitals dels seus titulars, amb els mateixos béns i drets que s'hi integren, així com amb els seus fruits, productes i rendiments, no es consideren actes de disposició la despesa de diners i el consum de béns fungibles integrats en el patrimoni protegit, quan es facin per atendre les necessitats vitals de la persona beneficiària.»

Disposició final onzena. *Modificació de la Llei de 28 de maig de 1862, del notariat.*

U. S'introdueix un nou títol VII, amb el contingut següent:

«TÍTOL VII

Intervenció dels notaris en expedients i actes especials

CAPÍTOL I

Regles generals

Article 49.

Els notaris han d'intervenir en els expedients especials autoritzant actes o escriptures públiques:

1r Quan l'expedient tingui per objecte la declaració de voluntat de qui l'insti o la realització d'un acte jurídic que impliqui prestació de consentiment, el notari ha d'autoritzar una escriptura pública.

2n Quan l'expedient tingui per objecte la constatació o verificació d'un fet, la seva percepció, així com els seus judicis o qualificacions, el notari ha de procedir a estendre i autoritzar una acta.

Article 50.

1. El mes de gener de cada any s'ha de sol·licitar per part del degà de cada col·legi notarial dels diferents col·legis professionals, d'entitats anàlogues, així com de les acadèmies i institucions culturals i científiques que s'ocupin de l'estudi de les matèries corresponents amb l'objecte de la perícia l'enviament d'una llista de col·legiats o associats disposats a actuar com a pèrits, que ha d'estar a disposició dels notaris en el col·legi notarial. Igualment poden sol·licitar formar part d'aquesta llista els professionals que acreditin coneixements necessaris en la matèria corresponent, independentment que pertanyin a un col·legi professional o no. La primera designació de cada llista s'ha d'efectuar per sorteig dut a terme en presència del degà del col·legi notarial, i a partir d'aquesta el col·legi ha d'efectuar les designacions següents per ordre correlatiu a mesura que siguin sol·licitades pels notaris que hi pertanyin.

2. Quan s'hagi de designar pèrit una persona sense títol oficial, pràctica o entesa en la matèria, prèvia citació de les parts, la designació s'ha de fer pel procediment que estableix l'apartat anterior, per a la qual cosa s'ha d'utilitzar una llista de persones que cada any s'ha de sol·licitar de sindicats, associacions i entitats apropiades, i que ha d'estar integrada per almenys cinc d'aquelles persones. Si, per raó de la singularitat de la matèria de dictamen, únicament es disposa del nom d'una persona entesa o pràctica, s'ha de sol·licitar el consentiment de les parts i només si totes l'atorguen s'ha de designar pèrit aquesta persona.

CAPÍTOL II

De les actes i escriptures públiques en matèria matrimonial

Secció 1a De l'acta matrimonial i de l'escriptura pública de celebració del matrimoni

Article 51.

1. Els que hagin de contreure matrimoni per al qual es necessiti una acta en què es constati el compliment dels requisits de capacitat de tots dos contraents, la inexistència d'impediments o la seva dispensa, o qualsevol gènere d'obstacles per contreure matrimoni, n'han d'instar prèviament la tramitació davant el notari que tingui la residència en el lloc del domicili de qualsevol d'ells.

2. La sol·licitud, la tramitació i l'autorització de l'acta s'han d'ajustar al que disposen l'article 58 de la Llei 20/2011, de 21 de juliol, del Registre Civil i, en el que no hi estigui previst, aquesta Llei.

Article 52.

1. Si l'acta és favorable a la celebració del matrimoni, aquest s'ha de portar a terme davant el notari que hagi intervingut en la tramitació d'aquella mitjançant l'atorgament d'una escriptura pública en què ha de fer constar totes les circumstàncies que estableixen la Llei del Registre Civil i el seu Reglament.

2. Quan els contraents, en la sol·licitud inicial o durant la tramitació de l'acta, hagin sol·licitat que la prestació del consentiment es faci davant un jutge de pau, un alcalde o el regidor en qui aquest delegui o un altre notari, s'ha de remetre una còpia de l'acta a l'oficiant elegit, el qual s'ha de limitar a celebrar el matrimoni i ha

d'estendre una acta o atorgar una escriptura pública, segons que correspongui, amb tots els requisits exigits legalment.

3. Si el matrimoni se celebra en perill de mort, el notari ha d'atorgar una escriptura pública on es reculli la prestació del consentiment matrimonial, previ dictamen mèdic sobre la seva aptitud per prestar-lo i sobre la gravetat de la situació quan el risc derivi de la malaltia o l'estat físic d'algun dels contraents, tret d'impossibilitat acreditada. Amb posterioritat, el notari ha de procedir a la tramitació de l'acta de comprovació dels requisits de validesa del matrimoni.

Secció 2a De l'acta de notorietat per a la constància del règim econòmic matrimonial legal

Article 53.

1. Els qui vulguin fer constar expressament en el Registre Civil el règim econòmic matrimonial legal que correspongui al seu matrimoni quan aquest no consti amb anterioritat han de sol·licitar la tramitació d'una acta de notorietat al notari amb residència en qualsevol dels domicilis conjugals que hagin tingut, o en el domicili o la residència habitual de qualsevol dels cònjuges, o on estiguin la major part dels seus béns o on exerceixin la seva activitat laboral o empresarial, a elecció del requeridor. També pot elegir un notari d'un districte adjacent als anteriors.

2. La sol·licitud d'inici de l'acta ha d'anar acompanyada dels documents acreditatius d'identitat i domicili del requeridor. S'ha d'acreditar amb informació del Registre Civil la inexistència d'un règim econòmic matrimonial inscrit.

Els sol·licitants han d'asseverar la certesa dels fets positius i negatius en què s'hagi de fundar l'acta, han d'aportar la documentació que considerin convenient per a la determinació dels fets i hi han d'adjuntar els documents acreditatius del seu veïnatge civil en el moment de contreure matrimoni i, en cas que no ho puguin fer, han d'oferir informació, almenys, de dos testimonis que assegurin la realitat dels fets dels quals es derivi l'aplicació del règim econòmic matrimonial legal.

3. Enllestides les diligències anteriors, el notari ha de fer constar el seu judici de conjunt sobre si queden acreditats per notorietat els fets i, si considera suficientment acreditat el règim econòmic legal del matrimoni, ha de remetre, el mateix dia i per mitjans telemàtics, una còpia electrònica de l'acta al registre civil corresponent. En cas contrari, el notari ha de tancar igualment l'acta i els interessats no conformes poden exercir el seu dret en el judici que correspongui.

Secció 3a De l'escriptura pública de separació matrimonial o divorci

Article 54.

1. Els cònjuges, quan no tinguin fills menors no emancipats o amb la capacitat modificada judicialment que en depenguin, poden acordar la seva separació matrimonial o divorci de mutu acord, mitjançant la formulació d'un conveni regulador en una escriptura pública. Han de prestar el seu consentiment davant el notari de l'últim domicili comú o el del domicili o la residència habitual de qualsevol dels sol·licitants.

2. En l'atorgament de l'escriptura pública els cònjuges han d'estar assistits d'un lletrat en exercici.

3. La sol·licitud, la tramitació i l'atorgament de l'escriptura pública s'han d'ajustar al que disposen el Codi civil i aquesta Llei.

CAPÍTOL III

Dels expedients en matèria de successions

Secció 1a De la declaració d'hereus abintestat

Article 55.

1. Els qui es considerin amb dret a succeir abintestat una persona morta i en siguin els descendents, els ascendents, el cònjuge o una persona unida per una relació d'afectivitat anàloga a la conjugal, o els seus parents col·laterals, poden instar la declaració d'hereus abintestat. Aquesta s'ha de tramitar en una acta de notorietat autoritzada per un notari competent per actuar en el lloc en què el causant hagi tingut el seu últim domicili o residència habitual, o on estigui la major part del seu patrimoni, o en el lloc en què hagi mort, sempre que estiguin a Espanya, a elecció del sol·licitant. També pot elegir un notari d'un districte adjacent als anteriors. A falta de tots ells, és competent el notari del lloc del domicili del requeridor.

2. L'acta s'ha d'iniciar a requeriment de qualsevol persona amb interès legítim, segons el parer del notari, i la seva tramitació s'ha d'efectuar d'acord amb el que preveuen la present Llei i la normativa notarial.

Article 56.

1. El requeriment per a la iniciació de l'acta ha de contenir la designació i les dades identificadores de les persones que el requeridor consideri cridades a l'herència i ha d'anar acompanyat dels documents acreditatius del parentesc amb el mort de les persones designades hereus, així com de la identitat i el domicili del causant. En tot cas s'ha d'acreditar la mort del causant i que aquesta va tenir lloc sense títol successori mitjançant informació del Registre Civil i del Registre general d'actes d'última voluntat, o, si s'escau, mitjançant un document autèntic del qual resulti segons el parer del notari, indubtablement, que, malgrat l'existència d'un testament o contracte successori, és procedent la successió abintestat, o bé mitjançant una sentència ferma que declari la invalidesa del títol successori o de la institució d'hereu. Els documents presentats o el testimoni d'aquests han de quedar incorporats a l'acta.

El requeridor ha d'asseverar la certesa dels fets positius i negatius en què s'hagi de fundar l'acta, i ha d'oferir informació testifical relativa al fet que la persona de la successió de la qual es tracti ha mort sense disposició d'última voluntat i que les persones designades en són els únics hereus.

Quan qualsevol dels interessats sigui un menor o una persona amb capacitat modificada judicialment i no tingui representant legal, el notari ha de comunicar aquesta circumstància al Ministeri Fiscal perquè insti la designació d'un defensor judicial.

2. A l'acta ha de constar necessàriament, almenys, la declaració de dos testimonis que asseverin que de ciència pròpia o per notorietat els consten els fets positius i negatius la declaració de notorietat dels quals es pretén. Aquests testimonis poden ser, si s'escau, parents del mort, ja sigui per consanguinitat o afinitat, quan no tinguin interès directe en la successió.

El notari, a fi de procurar l'audiència de qualsevol interessat, ha de practicar, a més de les proves proposades pel requeridor, les que es considerin oportunes, i en especial les dirigides a acreditar la seva identitat, domicili, nacionalitat i veïnatge civil i, si s'escau, la llei estrangera aplicable.

Si s'ignora la identitat o el domicili d'algun dels interessats, el notari ha de sol·licitar, mitjançant ofici, l'auxili dels òrgans, els registres, les autoritats públiques i consulars que, per raó de la seva competència, tinguin arxius o registres relatius a la identitat de les persones o els seus domicilis, a fi que li sigui lliurada la informació que sol·liciti, si això és possible.

Si no aconseguix esbrinar la identitat o el domicili d'algun dels interessats, el notari ha de donar publicitat a la tramitació de l'acta mitjançant un anunci publicat en el "Butlletí Oficial de l'Estat" i, si ho considera convenient, pot utilitzar altres mitjans addicionals de comunicació. L'anunci de l'acta també s'ha d'exposar en els taulers d'anuncis dels ajuntaments corresponents a l'últim domicili del causant, al del lloc de la mort, si és diferent, o al del lloc on radiquin la major part dels seus béns immobles.

Qualsevol interessat es pot oposar a la pretensió, presentar al·legacions o aportar documents o altres elements de judici dins del termini d'un mes a comptar del dia de la publicació o, si s'escau, de l'última exposició de l'anunci.

3. Enllestides les diligències anteriors i transcorregut el termini de vint dies hàbils, a comptar del requeriment inicial o de la finalització del termini del mes atorgat per fer al·legacions en cas que s'hagi publicat un anunci, el notari ha de fer constar el seu judici de conjunt sobre l'acreditació per notorietat dels fets i les presumpcions en què es funda la declaració d'hereus. Sigui quin sigui el judici del notari, l'acta ha de finalitzar i s'ha de procedir a la seva protocol·lització.

En cas afirmatiu, ha de declarar quins parents del causant són els hereus abintestat, amb expressió de les seves circumstàncies d'identitat i els drets que per llei els corresponen en l'herència.

A l'acta s'ha de fer constar la reserva del dret a exercir la seva pretensió davant els tribunals dels que segons el notari no hagin acreditat el seu dret a l'herència i dels que no hagin pogut ser localitzats. També els qui es considerin perjudicats en el seu dret poden acudir al procés declaratiu que correspongui.

Efectuada la declaració d'hereu abintestat, es pot sol·licitar, si s'escau, de l'autoritat judicial el lliurament dels béns que estiguin sota la seva custòdia, a menys que algun dels hereus demani la divisió judicial de l'herència.

4. Transcorregut el termini de dos mesos des que es van citar els interessats sense que ningú s'hagi presentat o si són declarats sense dret els que hagin acudit per reclamar l'herència i si segons el notari no hi ha cap persona amb dret a ser cridada, s'ha de remetre una còpia de l'acta de les actuacions a la delegació d'Economia i Hisenda corresponent per si és procedent la declaració administrativa d'hereu. En cas que aquesta declaració no correspongui a l'Administració General de l'Estat, la delegació esmentada ha de traslladar aquesta notificació a l'administració autonòmica competent per a això.

Secció 2a De la presentació, adveració, obertura i protocol·lització dels testaments tancats

Article 57.

1. La presentació, adveració, obertura i protocol·lització dels testaments tancats s'ha d'efectuar davant un notari competent per actuar en el lloc en què el causant hagi tingut el seu últim domicili o residència habitual, o on estigui la major part del seu patrimoni, independentment de la seva naturalesa de conformitat amb la llei aplicable, o en el lloc en què hagi mort, sempre que estigui a Espanya, a elecció del sol·licitant. També pot elegir un notari d'un districte adjacent als anteriors. A falta de tots ells, és competent el notari del lloc del domicili del requeridor.

2. Si transcorreguts deu dies des de la mort de l'atorgant, el testament no es presenta de conformitat amb el que preveu el Codi civil, qualsevol interessat pot sol·licitar al notari que requereixi la persona que tingui en el seu poder un testament tancat perquè el presenti davant seu. S'han d'acreditar les dades identificadores del causant i, mitjançant informació del Registre Civil i del Registre general d'actes d'última voluntat, la mort de l'atorgant i si ha atorgat altres disposicions testamentàries. Si és estrany a la família del mort, a més, en la sol·licitud ha d'expressar i acreditar la raó per la qual considera que té interès en la presentació del testament.

3. Quan comparegui davant de notari qui tingui en el seu poder un testament tancat en compliment del deure que estableix l'article 712 del Codi civil i manifesti no tenir interès en l'adveració i la protocol·lització del testament, el notari ha de requerir els qui puguin tenir interès en l'herència, d'acord amb el que hagi manifestat el compareixent, i, en tot cas si li són coneguts, el cònjuge supervivent, els descendents i els ascendents del testador i, si no n'hi ha, els parents col·laterals fins al quart grau perquè promoguin l'expedient davant d'un notari competent, si els interessa.

Quan qualssevol dels interessats sigui un menor o una persona amb capacitat modificada judicialment i no tingui representant legal, el notari ha de comunicar aquesta circumstància al Ministeri Fiscal perquè insti la designació d'un defensor judicial.

4. Si s'ignora la identitat o el domicili d'aquestes persones, el notari ha de donar publicitat a l'expedient en els taulers d'anuncis dels ajuntaments corresponents a l'últim domicili o residència habitual del causant, al del lloc de la mort si és diferent i on radiquin la major part dels seus béns, sense perjudici de la possibilitat d'utilitzar altres mitjans addicionals de comunicació. Els anuncis han d'estar exposats durant el termini d'un mes.

5. Transcorreguts tres mesos des que es van fer els requeriments o des de la finalització del termini de l'última exposició de l'anunci sense que s'hagi presentat el testament, malgrat el requeriment, o sense que cap interessat hagi promogut l'expedient, aquest s'ha d'arxivar, sense perjudici de reprendre'l a sol·licitud de qualsevol interessat.

Article 58.

1. Qui presenti el testament o un altre interessat pot sol·licitar al notari que, una vegada acreditada la mort del testador, citi per a la data més propera possible el notari autoritzant del testament, si és diferent, i, si s'escau, els testimonis instrumentals que hagin intervingut en l'atorgament.

2. Els testimonis citats que hagin comparegut el dia assenyalat han de ser examinats i se'ls ha de posar de manifest el plec tancat perquè l'examinin i declarin sota jurament o promesa si reconeixen com a legítimes la signatura i la rúbrica que hi apareixen amb el seu nom, i si el troben en el mateix estat que tenia quan hi van posar la signatura.

3. Quan no comparegui algun o alguns dels citats, s'ha de preguntar als altres si van veure que aquests hi van posar la seva signatura i rúbrica. El notari pot acordar, si ho considera necessari, la confrontació de lletres i altres diligències conduents a esbrinar l'autenticitat de les signatures dels no compareguts i del mort.

Article 59.

1. Practicades les diligències a què es refereix l'article anterior, i si en resulta que en l'atorgament del testament s'han guardat les solemnitats prescrites per la llei, el notari ha d'obrir el plec i llegir en veu alta la disposició testamentària, a menys que contingui una disposició del testador en què ordeni que alguna o algunes clàusules quedin reservades i secretes fins a certa època, cas en què la lectura s'ha de limitar a les altres clàusules de la disposició testamentària.

2. Els parents del testador o altres persones en qui es pugui presumir algun interès poden presenciar l'obertura del plec i la lectura del testament, si ho consideren convenient, sense permetre'ls que s'oposin a la pràctica de la diligència per cap motiu, encara que presentin un altre testament posterior.

Article 60.

1. Complerts els tràmits anteriors, el notari ha d'estendre una acta de protocol·lització, d'acord amb la present Llei i el seu reglament d'execució.

2. Quan el notari conclogui que el testament no compleix les solemnitats prescrites per la llei o que, segons el seu parer, no va quedar acreditada l'autenticitat del plec, ho ha de fer constar així, ha de tancar l'acta i no ha d'autoritzar la protocol·lització del testament.

Autoritzada o no la protocol·lització, els interessats no conformes poden exercir el seu dret en el judici que correspongui.

Secció 3a De la presentació, adveració, obertura i protocol·lització dels testaments hològrafs

Article 61.

1. La presentació, adveració, obertura i protocol·lització dels testaments hològrafs s'ha d'efectuar davant d'un notari competent per actuar en el lloc en què el causant hagi tingut el seu últim domicili o residència habitual, o on estigui la major part del seu patrimoni, independentment de la seva naturalesa de conformitat amb la llei aplicable, o en el lloc en què hagi mort, sempre que estiguin a Espanya, a elecció del sol·licitant. També pot elegir un notari d'un districte adjacent als anteriors. A falta de tots ells, és competent el notari del lloc del domicili del requeridor.

2. Si transcorreguts deu dies des de la mort de l'atorgant, el testament no es presenta de conformitat amb el que preveu el Codi civil, qualsevol interessat pot sol·licitar al notari que requereixi la persona que tingui en el seu poder un testament hològraf perquè el presenti davant seu. S'han d'acreditar les dades identificadores del causant i, mitjançant informació del Registre Civil i del Registre general d'actes d'última voluntat, la mort de l'atorgant i si ha atorgat altres disposicions testamentàries. Si és estrany a la família del mort, a més, en la sol·licitud ha d'expressar la raó per la qual considera que té interès en la presentació del testament.

3. Quan comparegui davant de notari qui tingui en el seu poder un testament hològraf en compliment del deure que estableix l'article 690 del Codi civil i manifesti no tenir interès en l'adveració i la protocol·lització del testament, el notari ha de procedir de conformitat amb el que estableix l'apartat 3 de l'article 57.

4. No s'admeten les sol·licituds que es presentin després que hagin transcorregut cinc anys des de la mort del testador.

Article 62.

1. Una vegada presentat el testament hològraf, a sol·licitud de qui el presenti o d'un altre interessat, el notari ha de requerir perquè compareguin davant seu, en el dia i l'hora que assenyali, el cònjuge supervivent, si n'hi ha, els descendents i ascendents del testador i, a falta dels uns i els altres, els parents col·laterals fins al quart grau.

2. Si s'ignora la seva identitat o domicili, el notari ha de donar publicitat a l'expedient en els taulers d'anuncis dels ajuntaments corresponents a l'últim domicili o residència del causant, al del lloc de la mort si és diferent i on radiquin la major part dels seus béns, sense perjudici de la possibilitat d'utilitzar altres mitjans addicionals de comunicació. Els anuncis han d'estar exposats durant el termini d'un mes.

3. Quan qualsevol de les persones esmentades sigui un menor o una persona amb capacitat modificada judicialment i no tingui representant legal, el notari ha de comunicar aquesta circumstància al Ministeri Fiscal perquè insti la designació d'un defensor judicial.

4. Si el sol·licitant ha demanat al notari la compareixença de testimonis per declarar sobre l'autenticitat del testament, el notari els ha de citar perquè compareguin davant seu en el dia i l'hora que assenyali.

5. El dia assenyalat, el notari ha d'obrir el testament hològraf quan estigui en un plec tancat, n'ha de rubricar tots els fulls i s'han d'examinar els testimonis. Quan almenys tres testimonis, que coneguin la lletra i la signatura del testador, declarin que no tenen cap dubte racional que va ser manuscrit i signat per ell, es pot prescindir de les declaracions testificals que faltin.

A falta de testimonis idonis o si els examinats dubten, el notari pot acordar, si ho considera convenient, que es practiqui una prova pericial cal·ligràfica.

6. Els interessats poden presenciar la pràctica de les diligències i fer a l'acte les observacions que considerin oportunes sobre l'autenticitat del testament, que, si s'escau, el notari ha de reflectir a l'acta.

Article 63.

Si el notari considera justificada l'autenticitat del testament, ha d'autoritzar l'acta de protocol·lització i n'ha d'expedir una còpia als interessats que la sol·licitin.

En cas contrari, ho ha de fer constar així, ha de tancar l'acta i no ha d'autoritzar la protocol·lització del testament.

Autoritzada o no la protocol·lització del testament, els interessats no conformes poden exercir el seu dret en el judici que correspongui.

Secció 4a De la presentació, adveració, obertura i protocol·lització dels testaments atorgats en forma oral

Article 64.

1. La presentació, adveració, obertura i protocol·lització dels testaments atorgats en forma oral s'ha d'efectuar davant d'un notari competent per actuar en el lloc en què el causant hagi tingut el seu últim domicili o residència habitual o on estigui la major part del seu patrimoni, independentment de la seva naturalesa de conformitat amb la llei aplicable, o en el lloc en què hagi mort, sempre que estiguin a Espanya, a elecció del sol·licitant. També pot elegir un notari d'un districte adjacent als anteriors. A falta de tots ells, és competent el notari del lloc del domicili del requeridor.

2. Qualsevol interessat pot sol·licitar al notari que atorgui la corresponent acta de protocol·lització del testament atorgat en forma oral.

3. S'han d'acreditar les dades identificadores del causant i, mitjançant informació del Registre Civil i del Registre general d'actes d'última voluntat, la mort de l'atorgant i si ha atorgat altres disposicions testamentàries. Si és estrany a la família del mort, a més, en la sol·licitud ha d'expressar la raó per la qual considera que té interès en la presentació del testament.

A la sol·licitud s'ha d'adjuntar la nota, la memòria o el suport en què estigui gravada la veu o l'àudio i el vídeo amb les últimes disposicions del testador, sempre que en permeti la reproducció, i s'hagin pres a l'atorgament del testament.

Igualment s'hi han d'expressar els noms dels testimonis que el notari hagi de citar perquè compareguin davant seu als efectes del seu atorgament.

Article 65.

1. El notari, després d'acceptar la sol·licitud, ha de citar els testimonis que hagi indicat el sol·licitant, perquè compareguin davant seu en el dia i l'hora que s'assenyalin. Si el citat com a testimoni no compareix i no al·lega una causa que justifiqui la seva absència, el notari ha de tornar a practicar la citació amb indicació del dia i l'hora de la nova compareixença.

Quan la voluntat del testador s'hagi consignat en alguna nota, memòria o suport magnètic o digital durador, s'ha de posar de manifest als testimonis perquè diguin si és el mateix que se'ls va llegir o gravar i si reconeixen com a legítimes les seves signatures i rúbriques respectives, en el cas que les hi hagin posat.

2. Són aplicables les disposicions que estableixen els articles anteriors quant a la citació i la presència de les persones que tinguin interès en la pràctica de les actuacions esmentades.

3. El notari ha de reflectir totes les actuacions a l'acta i ha d'autoritzar la protocol·lització del testament, amb la qualitat de sense perjudici de tercer, quan de les declaracions dels testimonis resultin clarament i terminantment acreditades les circumstàncies següents:

1r Que va concórrer una causa legal per a l'atorgament del testament en forma oral.

2n Que el testador va tenir el propòsit seriós i deliberat d'atorgar la seva última disposició.

3r Que els testimonis van escoltar simultàniament de boca del testador totes les disposicions que volia que es consideressin la seva última voluntat, bé ho manifestés de paraula, bé llegint o donant a llegir alguna nota o memòria en què es contingués.

4t Que els testimonis van ser en el nombre que exigeix la llei, segons les circumstàncies del lloc i el temps en què es va atorgar, i que reuneixen les qualitats que es requereix per ser testimoni en els testaments.

4. Quan hi hagi alguna divergència en les declaracions dels testimonis, s'ha de fer constar així a l'acta i només s'han de protocol·litzar com a testamentàries les manifestacions en les quals tots estiguin conformes. Si no ho estan en cap de les manifestacions, l'expedient s'ha d'arxivar sense protocol·lització.

5. Si l'última voluntat s'ha consignat en una nota, una memòria o un suport magnètic o digital durador, a l'acte de l'atorgament s'ha de tenir per testament el que en resulti sempre que tots els testimonis estiguin conformes en la seva autenticitat, encara que algun d'ells no recordi alguna de les seves disposicions, i així ho ha de reflectir l'acta de protocol·lització a la qual ha de quedar unida la nota, la memòria o el suport magnètic o digital durador.

6. Si el notari no considera justificada l'autenticitat del testament ho ha de fer constar així, ha de tancar l'acta i no ha d'autoritzar la protocol·lització del testament.

Autoritzada o no la protocol·lització del testament, els interessats no conformes poden exercir el seu dret en el judici que correspongui.

Secció 5a De la marmessoria i dels comptadors partidors datius

Article 66.

1. El notari ha d'autoritzar escriptura pública:

a) En els casos de renúncia del marmessor al seu càrrec o de pròrroga del termini de la marmessoria perquè concorre una causa justa.

b) Per al nomenament d'un comptador partidori datiu en els casos que preveu l'article 1057 del Codi civil. El nomenament s'ha de dur a terme de conformitat amb el que preveu l'article 50.

c) En els casos de renúncia del comptador partidori nomenat o de pròrroga del termini fixat per a la realització del seu encàrrec.

d) Per a l'aprovació de la partició efectuada pel comptador partidori quan sigui necessari perquè no hi hagi confirmació expressa de tots els hereus i legataris.

2. És competent el notari que tingui la residència en el lloc en què el causant hagi tingut el seu últim domicili o residència habitual, o on estigui la major part del seu patrimoni, independentment de la seva naturalesa de conformitat amb la llei aplicable, o en el lloc en què hagi mort, sempre que estiguin a Espanya, a elecció del sol·licitant. També pot elegir un notari d'un districte adjacent als anteriors. A falta de tots ells, és competent el notari del lloc del domicili del requeridor.

3. El notari també pot autoritzar escriptura pública, si és requerit per a això, d'excusa o acceptació del càrrec de marmessor.

Secció 6a De la formació d'inventari

Article 67.

1. Per a la formació d'inventari dels béns i drets del causant als efectes que els cridats a l'herència l'acceptin o la repudiïn, és competent el notari amb residència en el lloc en què el causant hagi tingut el seu últim domicili o residència habitual, o on estigui la major part del seu patrimoni, independentment de la seva naturalesa de conformitat amb la llei aplicable, o en el lloc en què hagi mort, sempre que estiguin a Espanya, a elecció del sol·licitant. També pot elegir un notari d'un districte adjacent als anteriors. A falta de tots ells, és competent el notari del lloc del domicili del requeridor.

2. L'hereu que sol·liciti la formació d'un inventari ha de presentar el seu títol de successió hereditària i ha d'acreditar al notari, o bé aquest ha de comprovar mitjançant informació del Registre Civil i del Registre general d'actes d'última voluntat, la mort de l'atorgant i l'existència de disposicions testamentàries.

3. Acceptat el requeriment, el notari ha de citar els creditors i legataris perquè acudeixin, si els convé, a presenciar l'inventari. Si s'ignora la seva identitat o domicili, el notari ha de donar publicitat a l'expedient en els taulers d'anuncis dels ajuntaments corresponents a l'últim domicili o residència habitual del causant, al del lloc de la mort si és diferent i on radiquin la major part dels seus béns, sense perjudici de la possibilitat d'utilitzar altres mitjans addicionals de comunicació. Els anuncis han d'estar exposats durant el termini d'un mes.

Article 68.

1. L'inventari ha de començar dins dels trenta dies de la citació dels creditors i legataris.

2. L'inventari ha de contenir una relació dels béns del causant, així com les escriptures, els documents i els papers d'importància que es trobin, referits a béns mobles i immobles. Dels béns immobles inscrits en el Registre de la Propietat, el notari n'ha d'aportar o obtenir certificacions de domini i càrregues. Del metàl·lic i els valors mobiliaris dipositats en entitats financeres, se n'ha d'aportar una certificació o un document expedit per l'entitat dipositària, i si aquests valors estan sotmesos a cotització oficial, s'ha d'incloure la seva valoració a una data determinada. Si per la naturalesa dels béns els interessats consideren necessària la intervenció de pèrits per a la seva valoració, els ha de designar el notari d'acord amb el que disposa aquesta Llei.

3. El passiu ha d'incloure una relació circumstanciada dels deutes i les obligacions, així com dels terminis per al seu compliment, i s'ha de sol·licitar als creditors una indicació actualitzada de la quantia d'aquests, així com de si n'hi ha algun de vençut i no satisfet. Si no es rep cap resposta per part dels creditors, s'ha d'incloure del tot la quantia del deute o la obligació.

4. L'inventari ha de concloure dins dels seixanta dies a comptar del seu començament. Si per una causa justa es considera insuficient el termini de seixanta dies, el notari el pot prorrogar fins al màxim d'un any. Acabat l'inventari, s'ha de tancar i protocol·litzar l'acta. En tot cas no es veuen afectats els drets de tercers.

CAPÍTOL IV

Dels expedients en matèria d'obligacions

Secció 1a De l'oferiment de pagament i la consignació

Article 69.

1. L'oferiment de pagament i la consignació dels béns de què es tracti es poden efectuar davant d'un notari.

2. El qui promogui un expedient ha d'expressar les dades i circumstàncies d'identificació dels interessats en l'obligació a què es refereixi l'oferiment de pagament o la consignació, el domicili en què puguin ser trobats, així com les raons de l'actuació, tot el que faci referència a l'objecte del pagament o la consignació i la seva posada a disposició del notari.

3. Quan els béns consignats consisteixin en diners, valors i instruments financers, en sentit ampli, el notari els ha de dipositar necessàriament a l'entitat financera col·laboradora de l'Administració de justícia.

Si són de naturalesa diferent dels que indica l'apartat anterior, el notari ha de disposar el seu dipòsit o encarregar la seva custòdia a un establiment adequat a aquesta finalitat, i s'ha d'assegurar que s'adopten les mesures necessàries per a la seva conservació, que ha de quedar justificat adequadament per una diligència a l'acta.

4. El notari ha de notificar als interessats l'existència de l'oferiment de pagament o la consignació, als efectes que en el termini de deu dies hàbils acceptin el pagament, retirin la cosa deguda o facin les al·legacions que considerin oportunes.

Si el creditor contesta al requeriment amb l'acceptació del pagament o allò consignat en termini, el notari li ha de lliurar el bé i ha de fer constar en acta aquesta circumstància, i donar per finalitzat l'expedient.

Si transcorregut el termini esmentat no procedeix a retirar-la, no fa cap al·legació o es nega a rebre-la, s'ha de procedir a la devolució d'allò consignat sense més tràmits i s'ha d'arxivar l'expedient.

Secció 2a Reclamació de deutes dineraris no contradits

Article 70.

1. El creditor que pretengui el pagament d'un deute dinerari de naturalesa civil o mercantil, sigui quina sigui la seva quantia i origen, líquid, determinat, vençut i exigible, pot sol·licitar a un notari amb residència en el domicili del deutor consignat en el document que acrediti el deute o el demostrat documentalment, o en la residència habitual del deutor o en el lloc en què el deutor pugui ser trobat, que requereixi el pagament al deutor, quan el deute s'acrediti en la forma documental que, segons el notari, sigui indubitable. El deute ha de desglossar necessàriament principal, interessos remuneratoris i de demora aplicats.

No es poden reclamar mitjançant aquest expedient:

a) Els deutes que es fonen en un contracte entre un empresari o professional i un consumidor o usuari.

b) Els que es basin en l'article 21 de la Llei 49/1960, de 21 de juliol, de propietat horitzontal.

c) Els deutes d'aliments en els quals estiguin interessats menors o persones amb la capacitat modificada judicialment, ni els que recaiguin sobre matèries indisponibles o operacions subjectes a autorització judicial.

d) Les reclamacions en què estigui concernida una administració pública.

2. A aquest efecte, s'ha d'autoritzar una acta notarial, que ha de recollir les circumstàncies següents: la identitat del creditor i el deutor; el domicili de tots dos, segons es van consignar en el document que origina la reclamació, llevat que s'acrediti la seva modificació documentalment, cas en què s'han de consignar tots dos i l'origen, la naturalesa i la quantia del deute. També s'ha d'adjuntar a l'acta el document o documents que constitueixin el títol de la reclamació.

El notari no ha d'acceptar la sol·licitud si es tracta d'alguna de les reclamacions excloses, si falta alguna de les dades o documents anteriors o si no és competent.

3. Una vegada acceptada la sol·licitud del creditor i comprovada la concurrència dels requisits que preveuen els apartats anteriors, el notari ha de requerir el deutor perquè, en el termini de vint dies hàbils, pagui al peticionari.

Si el deutor no pot ser localitzat en algun dels domicilis possibles acreditats a l'acta o no es pot lliurar el requeriment, el notari ha de donar per acabada la seva actuació, i ha de fer constar aquesta circumstància, sense que es vegi afectat l'exercici del dret del creditor per via judicial.

5. El requeriment al deutor es considera efectuat vàlidament si és localitzat i efectivament requerit pel notari, encara que refusi fer-se càrrec de la documentació que l'acompanya, que ha de quedar a la seva disposició en la notaria. També és vàlid el requeriment efectuat a qualsevol empleat, familiar o persona amb la qual conviski el deutor, sempre que sigui major d'edat, quan es trobi en el seu domicili, i el notari ha d'advertir el receptor que està obligat a lliurar el requeriment al seu destinatari o a donar-li avís si sap on és. Si el requeriment es fa en el lloc de treball no ocasional del destinatari, en absència d'aquest, s'ha d'efectuar a la persona que estigui a càrrec de la dependència destinada a rebre documents o objectes.

En cas que el destinatari sigui una persona jurídica el notari ha d'entendre la diligència amb la persona major d'edat que es trobi en el domicili assenyalat en el document abans expressat i que formi part de l'òrgan d'administració, que acrediti ser representant amb facultats suficients o que segons el parer del notari actuï notòriament com a persona encarregada per la persona jurídica de rebre requeriments o notificacions feaents en el seu interès.

Article 71.

1. Una vegada practicat el requeriment, si el deutor compareix davant el notari requeridor i paga íntegrament el deute dins del termini de vint dies hàbils següents, s'ha de fer constar així per una diligència a l'acta, que té el caràcter de carta de pagament. En aquest cas el notari ha de procedir, sense demora, a lliurar la quantitat abonada al creditor en la forma que aquest hagi sol·licitat.

Si el deutor paga directament al creditor i, en el termini establert, acredita aquesta circumstància, amb la confirmació expressa pel creditor, el notari ha de tancar l'acta, i ha de donar per acabada l'actuació.

Si no hi ha confirmació expressa pel creditor en el termini previst per al pagament, el notari ha de tancar, així mateix, l'acta, i queda oberta la via judicial.

2. Si el deutor compareix davant el notari per formular oposició, s'han de recollir els motius que la fonamenten, i s'ha de fer constar per diligència. Una vegada comunicada aquesta circumstància al creditor, s'ha de posar fi a l'actuació notarial, sense que es vegin afectats els drets d'aquell per reclamar el deute en la via judicial.

Quan s'hagin requerit diversos deutors per un únic deute, l'oposició d'un pot donar lloc al final de l'actuació notarial respecte de tots, si la causa és concurrent, i s'han de fer constar els pagaments que hagi pogut fer algun d'ells.

3. Si en el termini establert el deutor no compareix o no al·lega motius d'oposició, el notari ha de deixar constància d'aquesta circumstància.

En aquest cas, l'acta ha de ser un document que comporti execució als efectes del número 9è de l'apartat 2 de l'article 517 de la Llei d'enjudiciament civil. Aquesta execució s'ha de tramitar de conformitat amb allò establert per als títols executius extrajudicials.

CAPÍTOL V

De l'expedient de subhasta notarial

Article 72.

1. Les subhastes que es facin davant de notari en compliment d'una disposició legal es regeixen per les normes que les estableixin respectivament i, si no n'hi ha, per les d'aquest capítol.

Les subhastes que es facin davant de notari en compliment d'una resolució judicial o administrativa, o d'una clàusula contractual o testamentària, o en execució d'un laude arbitral o un acord de mediació o bé per un pacte especial en un instrument públic, o les voluntàries, es regeixen, així mateix, per les normes d'aquest capítol.

2. En tot cas, s'han d'aplicar amb caràcter supletori les normes que per a les subhastes electròniques estableix la legislació processal sempre que siguin compatibles.

3. Si no hi ha res disposat, i la subhasta té lloc en compliment d'una resolució judicial o administrativa, és competent, a falta de designació per acord de tots els interessats entre els notaris amb residència en l'àmbit de competència de l'autoritat judicial o administrativa, el que designi el titular del bé o dret subhastat o de la major part d'aquest, si en són diversos, d'entre els competents. Si els diversos titulars són propietaris per parts iguals, l'elecció del notari correspon al que ho sigui amb anterioritat. Si no es pot determinar a qui correspon la designació del notari, o si no es comunica a l'autoritat judicial o administrativa per qui correspongui en el termini de cinc dies des del requeriment per efectuar-la, s'ha de procedir a designar de conformitat amb el que s'estableixi reglamentàriament entre els que siguin competents.

En la resta de casos, és notari competent el designat lliurement per tots els interessats. Si no n'hi ha i a falta de previsió sobre això, és competent el designat lliurement pel requeridor, si és un titular del bé o dret subhastat. Si no ho és, és competent el notari hàbil en el domicili o la residència habitual del titular o de qualsevol dels titulars, si en són diversos, o el de la situació del bé o de la major part dels béns, a elecció del requeridor. També pot elegir un notari d'un districte adjacent als anteriors.

Article 73.

1. El notari, a requeriment d'una persona legitimada per instar la venda d'un bé, moble o immoble, o dret determinat, ha de procedir a convocar la subhasta, previ examen de la sol·licitud, i ha de donar fe de la identitat i capacitat del seu promotor i de la legitimitat per instar-la.

La subhasta ha de ser electrònica i s'ha de portar a terme en el Portal de subhastes de l'Agència Estatal Butlletí Oficial de l'Estat. En tot cas correspon al notari l'autorització de l'acta que reflecteixi les circumstàncies essencials i el resultat de la subhasta i, si s'escau, l'autorització de la corresponent escriptura pública de venda.

2. El sol·licitant ha d'acreditar al notari la propietat del bé o dret a subhastar o la seva legitimació per disposar-ne, la llibertat o l'estat de càrregues del bé o dret, la situació arrendatícia i possessòria, l'estat físic en què estigui, les obligacions pendents, la valoració per a la subhasta i totes les circumstàncies que tinguin influència en el seu valor, així com, si s'escau, la representació amb què actui.

3. El notari, després de comprovar el compliment dels aspectes anteriors i prèvia consulta al Registre públic concursal als efectes que prevegi la legislació especial, ha d'acceptar, si s'escau, el requeriment. Si n'acorda la procedència, el notari ha de posar en coneixement del Registre públic concursal l'existència de l'expedient amb especificació expressa del número d'identificació fiscal del titular

persona física o jurídica el bé del qual hagi de ser objecte de la subhasta. El Registre públic concursal ha de notificar al notari que estigui coneixent de l'expedient la pràctica de qualsevol assentament que es porti a terme associat al número d'identificació fiscal notificat als efectes previstos en la legislació concursal.

El notari ha de posar en coneixement del Registre públic concursal la finalització de l'expedient quan aquesta es produeixi.

4. Acordada la seva celebració, si es tracta d'un immoble o dret real inscrit en el Registre de la Propietat o béns mobles subjectes a un règim de publicitat registral similar al d'aquells, el notari ha de sol·licitar per procediments electrònics una certificació registral de domini i càrregues. El registrador ha d'expedir la certificació amb informació continuada pel mateix mitjà i ha de fer constar aquesta circumstància per una nota al marge de la finca o dret. Aquesta nota produeix l'efecte d'indicar la situació de venda en subhasta del bé o dret i caduca al cap de sis mesos de la seva data llevat que amb anterioritat el notari notifiqui al registrador el tancament de l'expedient o la seva suspensió, cas en què el termini es computa des que el notari notifiqui la seva represa.

El registrador ha de notificar, immediatament i de manera telemàtica, al notari i al Portal de subhastes de l'Agència Estatal Butlletí Oficial de l'Estat el fet que s'hagi presentat un altre o altres títols que afectin o modifiquin la informació inicial.

El Portal de subhastes ha de recollir la informació proporcionada pel Registre de manera immediata per traslladar-la als qui en consultin el contingut.

Article 74.

1. L'anunci de la convocatòria de la subhasta s'ha de publicar, a més dels llocs designats pel promotor de l'expedient, en el "Butlletí Oficial de l'Estat".

La convocatòria de la subhasta s'ha d'anunciar amb una antelació, almenys, de 24 hores respecte al moment en què s'hagi d'obrir el termini de presentació de postures.

L'anunci ha de contenir únicament la seva data, el nom i els cognoms del notari encarregat de la subhasta, el lloc de residència i el número de protocol assignat a l'obertura de l'acta, i l'adreça electrònica que correspongui a la subhasta en el Portal de subhastes. S'hi han d'indicar les condicions generals i particulars de la subhasta i dels béns a subhastar, així com totes les dades i les circumstàncies que siguin rellevants i la quantitat mínima admissible per a la licitació, si s'escau. La certificació registral, quan es tracti de béns subjectes a publicitat registral, es pot consultar a través del Portal de subhastes, que ha d'informar de qualsevol alteració en la seva titularitat o estat de càrregues. També s'ha d'indicar, si s'escau, la possibilitat de visitar l'immoble objecte de subhasta o d'examinar amb les garanties necessàries el bé moble o els títols acreditatius del crèdit, si és procedent.

2. El notari ha de notificar al titular del bé o dret, llevat que sigui el mateix sol·licitant, la iniciació de l'expedient, així com tot el contingut del seu anunci i el procediment seguit per a la fixació del tipus de subhasta. També l'ha de requerir perquè comparegui a l'acta, en defensa dels seus interessos.

La diligència s'ha de practicar bé personalment, bé mitjançant l'enviament d'una carta certificada amb justificant de recepció al domicili fixat registralment o, si no n'hi ha, en un document públic, o si es tracta de béns no registrats, s'ha de remetre al domicili habitual acreditat. Si el domicili no és conegut, la notificació s'ha de fer mitjançant edictes.

La diligència s'ha de practicar bé personalment, bé mitjançant l'enviament d'una carta certificada amb justificant de recepció o en qualsevol de les formes previstes per la legislació notarial al domicili fixat registralment. Quan es tracti de béns no registrats, s'ha d'adreçar al domicili habitual acreditat. Si el domicili no és conegut, la notificació s'ha de fer mitjançant edictes.

El notari ha de comunicar pels mateixos mitjans, si s'escau, la celebració de la subhasta als titulars de drets i de les càrregues que figurin en la certificació de

domini, així com als arrendataris o ocupants que constin identificats en la sol·licitud. Si no els pot localitzar, li ha de donar la mateixa publicitat que la que es preveu per a la subhasta.

3. Si la valoració no està establerta contractualment o el sol·licitant no l'ha subministrat quan ho pugui fer per si mateix, l'ha de fixar un pèrit designat pel notari de conformitat amb el que disposa aquesta Llei. El pèrit ha de comparèixer davant el notari per lliurar el seu dictamen i ratificar-se sobre aquest. La valoració esmentada constitueix el tipus de la licitació. No s'admeten postures per sota del tipus.

4. Si el titular del bé, o un tercer que es consideri amb dret a fer-ho, compareixen i s'oposen a la celebració de la subhasta, el notari ha de fer constar la seva oposició i les raons i els documents que addueixin per a això, amb reserva de les accions que siguin procedents. El notari ha de suspendre l'expedient quan es justifiqui la interposició de la demanda corresponent, i ha de procedir a la seva represa si aquesta no s'admet.

Article 75.

1. La subhasta electrònica s'ha de fer amb subjecció a les regles següents:

1a La subhasta ha de tenir lloc en el Portal de subhastes de l'Agència Estatal Butlletí Oficial de l'Estat, al sistema de gestió del qual han d'estar connectats els notaris a través dels sistemes informàtics del Consell General del Notariat. Tots els intercanvis d'informació que s'hagin de fer entre els notaris i el Portal de subhastes s'han de fer de manera telemàtica.

2a La subhasta s'ha d'obrir transcorregudes, almenys, 24 hores des de la data de publicació de l'anunci en el "Butlletí Oficial de l'Estat", una vegada s'hagi remès al Portal de subhastes la informació necessària per al seu començament.

3a Una vegada oberta la subhasta només es poden fer licitacions electròniques durant, almenys, un termini de vint dies naturals des de la seva obertura. El seu desenvolupament s'ha d'ajustar, en tot allò que no s'oposi al present capítol, a les normes que estableix la Llei d'enjudiciament civil que li siguin aplicables. En tot cas, el Portal de subhastes ha d'informar durant la seva celebració de l'existència i la quantia de les licitacions.

4a Per poder participar en la subhasta és necessari estar en possessió de la corresponent acreditació per intervenir-hi, després d'haver consignat en forma electrònica el 5 per 100 del valor dels béns o drets.

Si el sol·licitant vol participar en la subhasta no se li ha d'exigir la constitució d'aquesta consignació. Tampoc se l'hi ha d'exigir als copropietaris o cotitulars del bé o dret a subhastar.

2. En la data de tancament de la subhasta i a continuació d'aquest, el Portal de subhastes ha de remetre al notari informació certificada de la postura telemàtica que hagi resultat vencedora, així com, per ordre decreixent d'import i cronològic en el cas que aquest sigui idèntic, de totes les altres que hagin optat per la reserva de postura.

El notari ha d'estendre la diligència corresponent, en la qual ha de fer constar els aspectes de transcendència jurídica; les reclamacions que s'hagin presentat i la reserva dels drets corresponents davant els tribunals de justícia; la identitat del millor postor i el preu ofert per ell, les postures que segueixen la millor i la identitat dels postors; el judici del notari del fet que en la subhasta s'han observat les normes legals que la regulen, així com l'adjudicació del bé o dret subhastat pel sol·licitant. El notari ha de tancar l'acta, i hi ha de fer constar que la subhasta ha quedat concloua i el bé o dret adjudicat, i ha de procedir a la seva protocol·lització.

Si no hi concorre cap postor, el notari ho ha de fer constar així, ha de declarar deserta la subhasta i ha d'acordar el tancament de l'expedient.

3. En diligències successives s'han de fer constar, si s'escau, el pagament de la resta del preu per l'adjudicatari en el termini de deu dies hàbils a l'entitat adherida al Portal de subhastes a disposició del notari; el lliurament pel notari al sol·licitant o el seu dipòsit a disposició judicial o a favor dels interessats de les quantitats que hagi percebut de l'adjudicatari; i la devolució de les consignacions electròniques fetes per participar en la subhasta per persones que no hagin resultat adjudicatàries.

La devolució de les consignacions fetes per participar en la subhasta per persones que no hagin resultat adjudicatàries no s'ha d'efectuar fins que no s'hagi abonat el total del preu de l'adjudicació si així s'ha sol·licitat per part dels postors.

Si l'adjudicatari incompleix la seva obligació de lliurament de la diferència del preu entre allò consignat i allò efectivament rematat, l'adjudicació s'ha de fer al segon o successiu millor postor que hagi sol·licitat la reserva de la seva consignació, de manera que els incomplidors perden les consignacions, a les quals s'ha de donar la destinació que estableix la Llei d'enjudiciament civil.

No obstant això, s'ha de procedir a la suspensió provisional de la rematada o l'adjudicació fins que hagi transcorregut el termini establert per a l'exercici, si s'escau, del dret d'adquisició preferent dels socis o, si s'escau, de la societat.

4. En tots els supòsits en els quals la llei exigeix un document públic com a requisit de validesa o eficàcia de la transmissió, subhastat el bé o dret, el titular o el seu representant ha d'atorgar davant el notari una escriptura pública de venda a favor de l'adjudicatari quan aquest completi el pagament del preu. Si el titular o el seu representant es nega a atorgar l'escriptura de venda, l'acta de subhasta és títol suficient per sol·licitar del tribunal competent el dictat de la interlocutòria corresponent tenint per emesa la declaració de voluntat, en els termes que preveu l'article 708 de la Llei d'enjudiciament civil.

En la resta de supòsits, la còpia autoritzada de l'acta serveix de títol al més-dient.

Article 76.

1. La subhasta notarial que causi una venda forçosa només es pot suspendre, i si s'escau tancar l'expedient, sobre la base de les causes següents:

a) Quan es presenti al notari una resolució judicial, encara que no sigui ferma, justificativa de la inexistència o extinció de l'obligació garantida, i en el cas de béns o crèdits registrables, una certificació del registre corresponent acreditativa del fet que la càrrega està cancel·lada o que s'ha presentat l'escriptura pública de carta de pagament o de l'alteració en la situació de titularitat o càrregues de la finca.

L'executant ha de consentir expressament en la seva continuació malgrat la modificació registral de l'estat de càrregues.

Si es tracta d'accions, participacions socials o parts socials en general, una certificació, amb signatura legitimada notarialment de l'administrador o el secretari no conseller de la societat, acreditativa de l'assentament de cancel·lació del dret real o embargament sobre els drets del soci.

b) Quan s'acrediti documentalment l'existència d'una causa criminal que pugui determinar la falsedat del títol en virtut del qual es procedeixi, la invalidesa o il·licitud del procediment de venda. La suspensió ha de subsistir fins a la fi del procés.

c) Si es justifica al notari la declaració de concurs del deutor o la paralització de les accions d'execució, en els supòsits que preveu la legislació concursal encara que ja estiguin publicats els anuncis de la subhasta del bé. En aquest cas només s'ha d'aixecar la suspensió quan s'acrediti, mitjançant testimoni de la resolució del jutge del concurs, que els béns o drets no estan afectes, o no són necessaris per a la continuïtat de l'activitat professional o empresarial del deutor. També s'ha d'aixecar, si s'escau, quan es presenti la resolució judicial que homologui l'acord assolit o l'escriptura pública o la certificació que tanqui l'expedient juntament amb la seva comunicació al jutge competent i al Registre públic concursal.

d) Si s'interposa una demanda de terceria de domini, amb l'acompanyament inexcusable del títol de propietat, anterior a la data del títol en què basi la subhasta. La suspensió ha de subsistir fins a la resolució de la terceria.

e) Si s'acredita que s'ha iniciat un procediment de subhasta sobre els mateixos béns o drets. Si és notarial, aquesta acreditació s'ha de fer mitjançant una còpia autoritzada o una notificació dels sistemes informàtics del Consell General del Notariat. Aquests fets es poden posar en coneixement del jutjat corresponent, segons el parer del notari.

2. En els casos precedents, si la causa de la suspensió només afecta part dels béns o drets compresos en la venda extrajudicial, pot seguir el procediment respecte dels altres, si així ho sol·licita el creditor o promotor del procediment.

3. Per al cas de préstecs o crèdits personals, o qualsevol altre instrument de finançament hipotecari o no hipotecari, sense perjudici del que prevegi la seva normativa especial, s'ha de suspendre la venda extrajudicial quan s'acrediti haver plantejat davant el jutge competent el caràcter abusiu o no transparent d'alguna de les clàusules que constitueixi el fonament de la venda extrajudicial o que hagi determinat la quantitat exigible. Una vegada substanciada la qüestió i sempre que, d'acord amb la resolució judicial corresponent, no es tracti d'una clàusula abusiva o no transparent que constitueixi el fonament de l'execució o hagi determinat la quantitat exigible, el notari pot prosseguir la venda extrajudicial a requeriment del creditor o promotor d'aquest.

4. La suspensió de la subhasta per un període superior a 15 dies implica l'alliberament de les consignacions o la devolució dels avals prestats, amb la retroacció de la situació al moment immediatament anterior a la publicació de l'anunci. La represa de la subhasta s'ha de fer mitjançant una nova publicació de l'anunci i una nova petició d'informació registral com si es tractés d'una nova subhasta.

5. Quan es tracti de béns registrables, si la reclamació del creditor i la iniciació de la venda extrajudicial tenen la seva base en alguna causa que no sigui el venciment del termini o la falta de pagament d'interessos o de qualsevol altra prestació a què estigui obligat el deutor, s'ha de suspendre el procediment esmentat sempre que abans de la subhasta s'hagi fet constar en el Registre de la Propietat o de béns mobles l'oposició a aquest, formulada en un judici declaratiu. A aquest efecte, el jutge, al mateix temps que ordeni l'anotació preventiva de la demanda, ha d'acordar que es notifiqui al notari la resolució recaiguda.

Article 77.

Les subhastes voluntàries es poden convocar sota condicions particulars incloses en el plec de condicions, i aquestes s'han de consignar en el Portal de subhastes. Per això, el sol·licitant, en el plec de condicions particulars, pot augmentar, disminuir o suprimir la consignació electrònica prèvia i prendre qualsevol altra determinació anàloga a l'expressada.

En tota la resta, a les subhastes voluntàries s'han d'aplicar les regles generals que conté aquest capítol, sense subjecció al que disposa l'apartat 3 de l'article 74.

CAPÍTOL VI

Dels expedients en matèria mercantil

Secció 1a Del robatori, el furt, l'extraviament o la destrucció de títol valor

Article 78.

1. Estan legitimats per sol·licitar al notari l'adopció de les mesures que preveu la legislació mercantil en els casos de robatori, furt, extraviament o destrucció de

títols valors o representació de parts de soci els posseïdors legítims d'aquests títols que n'hagin estat desposseïts o que hagin patit la seva destrucció o extraviament.

2. És competent per conèixer d'aquests expedients el notari del lloc de pagament quan es tracti d'un títol de crèdit; del lloc de dipòsit en el cas de títols de dipòsit; o el del lloc del domicili de l'entitat emissora quan els títols siguin valors mobiliaris, segons que correspongui.

3. El notari, després d'acceptar la sol·licitud del legitimat i previ examen d'aquesta, sempre que doni fe de la identitat i apreciï la capacitat del promotor i la legitimitat per instar-la, ho ha de comunicar, mitjançant un requeriment, a l'emissor dels títols i, si es tracta d'un títol cotitzable, a la societat rectora de la borsa corresponent, i ha de sol·licitar la publicació en la secció corresponent del "Butlletí Oficial de l'Estat" i en un diari de gran circulació en la seva província. Tant en el requeriment com en els anuncis s'ha de citar a qui pugui estar interessat en el procediment perquè comparegui en la notaria en el dia i hora que s'assenyalin.

4. Si hi compareix, el notari ha d'estendre una acta de la celebració de la compareixença i, de conformitat amb el que se sol·liciti, ha d'instar el promotor de l'expedient i l'emissor dels títols perquè no procedeixin a la seva negociació o transmissió, així com a la suspensió del compliment de l'obligació de pagament documentada en el títol o del pagament del capital, interessos o dividends, o bé al dipòsit de les mercaderies, segons que correspongui en atenció al títol de què es tracti.

5. Sense perjudici del que disposa l'apartat anterior, quan es tracti d'un títol de tradició, no és procedent el dipòsit de les mercaderies si són de conservació impossible, difícil o molt costosa o corren el perill de patir un deteriorament greu o de disminuir considerablement de valor. En aquest cas, el notari ha d'instar el portador o el dipositari, prèvia audiència del tenidor del títol, perquè lliuri les mercaderies al sol·licitant si aquest ha prestat caució suficient pel valor de les mercaderies dipositades més l'eventual indemnització dels danys i perjudicis al tenidor del títol si posteriorment s'acredita que el sol·licitant no tenia dret al lliurament.

6. A petició del sol·licitant, el notari pot nomenar un administrador per a l'exercici dels drets d'assistència i de vot a les juntes generals i especials d'accionistes corresponents als títols que siguin valors mobiliaris, així com per a la impugnació dels acords socials. La retribució del nomenat és a càrrec del sol·licitant.

7. Transcorregut el termini de sis mesos sense que s'hagi suscitat controvèrsia, el notari ha d'autoritzar qui va promoure l'expedient a cobrar els rendiments que produeixi el títol, i ha de requerir, a instància seva, l'emissor perquè procedeixi al seu pagament.

8. Transcorregut el termini d'un any sense que hi hagi oposició, el notari ha de requerir l'emissor perquè expedeixi els nous títols, que s'han de lliurar al sol·licitant.

9. En cap cas és procedent l'anul·lació del títol o títols, si el tenidor actual que formuli oposició els ha adquirit de bona fe de conformitat amb la llei de circulació del mateix títol.

10. En cas que no sigui procedent l'anul·lació del títol o títols, qui hagi estat tenidor legítim en el moment de la pèrdua de la possessió té les accions civils o penals que corresponguin contra la persona que hagi adquirit de mala fe la possessió del document.

Secció 2a Dels dipòsits en matèria mercantil i de la venda dels béns dipositats

Article 79.

1. En tots els casos en què, per disposició legal o pacte, sigui procedent el dipòsit de béns mobles, valors o efectes mercantils, es pot fer davant de notari mitjançant una acta de dipòsit, de conformitat amb el que disposen la present Llei i el seu reglament d'execució.

2. Si el dipòsit consisteix en lletres de canvi o altres efectes que es puguin perjudicar per la seva no-presentació en certes dates a l'acceptació o al pagament, el notari, a instàncies del dipositant, pot efectuar la presentació esmentada. En cas que se li satisfaci l'import, queda substituït el dipòsit dels efectes pel seu import en diners.

3. En tots els casos en què, per la legislació mercantil, es permeti la venda dels béns o efectes dipositats, el notari, a instància del dipositant o del mateix dipositari, pot convocar i procedir a la venda dels béns. A aquest efecte s'ha de procedir segons el que preveu aquesta Llei per a les actes notariales de subhasta, i s'ha de donar a l'import obtingut la destinació que estableix la legislació mercantil.

Secció 3a Del nomenament de pèrits en els contractes d'assegurances

Article 80.

1. El procediment regulat en aquest article s'ha d'aplicar quan en el contracte d'assegurança, de conformitat amb la seva legislació específica, no hi hagi acord entre els pèrits nomenats per l'assegurador i l'assegurat per determinar els danys produïts, i aquells no estiguin conformes amb la designació d'un tercer.

2. La competència per procedir al nomenament correspon al notari al qual acudeixin de mutu acord l'assegurat i l'asseguradora. Si no hi ha acord, qualsevol entre els que tinguin la seva residència en el lloc del domicili o residència habitual de l'assegurat o on estigui l'objecte de la valoració, a elecció del requeridor. També pot elegir un notari d'un districte adjacent als anteriors.

3. Aquest expedient el pot promoure qualsevol de les parts del contracte d'assegurança o totes dues conjuntament.

4. L'expedient s'ha d'iniciar mitjançant un escrit presentat per qualsevol dels interessats, en què s'ha de fer constar el fet de la discòrdia dels pèrits designats per valorar els danys soferts, i s'ha de sol·licitar el nomenament d'un tercer pèrit. A l'escrit s'han d'adjuntar la pòlissa d'assegurança i els dictàmens dels pèrits.

5. Admesa a tràmit la sol·licitud pel notari, aquest ha de convocar una compareixença a fi que els interessats es posin d'acord en el nomenament d'un altre pèrit; si no hi ha acord, s'ha de procedir a nomenar-lo d'acord amb el que disposa l'article 50.

6. Verificat el nomenament, s'ha de fer saber al designat perquè manifesti si l'accepta o no, cosa que pot fer al·legant una causa justa. Una vegada acceptat, s'ha de proveir el nomenament consegüent, amb el requeriment a les parts perquè en tres dies facin la provisió de fons que es consideri necessària, i el pèrit ha d'emetre el dictamen en el termini previst per les parts i, si no n'hi ha, en el termini de trenta dies a partir de l'acceptació del nomenament. Emès el dictamen, s'ha d'incorporar a l'acta i s'ha de donar per finalitzada.

CAPÍTOL VII

Dels expedients de conciliació

Article 81.

1. Es pot efectuar davant notari la conciliació dels diferents interessos dels atorgants amb la finalitat d'assolir un acord extrajudicial.

2. La conciliació es pot efectuar sobre qualsevol controvèrsia contractual, mercantil, successòria o familiar sempre que no recaigui sobre una matèria indisponible.

Les qüestions que preveu la Llei concursal no es poden conciliar seguint aquest tràmit.

Són indisponibles:

- a) Les qüestions en què estiguin interessats els menors i les persones amb capacitat modificada judicialment per a la lliure administració dels seus béns.
- b) Les qüestions en què estiguin interessats l'Estat, les comunitats autònomes i les altres administracions públiques, corporacions o institucions de la mateixa naturalesa.
- c) Els judicis sobre responsabilitat civil contra jutges i magistrats.
- d) En general, els acords que es pretenguin sobre matèries no susceptibles de transacció ni compromís.

Article 82.

1. L'escriptura pública que formalitzi l'avenença entre els interessats o, si s'escau, que es va intentar sense efecte o avenença s'ha de sotmetre als requisits d'autorització que estableix la legislació notarial.
2. Si hi ha conformitat entre els interessats en tot o en part de l'objecte de la conciliació, s'ha de fer constar detalladament a l'escriptura pública tot el que acordin i que l'acte va acabar amb avenença, així com els termes d'aquesta. Si no es pot aconseguir cap acord, s'ha de fer constar que l'acte va acabar sense avenença.
3. La modificació del contingut pactat ha de constar, així mateix, en una escriptura pública notarial sempre que no s'hagi iniciat l'execució judicial.

Article 83.

1. L'escriptura pública notarial que formalitzi la conciliació gaudeix en general de l'eficàcia d'un instrument públic i, en especial, està dotada d'eficàcia executiva en els termes del número 9è de l'apartat 2 de l'article 517 de la Llei d'enjudiciament civil. L'execució s'ha de verificar de conformitat amb el que es preveu per als títols executius extrajudicials.
2. Qualsevol de les parts pot sol·licitar del notari una còpia autoritzada dotada de caràcter executiu mentre no consti en la matriu una nota relativa a la modificació del seu contingut o la seva execució.»

Dos. S'introdueix una disposició addicional amb la redacció següent:

«Disposició addicional primera. *Referències al Codi civil.*

Les referències fetes en aquesta Llei al Codi civil també s'han d'entendre fetes, si s'escau, a les lleis civils forals o especials allà on n'hi hagi.»

Disposició final dotzena. *Modificació de la Llei hipotecària.*

U. El paràgraf primer de l'article 14 queda redactat de la manera següent:

«El títol de la successió hereditària, als efectes del Registre, és el testament, el contracte successori, l'acta de notorietat per a la declaració d'hereus abintestat, la declaració administrativa d'hereu abintestat a favor de l'Estat i, si s'escau, el certificat successori europeu.»

Dos. S'inclou un nou títol IV bis, que queda redactat de la manera següent:

«TÍTOL IV BIS

De la conciliació

Article 103 bis.

1. Els registradors són competents per conèixer dels actes de conciliació sobre qualsevol controvèrsia immobiliària, urbanística i mercantil o que versis sobre fets o actes inscripibles en el Registre de la Propietat, Mercantil o un altre registre públic

que siguin de la seva competència, sempre que no recaigui sobre una matèria indisponible, amb la finalitat d'assolir un acord extrajudicial. La conciliació per aquestes controvèrsies també es pot dur a terme, a elecció dels interessats, davant d'un notari o un secretari judicial.

Les qüestions que preveu la Llei concursal no es poden conciliar seguint aquest tràmit.

2. Efectuat l'acte de conciliació, el registrador ha de certificar l'avenença entre els interessats o, si s'escau, que es va intentar sense efecte o avenença.»

Disposició final tretzena. *Modificació de la Llei de 16 de desembre de 1954, d'hipoteca mobiliària i penyora sense desplaçament de la possessió.*

U. La secció segona del capítol I del títol V passa a tenir la denominació següent:

«Secció segona. *Venda extrajudicial*»

Dos. L'article 86 queda redactat de la manera següent:

«Article 86.

Perquè sigui aplicable el procediment de venda extrajudicial és necessari:

1r Que en l'escriptura de constitució de la hipoteca el deutor, o l'hipotecant no deutor, si s'escau, designi un mandatari que el representi, en el seu moment, en la venda dels béns hipotecaris. Aquest mandatari pot ser el mateix creditor.

2n Que així mateix es faci constar el preu en què els interessats taxen els béns. El tipus de subhasta pactat no pot ser diferent del que es fixi, si s'escau, per al procediment judicial.

3r Que el deutor, o l'hipotecant no deutor, si s'escau, fixi un domicili per a requeriments i notificacions. També es pot designar una adreça electrònica, cas en què els requeriments i les notificacions s'han de fer, a més, en aquesta forma.

En tot el que aquesta Llei no regula especialment, s'hi han d'aplicar supletòriament a la venda forçosa extrajudicial derivada de la hipoteca mobiliària i penyora sense desplaçament, les normes sobre subhasta electrònica que conté la legislació processal.»

Tres. L'article 87 queda redactat de la manera següent:

«Article 87.

El procediment extrajudicial s'ha d'ajustar necessàriament a les regles següents:

1a Només es pot seguir davant d'un notari competent per actuar en el lloc on radiquin els béns hipotecats o d'un districte adjacent a aquest.

2a S'ha d'iniciar per un requeriment dirigit pel creditor al notari que, previ compliment dels requisits d'aquest article, procedeixi a la venda dels béns en una subhasta pública.

En el requeriment el creditor ha de fer constar la quantitat exacta que sigui objecte de la reclamació, per principal i interessos, i la causa del venciment, i ha de lliurar al notari el títol o títols del seu crèdit, revestits de tots els requisits exigits per la Llei d'enjudiciament civil, perquè tinguin caràcter executiu.

Aquest requeriment s'ha de fer constar en acta.

3a A sol·licitud del creditor, el notari ha de requerir el pagament al deutor, i, si s'escau, a l'hipotecant no deutor o al tercer posseïdor, amb expressió de la causa del venciment i de la quantitat total reclamada, i s'ha de fer constar que si no es fa el pagament es procedirà a la subhasta dels béns hipotecats, sense necessitat de noves notificacions ni requeriments.

Els requerits, dins dels cinc dies següents al del requeriment, han de pagar o lliurar la possessió material dels béns hipotecats al creditor o mandatari designat en l'escriptura de constitució de la hipoteca.

Quan el deutor incompleixi l'obligació de lliurar la possessió dels béns, el notari no ha de seguir endavant amb el procediment de venda si així ho sol·licita el creditor, qui també pot acudir, per fer efectiu el seu crèdit, a qualsevol dels procediments judicials, sense perjudici d'exercir les accions civils i criminals que li corresponguin.

4a A instància del creditor, a la qual s'ha d'adjuntar el requeriment de pagament, el registrador ha d'expedir una certificació literal de l'assentament de la hipoteca, en la qual s'ha d'expressar que està subsistent i sense cancel·lar o, si s'escau, la cancel·lació o les modificacions que constin en el Registre, amb la relació dels assentaments posteriors.

El registrador ha de fer constar, al marge de la inscripció d'hipoteca, que ha expedit la certificació amb expressió de la seva data, la iniciació del procediment i el notari davant qui se segueix.

Quan de la certificació del Registre aparegui algun assentament amb posterioritat a la inscripció de la hipoteca, s'ha de notificar al deutor i al seu titular l'existència del procediment perquè, si li convé, pugui intervenir en la subhasta o satisfer abans de la rematada l'import del crèdit, interessos i costes. En aquest últim cas, els creditors queden subrogats en els drets de l'actor i s'han de fer constar el pagament i la subrogació al marge de la inscripció de la hipoteca en què els creditors esmentats se subroguin i dels assentaments respectius, mitjançant la presentació en el Registre de l'acta notarial de lliurament de les quantitats degudes o del manament judicial, si s'escau.

5a Transcorreguts cinc dies des de la pràctica del requeriment, s'ha de procedir a la subhasta, la convocatòria de la qual s'ha d'anunciar en el "Butlletí Oficial de l'Estat". La subhasta s'ha de portar a terme de manera electrònica en el Portal de subhastes de l'Agència Estatal Butlletí Oficial de l'Estat. La subhasta ha d'admetre postures durant un termini mínim de vint dies naturals des de la seva obertura i no s'ha de tancar fins que hagi transcorregut una hora des de la realització de l'última postura, encara que això comporti l'ampliació del termini inicial de vint dies a què es refereix aquest article per un màxim de 24 hores.

6a La realització del valor del bé s'ha de portar a terme a través d'una única subhasta per a la qual ha de servir de tipus el valor de taxació establert en l'escriptura de constitució d'hipoteca. No obstant això, si es presenten postures per un import igual o superior al 70 per cent del valor pel qual el bé hagi sortit a subhasta, la finca s'entén adjudicada a qui presenti la millor postura.

Quan la millor postura presentada sigui inferior al 70 per cent del tipus assenyalat per a la subhasta, el deutor pot presentar, en el termini de deu dies, un tercer que millori la postura, amb l'oferta d'una quantitat igual o superior al 70 per cent del valor de taxació o que, tot i ser inferior a aquest import, sigui suficient per aconseguir la satisfacció completa del dret del creditor.

Transcorregut el termini expressat sense que el deutor o el titular registral del domini dels béns faci el que preveu el paràgraf anterior, el creditor pot demanar, dins el termini de cinc dies, l'adjudicació del bé o béns pel 70 per cent del valor en què hagi sortit a subhasta, o per la quantitat que se li degui per tots els conceptes, sempre que aquesta quantitat sigui superior al 60 per cent del valor de taxació i a la millor postura.

Si el creditor no fa ús de la facultat esmentada, el bé s'entén rematat per qui hagi presentat la millor postura, sempre que la quantitat que hagi ofert superi el 50 per cent del valor de taxació o, malgrat ser inferior, cobreixi, almenys, la quantitat reclamada per tots els conceptes.

Si en la subhasta no hi ha cap postor, el creditor pot demanar, en el termini de deu dies, l'adjudicació per una quantitat igual o superior al 50 per cent del seu valor de taxació o per la quantitat que se li degui per tots els conceptes.

7a El creditor executant pot concórrer a la subhasta com a licitador, sempre que hi hagi altres licitadors, sense necessitat de consignar cap quantitat. Tots els altres licitadors han de dipositar, per participar en la subhasta, el 5 per 100 del valor de taxació. La consignació es pot fer consentint la seva reserva als efectes de la regla següent.

8a Finalitzada la subhasta amb adjudicació al millor postor, aquest ha de dipositar en poder del notari, dins del segon dia, la diferència entre el dipòsit previ i el preu d'adjudicació, i s'ha de tornar als altres licitadors el dipòsit que hagin constituït. Si l'adjudicatari no consigna aquella quantitat, el bé s'ha d'adjudicar al postor que segueixi al primer en l'ordre de les seves postures i que hagi consentit la reserva de la seva consignació. Les consignacions dels postors que no hagin acudit a satisfer la diferència s'han de destinar al pagament de les despeses del procediment i l'excés, si n'hi ha, al pagament del crèdit i els interessos.

Quan l'adjudicatari sigui el mateix creditor, ha de consignar la diferència entre la quantitat reclamada i el preu de l'adjudicació, i si no ho fa és responsable de les despeses de la subhasta efectuada i de les posteriors que siguin necessàries.

9a La quantitat obtinguda en la subhasta s'ha de destinar, una vegada satisfetes totes les despeses del procediment, al pagament del crèdit per principal i interessos.

L'excés s'ha de lliurar, pel notari, a l'hipotecant o al tercer posseïdor si no hi ha altres persones que hagin efectuat un embargament sobre aquests o interposat una reclamació judicial, i si n'hi ha, s'ha de dipositar a la seva disposició en un establiment públic destinat a l'efecte.

10a L'adjudicació dels béns s'ha de fer constar en una escriptura pública atorgada per l'adjudicatari i el deutor, o l'hipotecant no deutor o tercer posseïdor, segons que correspongui, o el seu respectiu drethavent i, si aquests últims no han comparegut, l'ha d'atorgar en nom seu el mandatari designat a l'efecte.

En aquesta escriptura pública s'han de fer constar els tràmits observats, el preu de l'adjudicació, el seu pagament per l'adjudicatari, el pagament fet al creditor i la destinació donada a l'excés, si n'hi ha.

Si l'adjudicatari és el mateix creditor i a més ha estat nomenat mandatari, pot atorgar l'escriptura pública en aquest doble concepte, i s'hi ha de fer constar el que s'ha esmentat abans.

L'escriptura pública d'adjudicació és títol suficient per acreditar la propietat dels béns i per practicar la cancel·lació de la hipoteca i dels assentaments posteriors, si hi consta el pagament fet al creditor i la destinació donada a l'excés, si n'hi ha.

Si el més-dient és copropietari o tercer posseïdor dels béns subhastats, una vegada consignat l'import de la rematada, el notari ha de limitar l'adjudicació a les altres participacions indivises que s'executin o, sense verificar-la, ha de declarar acabat el procediment, segons els casos. Una còpia de l'acta de la subhasta, quan no hi hagi adjudicació, és igualment títol suficient per practicar la cancel·lació de la hipoteca i dels assentaments posteriors, si hi consta el pagament fet al creditor i la destinació donada a l'excés, si n'hi ha.

11a Si la subhasta queda deserta i el creditor no demana l'adjudicació, s'ha de donar per acabat el procediment sense efecte, i queda expedit el dret d'aquell per exercir-lo en el procediment judicial corresponent.

Si el preu dels béns rematats és insuficient per pagar el crèdit total del creditor, aquest conserva el seu dret per la diferència.

12a Els tràmits del procediment, llevat de l'escriptura d'adjudicació dels béns, s'han de fer constar per diligències a continuació de l'acta d'iniciació a què es refereix la regla segona.

Aquesta acta s'ha d'incorporar al protocol en la data que correspongui a l'última diligència practicada. Atorgada l'escriptura pública d'adjudicació, s'ha de fer constar per nota a l'acta esmentada.

13a L'adjudicatari dels béns ha de ser posat en possessió d'aquests per la persona que la tingui, de conformitat amb la regla tercera. Si no li són lliurats, en pot demanar la possessió judicial de conformitat amb la Llei d'enjudiciament civil, sense perjudici de les sancions civils o penals que pugui exercir contra qui s'hagi negat injustament al lliurament.»

Quatre. L'article 88 queda redactat de la manera següent:

«Article 88.

El procediment de venda extrajudicial només es pot suspendre per alguna de les causes següents:

Primera. Que es presenti una certificació del registre acreditativa que s'ha cancel·lat la hipoteca o presentat una escriptura pública de carta de pagament o cancel·lació d'aquella.

Segona. Quan s'acrediti documentalment l'existència d'una causa criminal sobre qualsevol fet d'aparença delictiva que determini la falsedat del títol en virtut del qual es procedeixi, la invalidesa o il·licitud del procediment de venda.

Tercera. Si consta al notari la declaració de concurs del deutor, encara que ja estiguin publicats els anuncis de la subhasta del bé. En aquest cas la suspensió només s'ha d'aixecar quan s'acrediti, mitjançant testimoni de la resolució del jutge del concurs, que els béns o drets no estan afectes, o no són necessaris per a la continuïtat de l'activitat professional o empresarial del deutor.

Quarta. Si s'interposa una demanda de terceria de domini, amb l'acompanyament inexcusable del títol de propietat, anterior a la data de l'escriptura d'hipoteca. Si es tracta de béns susceptibles d'inscripció en algun registre, el títol esmentat també ha d'estar inscrit amb data anterior a la hipoteca. La suspensió ha de subsistir fins al terme del judici de terceria.

Cinquena. Si s'acredita, amb una certificació del registre corresponent, que els mateixos béns estan subjectes a una altra hipoteca mobiliària o afectes a una hipoteca immobiliària, en virtut de l'article 111 de la Llei hipotecària, vigents o inscrites abans de la que motivi el procediment. Aquests fets s'han de posar en coneixement del jutjat corresponent, als efectes que preveu l'article 1862 del Codi civil.

En els dos casos precedents, si la causa de la suspensió afecta només part dels béns compresos en la hipoteca mobiliària, pot seguir el procediment respecte dels altres, si així ho sol·licita el creditor.

També s'ha de suspendre la venda extrajudicial quan qualsevol de les parts acreditades haver plantejat davant el jutge que sigui competent el caràcter abusiu d'alguna de les clàusules contractuals del préstec hipotecari que constitueixi el fonament de la venda extrajudicial o que hagi determinat la quantitat exigible. Una vegada substanciada la qüestió, i sempre que, d'acord amb la resolució judicial corresponent, no es tracti d'una clàusula abusiva que constitueixi el fonament de l'execució o hagi determinat la quantitat exigible, el notari pot prosseguir la venda extrajudicial a requeriment del creditor.

Verificada alguna de les circumstàncies que preveuen els apartats 1 i 2, el notari ha d'acordar la suspensió del procediment fins que, respectivament, acabin el procediment criminal o el procediment registral si no es declara la falsedat o no s'inscriu la cancel·lació de la hipoteca.

La suspensió de la subhasta per un període superior a 15 dies comporta l'alliberament de les consignacions o la devolució dels avals prestats, amb la retroacció de la situació al moment immediatament anterior a la publicació de l'anunci. La represa de la subhasta s'ha de fer mitjançant una nova publicació de l'anunci i una nova petició d'informació registral com si es tractés d'una nova subhasta.

Si la reclamació del creditor i la iniciació de la venda extrajudicial tenen la seva base en alguna causa que no sigui el venciment del termini o la falta de pagament d'interessos o de qualsevol altra prestació a què estigui obligat el deutor, s'ha de suspendre el procediment esmentat sempre que abans de la subhasta s'hagi fet constar en el registre l'oposició a aquest, formulada en un judici declaratiu. A aquest efecte, el jutge, al mateix temps que ordeni l'anotació preventiva de la demanda, ha d'acordar que es notifiqui al notari la resolució recaiguda.»

Cinc. El paràgraf primer de l'article 89 queda redactat de la manera següent:

«En la hipoteca d'establiments mercantils s'han d'observar, a més de les regles establertes anteriorment, les següents:»

Disposició final catorzena. *Modificació del Text refós de la Llei de societats de capital, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2010, de 2 de juliol.*

U. Els apartats 3 i 4 de l'article 139 i l'apartat 2 de l'article 141 queden redactats de la manera següent:

«Article 139.

3. En cas que la societat no hagi reduït el capital social dins dels dos mesos següents a la data de finalització del termini per a l'alienació, qualsevol interessat pot sol·licitar la reducció del capital al secretari judicial o registrador mercantil del lloc del domicili social. Els administradors estan obligats a sol·licitar la reducció judicial o registral del capital social quan l'acord de la junta hagi estat contrari a aquesta reducció o no es pugui assolir.

L'expedient davant el secretari judicial s'ha de tramitar de conformitat amb el que estableix la Llei de jurisdicció voluntària. La sol·licitud dirigida al registrador mercantil s'ha de tramitar d'acord amb el que preveu el Reglament del Registre Mercantil.

La decisió favorable o desfavorable és recurrible davant el jutge mercantil.

4. Les participacions socials o accions de la societat dominant les ha d'alienar a instància de part interessada el secretari judicial o el registrador mercantil de conformitat amb el procediment que preveuen la Llei de jurisdicció voluntària per a aquells i el Reglament del Registre Mercantil per a aquests.»

«Article 141.

2. Si les participacions no són alienades en el termini assenyalat, la societat ha d'acordar immediatament la seva amortització i la reducció del capital. Si la societat omet aquestes mesures, qualsevol interessat pot sol·licitar que les adopti el secretari judicial o el registrador mercantil del domicili social. Els administradors de la societat adquirent estan obligats a sol·licitar l'adopció d'aquestes mesures quan, per les circumstàncies que siguin, no es pugui assolir el corresponent acord d'amortització i de reducció del capital.

L'expedient davant el secretari judicial s'ha d'ajustar als tràmits de jurisdicció voluntària. La sol·licitud dirigida al registrador mercantil s'ha de tramitar d'acord amb el que preveu el Reglament del Registre Mercantil.

La decisió favorable o desfavorable es pot recórrer davant el jutge mercantil.»

Dos. Els articles 169, 170 i 171 queden redactats de la manera següent:

«Article 169. *Competència per a la convocatòria.*

1. Si la junta general ordinària o les juntes generals previstes en els estatuts no es convoquen dins del corresponent termini legal o establert estatutàriament, les

pot convocar, a sol·licitud de qualsevol soci, prèvia audiència dels administradors, el secretari judicial o el registrador mercantil del domicili social.

2. Si els administradors no atenen oportunament la sol·licitud de convocatòria de la junta general efectuada per la minoria, pot efectuar la convocatòria, prèvia audiència dels administradors, el secretari judicial o el registrador mercantil del domicili social.

Article 170. *Règim de la convocatòria.*

1. El secretari judicial ha de procedir a convocar la junta general de conformitat amb el que estableix la legislació de jurisdicció voluntària.

2. El registrador mercantil ha de procedir a convocar la junta general en el termini d'un mes des que s'hagi formulat la sol·licitud, ha d'indicar el lloc, el dia i l'hora per a la celebració, així com l'ordre del dia, i ha de designar el president i el secretari de la junta.

3. Contra la resolució per la qual s'acordi la convocatòria de la junta general no es pot interposar cap recurs.

4. Les despeses de la convocatòria registral són a compte de la societat.

Article 171. *Convocatòria en casos especials.*

En cas de mort o de cessament de l'administrador únic, de tots els administradors solidaris, d'algun dels administradors mancomunats, o de la majoria dels membres del consell d'administració, sense que hi hagi suplents, qualsevol soci pot sol·licitar del secretari judicial i del registrador mercantil del domicili social la convocatòria de la junta general per al nomenament dels administradors.

A més, qualsevol dels administradors que mantinguin l'exercici del càrrec pot convocar la junta general amb aquest únic objecte.»

Tres. Els articles 265 i 266 queden redactats de la manera següent:

«Article 265. *Competència per al nomenament d'auditor.*

1. Quan la junta general no hagi nomenat l'auditor abans que finalitzi l'exercici a auditar, i ho hagi de fer, o la persona nomenada no accepti el càrrec o no pugui complir les seves funcions, els administradors i qualsevol soci poden sol·licitar del secretari judicial o registrador mercantil del domicili social la designació de la persona o persones que hagin de dur a terme l'auditoria.

En les societats anònimes, la sol·licitud també la pot fer el comissari del sindicat d'obligacionistes.

2. En les societats que no estiguin obligades a sotmetre els comptes anuals a verificació per un auditor, els socis que representin, almenys, el cinc per cent del capital social poden sol·licitar al secretari judicial o registrador mercantil del domicili social que, amb càrrec a la societat, nomeni un auditor de comptes perquè efectui la revisió dels comptes anuals d'un determinat exercici sempre que no hagin transcorregut tres mesos a comptar de la data de tancament de l'exercici esmentat.

3. La sol·licitud dirigida al registrador mercantil s'ha de tramitar d'acord amb el que disposa el Reglament del Registre Mercantil.

Si el nomenament s'insta davant el secretari judicial, s'han de seguir els tràmits que estableix la legislació de jurisdicció voluntària.

4. La resolució del registrador mercantil per la qual s'acordi o es rebutgi el nomenament és recurrible de conformitat amb les previsions del Reglament del Registre Mercantil. La resolució del secretari judicial és recurrible davant el jutge mercantil.

Article 266. *Revocació de l'auditor.*

1. Quan concorri una causa justa, els administradors de la societat i les persones legitimades per sol·licitar el nomenament d'un auditor poden demanar al secretari judicial o registrador mercantil la revocació del que ells hagin nomenat o del designat per la junta general i el nomenament d'un altre.

2. La sol·licitud dirigida al registrador mercantil s'ha de tramitar d'acord amb el que disposa el Reglament del Registre Mercantil.

Si la revocació s'insta davant el secretari judicial, s'han de seguir els tràmits que estableix la legislació de jurisdicció voluntària.

3. La resolució que es dicti sobre la revocació de l'auditor és recurrible davant el jutge mercantil.»

Quatre. Els articles 377 i 380 queden redactats de la manera següent:

«Article 377. *Cobertura de vacants.*

1. En cas de mort o de cessament del liquidador únic, de tots els liquidadors solidaris, d'algun dels liquidadors que actuïn conjuntament, o de la majoria dels liquidadors que actuïn col·legiadament, sense que hi hagi suplents, qualsevol soci o persona amb interès legítim pot sol·licitar del secretari judicial o registrador mercantil del domicili social la convocatòria de la junta general per al nomenament dels liquidadors. A més, qualsevol dels liquidadors que mantinguin l'exercici del càrrec pot convocar la junta general amb aquest únic objecte.

2. Quan la junta convocada d'acord amb l'apartat anterior no procedeixi al nomenament de liquidadors, qualsevol interessat pot sol·licitar-ne la designació al secretari judicial o registrador mercantil del domicili social.

3. La sol·licitud dirigida al registrador mercantil s'ha de tramitar d'acord amb el que disposa el Reglament del Registre Mercantil. La instada davant el secretari judicial ha de seguir els tràmits que estableix la legislació de jurisdicció voluntària.

4. La resolució per la qual s'acordi o es rebutgi el nomenament és recurrible davant el jutge mercantil.»

«Article 380. *Separació dels liquidadors.*

1. La separació dels liquidadors designats per la junta general pot ser acordada per aquesta encara que no consti en l'ordre del dia. Si els liquidadors han estat designats en els estatuts socials, l'acord s'ha d'adoptar amb els requisits de majoria i, en el cas de societats anònimes, de quòrum, establerts per a la modificació dels estatuts.

Els liquidadors de la societat anònima també poden ser separats per decisió del secretari judicial o registrador mercantil del domicili social, mitjançant una causa justa, a petició d'accionistes que representin la vintena part del capital social.

2. La separació dels liquidadors nomenats pel secretari judicial o pel registrador mercantil només la pot decidir el qui els hagi nomenat, a sol·licitud fundada de qui acrediti interès legítim.

3. La resolució que es dicti sobre la separació dels liquidadors és recurrible davant el jutge mercantil.»

Cinc. Els articles 381 i 389 queden redactats de la següent manera:

«Article 381. *Interventors.*

1. En cas de liquidació de societats anònimes, els accionistes que representin la vintena part del capital social poden sol·licitar del secretari judicial o del registrador mercantil del domicili social la designació d'un interventor que fiscalitzi les operacions de liquidació.

Si la societat ha emès i té en circulació obligacions, també pot nomenar un interventor el sindicat d'obligacionistes.

2. La sol·licitud dirigida al registrador mercantil s'ha de tramitar d'acord amb el que disposa el Reglament del Registre Mercantil. La instada davant el secretari judicial ha de seguir els tràmits que estableix la legislació de jurisdicció voluntària.

3. La resolució per la qual s'acordi o es rebutgi el nomenament és recurrible davant el jutge mercantil.»

«Article 389. *Substitució dels liquidadors per durada excessiva de la liquidació.*

1. Transcorreguts tres anys des de l'obertura de la liquidació sense que s'hagi sotmès a l'aprovació de la junta general el balanç final de liquidació, qualsevol soci o persona amb interès legítim pot sol·licitar del secretari judicial o registrador mercantil del domicili social la separació dels liquidadors.

2. El secretari judicial o registrador mercantil, prèvia audiència dels liquidadors, ha d'acordar la separació si no hi ha cap causa que justifiqui la dilació i ha de nomenar liquidadors la persona o persones que consideri convenient, amb la fixació del seu règim d'actuació.

3. La resolució que es dicti sobre la revocació de l'auditor és recurrible davant el jutge mercantil.»

Sis. L'article 422 queda redactat de la manera següent:

«Article 422. *Facultat i obligació de convocar l'assemblea.*

1. L'assemblea general d'obligacionistes la poden convocar els administradors de la societat o el comissari. Aquest, a més, l'ha de convocar sempre que ho sol·licitin obligacionistes que representin, almenys, la vintena part de les obligacions emeses i no amortitzades.

2. El comissari pot requerir l'assistència dels administradors de la societat i aquests hi poden assistir encara que no hagin estat convocats.

3. Si el comissari no atén oportunament la sol·licitud de convocatòria de l'assemblea efectuada pels obligacionistes a què es refereix l'apartat 1, pot efectuar la convocatòria, prèvia audiència del comissari, el secretari judicial o el registrador mercantil del domicili social.

El secretari judicial ha de procedir a convocar l'assemblea general d'obligacionistes de conformitat amb el que estableix la legislació de jurisdicció voluntària.

El registrador mercantil ha de procedir a convocar l'assemblea general en la forma que preveu el Reglament del Registre Mercantil.

Contra el decret o la resolució per la qual s'acordi la convocatòria de l'assemblea general d'obligacionistes no es pot interposar cap recurs.»

Set. L'apartat 2 de l'article 492 passa a tenir la redacció següent:

«2. Si les juntes no es convoquen dins dels terminis que estableix el Reglament (CE) núm. 2157/2001 o els estatuts, les pot convocar el consell de control o, a petició de qualsevol soci, el registrador mercantil del domicili social de conformitat amb el que aquesta Llei preveu per a les juntes generals.»

Disposició final quinzena. *Modificació de la Llei 211/1964, de 24 de desembre, sobre regulació de l'emissió d'obligacions per societats que no hagin adoptat la forma d'anònimes, associacions o altres persones jurídiques i la constitució del sindicat d'obligacionistes.*

L'article sisè queda redactat de la manera següent:

«Article sisè.

Les societats que no hagin adoptat la forma d'anònimes i les associacions i les altres persones jurídiques que emetin obligacions de qualsevol classe, han de constituir el sindicat d'obligacionistes i designar un comissari, que ha de concórrer a l'atorgament de l'escriptura d'emissió en nom dels futurs tenidors dels títols.

Si les entitats emissores no constitueixen el sindicat d'obligacionistes a què es refereix el paràgraf anterior, poden prendre la iniciativa i sol·licitar-ne la constitució els mateixos obligacionistes que representin, com a mínim, el trenta per cent del total de la sèrie o emissió, prèvia deducció de les amortitzacions efectuades mitjançant una sol·licitud davant el registrador mercantil del domicili de l'entitat emissora, de conformitat amb el que disposa el Reglament del Registre Mercantil. A l'assemblea en què s'adoptin aquestes decisions han de ser convocats l'entitat emissora i el comissari designat en l'escriptura d'emissió.»

Disposició final setzena. *Modificació de la disposició transitòria única de la Llei 33/2006, de 30 d'octubre, sobre igualtat de l'home i la dona en l'ordre de successió dels títols nobiliaris.*

L'apartat 3 de la disposició transitòria única queda redactat en els termes següents:

«3. No obstant el que preveu l'apartat 1 d'aquesta disposició transitòria, la present Llei s'ha d'aplicar a tots els expedients relatius a grandeses d'Espanya i títols nobiliaris que el dia 27 de juliol de 2005 estaven pendents de resolució administrativa o jurisdiccional, tant en la instància com en via de recurs, així com als expedients que s'hagin promogut entre aquella data, en la qual es va presentar l'originària proposició de Llei al Congrés dels Diputats, i el 20 de novembre de 2006, data d'entrada en vigor de la present Llei. L'autoritat administrativa o jurisdiccional de qui depengui l'expedient o el procés ha de concedir d'ofici tràmit a les parts personades a fi que al·leguin el que convingui al seu dret de conformitat amb la nova Llei en el termini comú de cinc dies.»

Disposició final dissetena. *Modificació del text refós de la Llei general per a la defensa de consumidors i usuaris i altres lleis complementàries, aprovat per mitjà del Reial decret legislatiu 1/2007, de 16 de novembre.*

U. L'apartat 2 de l'article 19 queda redactat de la manera següent:

«2. Sense perjudici del que disposen els apartats següents, per a la protecció dels legítims interessos econòmics i socials dels consumidors i usuaris, les pràctiques comercials dels empresaris dirigides a ells estan subjectes al que disposen aquesta Llei, la Llei de competència deslleial i la Llei d'ordenació del comerç al detall. A aquests efectes, es consideren pràctiques comercials dels empresaris amb els consumidors i usuaris qualsevol acte, omissió, conducta, manifestació o comunicació comercial, incloses la publicitat i la comercialització, directament relacionada amb la promoció, la venda o el subministrament d'un bé o servei, inclosos els béns immobles, així com els drets i les obligacions, amb independència que es faci abans, durant o després d'una operació comercial.

No tenen la consideració de pràctiques comercials les relacions de naturalesa contractual, que es regeixen de conformitat amb el que preveu l'article 59.»

Dos. La lletra a) de l'article 141 queda redactada de la manera següent:

«a) De la quantia de la indemnització dels danys materials s'ha de deduir una franquícia de 500,00 euros.»

Tres. L'article 163 queda redactat de la manera següent:

«Article 163. *Garantia de la responsabilitat contractual.*

1. Els organitzadors i detallistes de viatges combinats tenen l'obligació de constituir i mantenir de manera permanent una garantia en els termes que determini l'administració turística competent, per respondre amb caràcter general del compliment de les obligacions derivades de la prestació dels seus serveis davant dels contractants d'un viatge combinat i, especialment, en cas d'insolvència, del reemborsament efectiu de tots els pagaments fets pels viatgers en la mesura en què no s'hagin dut a terme els serveis corresponents i, en cas que s'inclogui el transport, de la repatriació efectiva d'aquests. L'exigència d'aquesta garantia se subjecta en tot cas al que estableix la Llei 20/2013, de 9 de desembre, de garantia de la unitat de mercat.

2. Tan aviat com sigui evident que l'execució del viatge combinat es veurà afectada per la falta de liquiditat dels organitzadors o detallistes, en la mesura en què el viatge no s'executi o s'executi parcialment o els prestadors de serveis requereixin als viatgers que paguin per aquests, el viatger pot accedir fàcilment a la protecció garantida, sense tràmits excessius, sense cap demora indeguda i de manera gratuïta.

3. En cas que s'executi la garantia, s'ha de reposar en el termini de quinze dies, fins a cobrir-ne novament la totalitat inicial.»

Disposició final divuitena. *Modificació de la Llei 10/2012, de 20 de novembre, per la qual es regulen determinades taxes en l'àmbit de l'Administració de justícia i de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses.*

Es modifica la lletra e) de l'apartat 1 de l'article 4, que queda redactada de la manera següent:

«e) La interposició de la demanda d'execució de laudes dictats per les juntes arbitral de consum i per les juntes arbitral del transport, en aquest últim cas quan la quantia per la qual es demana execució sigui inferior a 2.000 euros, així com de l'acta notarial de reclamació de deute dinerari no contradit.»

Disposició final dinovena. *Gratuïtat de determinats expedients notarial i registrals.*

1. Es reconeixen les prestacions que preveu la normativa d'assistència jurídica gratuïta referides a la reducció dels aranzels notarial i registrals, la gratuïtat de les publicacions i, si s'escau, la intervenció de pèrits, als expedients següents:

a) En matèria de successions: El de declaració d'hereus abintestat; el de presentació, adveració, obertura i lectura, i protocol·lització de testaments, i el de formació d'inventari de la Llei de 28 de maig de 1862, del notariat.

b) En matèria de drets reals: la delimitació i fitació de les finques inscrites; el de domini per a la immatriculació de finques que no estiguin inscrites a favor de cap persona; el de represa del tracte successiu interromput; el d'esmena de la immatriculació doble o múltiple i el d'alliberament registral de càrregues o gravàmens extingits per prescripció, caducitat o no-ús, de la Llei hipotecària.

2. L'acreditació dels requisits per al reconeixement del dret a les prestacions que assenyala l'apartat anterior ha de tenir lloc, de conformitat amb el que disposa la Llei d'assistència jurídica gratuïta, davant el col·legi notarial o el registre que correspongui, els quals tenen les facultats que preveu la Llei esmentada per verificar l'exactitud i la realitat de les dades econòmiques que proporcionin els sol·licitants.

Quan se sol·liciti el reconeixement del dret per a l'assistència de lletrat en els casos de separació o divorci davant notari, l'acreditació s'ha d'efectuar en la mateixa forma que preveu la Llei d'assistència jurídica gratuïta.

Disposició final vintena. *Títol competencial.*

Aquesta Llei es dicta a l'empara de la competència que, en matèria de legislació processal, correspon a l'Estat de conformitat amb l'article 149.1.6a de la Constitució.

Se n'exceptuen les disposicions finals primera, quarta, cinquena, sisena, setena, vuitena, desena, catorzena i divuitena, que es dicten a l'empara de la competència que correspon a l'Estat en matèria de legislació civil de conformitat amb l'article 149.1.8a de la Constitució. Així mateix, la disposició addicional quarta i les disposicions finals onzena, dotzena i tretzena, que es dicten a l'empara de la competència que correspon a l'Estat en matèria d'ordenació dels registres i instruments públics, de conformitat amb l'article 149.1.8a de la Constitució. Finalment, les disposicions finals segona, novena, quinzena i setzena, que es dicten a l'empara de la competència que correspon a l'Estat en matèria de legislació mercantil, de conformitat amb l'article 149.1.6a de la Constitució.

Disposició final vint-i-unena. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor al cap de vint dies de la seva publicació oficial en el «Butlletí Oficial de l'Estat», excepte:

1. Les disposicions del capítol III del títol II d'aquesta Llei, reguladores de l'adopció, que entren en vigor quan entri en vigor la Llei de modificació del sistema de protecció a la infància i a l'adolescència.

2. Les disposicions del títol VII d'aquesta Llei que regulen les subhastes voluntàries efectuades pels secretaris judicials, i les del capítol V del títol VIII de la Llei de 28 de maig de 1862, del notariat, contingudes en la disposició final onzena, que estableixen el règim de les subhastes notariales, que entren en vigor el 15 d'octubre de 2015.

3. Les modificacions dels articles 49, 51, 52, 53, 55, 56, 57, 58, 62, 65 i 73 del Codi civil contingudes en la disposició final primera, així com les modificacions dels articles 58, 58 bis, disposició final segona i disposició final cinquena bis de la Llei 20/2011, de 22 de juliol, del Registre Civil, incloses en la disposició final quarta, relatives a la tramitació i celebració del matrimoni civil, que entren en vigor el 30 de juny de 2017.

4. Les modificacions de l'article 7 de la Llei 24/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de cooperació de l'Estat amb la Federació d'Entitats Religioses Evangèliques d'Espanya; les de l'article 7 de Llei 24/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de cooperació de l'Estat amb la Federació de Comunitats Israelites d'Espanya; i les de l'article 7 de Llei 26/1992, de 10 de novembre, per la qual s'aprova l'Acord de cooperació de l'Estat amb la Comissió Islàmica d'Espanya, contingudes en les disposicions finals cinquena, sisena i setena, respectivament, que entren en vigor el 30 de juny de 2017.

5. Les disposicions de la secció 1a del capítol II del títol VII de la Llei de 28 de maig de 1862, del notariat, contingudes en la disposició final onzena, que estableixen les normes reguladores de l'acta matrimonial i de l'escriptura pública de celebració del matrimoni, que entren en vigor el 30 de juny de 2017.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 2 de juliol de 2015.

FELIPE R.

El president del Govern,
MARIANO RAJOY BREY